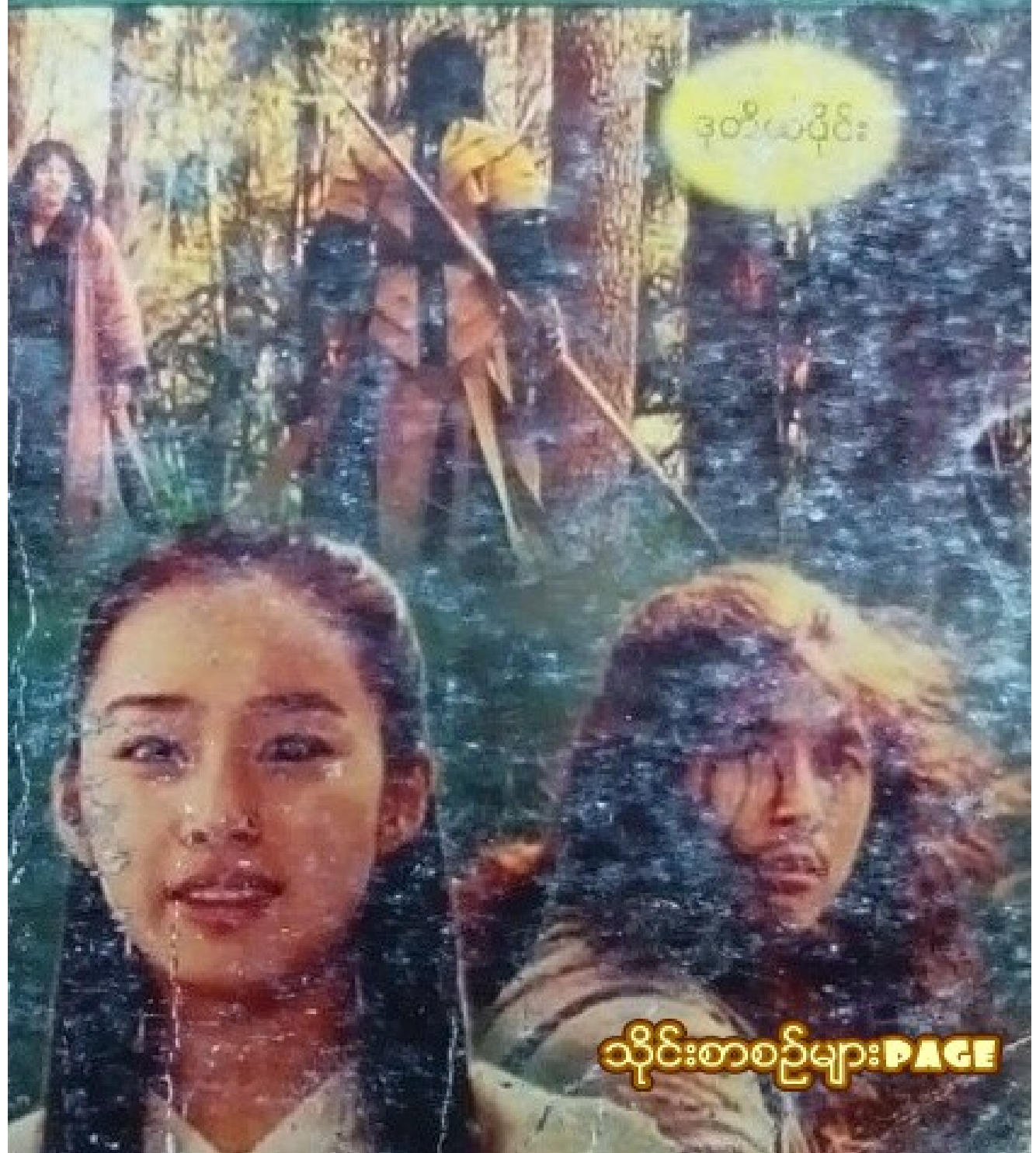

ဘဏ္ဍာသိုလ်

မောပင်းအောင်

ကျွန်ုပ်တို့၏ ကျားမတစ်ယောက်ရဲ့
အတုမဲ့စားသမား

တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

အတုမဲ့ စားသမား

ဒုတိယပိုင်း

(၂၉)

မထွက်စဖူးထွက်သော ဒေါသ

ထိုအခါ ကျင်းဟုတ်ကြီးက လုချူကီးအား လှမ်းကြည့်သည်။
သူ့စိတ်အလလိုအရ လီဖူးယုံအား နှစ်ကိုယ်ကြားပြောကြားရန်သာ
သင့်သည်ဟု ယူဆသည်။

လီဖူးယုံက ...

“ပြောသာပြောပါ ဦးကျင်းဟုတ်ကြီးရဲ့၊ ကျွန်တော့်ဦးလေးဟာ
ကျွန်တော်နဲ့ နှစ်ကိုယ့်တစ်စိတ်ပါ။ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ
ဘာလို့ဝှက်ချက်မှ မရှိပါဘူး၊ ဆိုးတိုင်ပင် ကောင်းတိုင်ပင်လူတွေပါ၊
အခုလည်း ကျွန်တော်တို့ တိုင်ပင်နေကြတာပါပဲ”

ထိုအခါ ကျင်းဟုတ်ကြီးက ခေါင်းညိတ်သည်။

“ကောင်းပြီလေ ... မင်း အရေးမကြီးဘူး ပြောဆိုတော့လည်း
ပြောရတာပေါ့ကွာ၊ ငါကတော့ မင်းကို သံယောဇဉ်ရှိတဲ့သူမို့လို့
မင်း ပျက်စီးရာပျက်စီးကြောင်း ဖြစ်သွားမှာကို ကြောက်တာပေါ့၊
ဘာမှ မဖြစ်ဘူးဆိုရင် ပြီးတာပါပဲ”

လုချူကီးသည် ကျင်းဟုတ်ကြီးက လီဖူးယုံအပေါ်ထားသည့်

သံယောဇဉ်ကို ခေါင်းတစ်ညိတ်ညိတ်လုပ်ရင်း အသိအမှတ်ပြုနေ၏။
လူလူချင်း မြင်ရုံနှင့် သံယောဇဉ်ရှိသည်မှာ မလွယ်ကူချေ။

သို့သော် သူတို့ကိုတော့ ယုံ၏။ သူတို့ကို များသောအားဖြင့်
သံယောဇဉ်ရှိကြလိမ့်မည်ဟု သူ ယုံကြည်၏။

“ရှေး... ပောဒီမှာ စာတစ်စောင်”

“ဘာစာလဲဗျ”

“ငါစကားကို ဆုံးအောင်နားထောင်ပါဦးလေ၊ ဟိုတစ်ခါ
မင်းကိုမေးကြတဲ့ လူနှစ်ယောက်ရှိကြတယ် မဟုတ်လား၊ မင်း မှတ်မိ
ရဲ့လား မသိဘူး၊ ပိန်ပိန်ရှည်ရှည် ကုလားအုတ်လိုလူနဲ့ မင်းကို
လာမေးကြတာလေ၊ အဲဒီ ကုလားအုတ်လိုလူက ပေးသွားတဲ့စာကွ”

လီဖူးယုံသည် ကျင်းဟုတ်ကြီးလက်ထဲမှ စာကိုယူ၍ ဖြန့်ဖတ်
လိုက်သည်။

“သို့”

ဓားညီနောင် စစ်ကုယောင်..

မင်းရဲ့မိန်းကလေး သံကျာပွတ်မယ်ရှုလန်ကို ငါတို့
ဖမ်းထားပြီ၊ ငါတို့လက်ထဲ ရောက်နေပြီ၊ သူ့အသက်ကို မင်း
နှမြောရင် ဝံပုလွေ တွေဆီကို လာခဲ့ပါ၊ မင်းကို ကြိုဆိုပါတယ်။

မင်းရဲ့ရန်သူတော်

ဝံပုလွေ ကျောက်စင်လား”

လူချူကီးနှင့် ကျင်းဟုတ်ကြီးတို့သည် လီဖူးယုံခေါ် တန်ထင်
ဟုန်၏ မျက်နှာကို အကဲခတ်နေကြသည်။ သူတို့သည် စာရွက်ပေါ်မှ

စာလုံးများ၏ဆိုလိုချက်ကို လီဖူးယုံ၏မျက်နှာပေါ်၌ ဖတ်လျက်ရှိ
ကြသည်။

လီဖူးယုံ၏မျက်နှာသည် တဖြည်းဖြည်း နီရဲလာလေ၏။ သူန်
ဖုန်ပြီး တင်းမာခက်ထန်၍ လာလေသည်။

လီဖူးယုံ၏မျက်နှာ ထိုသို့ တင်းမာခြင်းမျိုးကို လူချူကီးရော
ကျင်းဟုတ်ကြီးပါ တစ်ခါမျှ မမြင်ဘူးပါ။ လီဖူးယုံ၏မျက်နှာသည်
ဒေါသကြောင့် အလွန် တင်းမာခက်ထန်နေသည်။

“တောက်...”

တက်ခေါက်သံသည် အခန်းထဲ၌ ကျယ်လောင်စွာ လွင့်ပျံ့
လာလေ၏။

လီဖူးယုံ၏တက်ခေါက်သံကြောင့် ကျင်းဟုတ်ကြီး လန့်၍
နောက်ဆုတ်သွားသလို လူချူကီးလည်း ဆတ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

သူတို့သည် လီဖူးယုံ၏ တက်ခေါက်သံကို တုန်လှုပ်သွားမိ
သည်တော့ အမှန်ပင်။

ကျင်းဟုတ်ကြီးကတော့ မမေးရဲချေ။ အခြေအနေက တင်းမာ
နေသည် မဟုတ်ပါလား။

လူချူကီးက မေးသည်။

“ဘာစာလဲကွ”

လီဖူးယုံသည် စာကိုလှမ်းပေးလိုက်သည်။ လူချူကီးက စာကို
ယူပြီး ဖတ်ကြည့်သည်။

“တောက်...”

လိဖူးယုံသည် ဒုတိယအကြိမ် ကျယ်လောင်စွာ တက်ခေါက် လိုက်ပြန်လေ၏။

ကျင်းဟုတ်ကြီးမှာလည်း ဒုတိယအကြိမ် ယောင်ယမ်းကာ နောက်ဆုတ်မိပြန်လေသည်။

သူသည် တံခါးနှင့်ကျော ကပ်မိသွား၏။

လူချူကြီးက စာကိုပြန်ပေးရင်း မယုံကြည်နိုင်သော လေသံဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“တန်ထင်ဟုန် ... မင်းကို ငါ မေးစမ်းပါရစေဦး၊ မင်းဟာ အခု သိုင်းလောကမှာ နာမည်ကြီးနေတဲ့ ဓားညီနောင် စစ်ကုယောင် ဆိုတာ မင်းလား၊ ဒီစာထဲကအတိုင်းဆိုရင် သူတို့က စစ်ကုယောင် ကိစ္စ ပြောနေတာပဲ၊ မင်းက စစ်ကုယောင် ဖြစ်နေတာလား၊ ငါ့ကို အမှန်အတိုင်း ပြောစမ်းကွာ”

လူ့ဘီလူးကြီးလူချူကြီးက စိတ်လှုပ်ရှားစွာ မေးလိုက်၏။

(၃၀) တူ ဝရီး အတူခရီး

လိဖူးယုံ၏ မျက်နှာအောက်ချလိုက်၏။ သို့မှသာ တင်းမာနေ သော သူ့မျက်နှာကို သူ့ဦးလေး မြင်နိုင်မည်မဟုတ်တော့ချေ။

“ဟုတ်ပါတယ် ဦးဦးရာ”

“မင်း ... မင်း ... စစ်ကုယောင်နော်၊ သိုင်းလောကမှာ နာမည် တစ်လုံးနဲ့ဖြစ်နေတဲ့ စစ်ကုယောင်၊ ငါ ... ငါ ... ဝမ်းသာလိုက်တာ ကွာ၊ မင်းဟာ မင်းအဖေထက်တောင် နာမည်ကြီးနေပြီ”

“ဒါတော့ ကျွန်တော်မသိဘူး ဦးဦးရာ၊ သံကျာပွတ်မယ်ဟာ ကျွန်တော့်အပေါ်မှာ သံယောဇဉ်ကြီးတဲ့ သိုင်းသမားတစ်ယောက်ပါ”

“အေး ... သူ့ကိုလည်း ငါသိပါတယ်၊ သိုင်းလောကမှာ ကျော် ကြားနေတဲ့ သိုင်းသမားပဲ၊ မင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံး သိုင်းလောက မှာ ကျော်ကြားတယ်၊ ကျော်ကြားရုံတင် မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီကလေးမ ဟာ မင်းအပေါ် သံယောဇဉ်ရှိနေတယ်လို့ သိုင်းလောကမှာ ဟိုပြော ဒီပြော ပြောနေကြတာ ငါ ကြားပါတယ်၊ အတော်သံယောဇဉ်ကြီးတဲ့ ကလေးမလို့ ငါတို့ကတောင် ပြောခဲ့ကြသေးတယ်”

ထိုအခါ ကျင်းဟုတ်ကြီးက ရှေ့တိုးလာ၏။

“ငါ သိပြီ ... ငါ သိပြီ၊ မင်းတို့ ပြောနေတာကို ငါ သိပြီ၊ အဲဒီကလေးမဟာ တကယ်လှတာပဲ၊ ငါကတောင် နောက်မိသေးတယ်၊ ရုပ်ရည်ရော ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ရော ဘာမှ အပြစ်ပြောစရာမရှိတဲ့ ကလေးမ မဟုတ်လား။”

ငါ့ဆိုင်ကို ဟိုတစ်ခါ လာမေးသေးတယ်လေ၊ စစ်ကုယောင်ရှိသလားလို့ လာမေးတာ၊ ငါတောင် မင်းကို သတိပေးသေးတယ်၊ ငါက မင်းကို အန္တရာယ်ပေးမှာလားလို့ စိုးရိမ်ပြီး မရှိဘူးလို့ ပြောလိုက်မိတယ်၊ သူ ထွက်သွားရှာတာပဲ”

ထိုအခါ လုချူကြီးက ...

“ခင်ဗျားကလည်း သေသေချာချာမသိဘဲနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလို ပြောလိုက်ရတာလဲ”

“ဟာ ... ကျုပ်က ခင်ဗျားတူအတွက် စိုးရိမ်ပြီး ပြောလိုက်တာပါ၊ သူ့ကို တက်ပြောတော့မှ ကျုပ်ငြင်းလိုက်တာ မှားမှန်းသိသွားတယ်၊ ကျုပ်စိတ်ထင် ဒီကထွက်အသွားမှာ အဖမ်းခံလိုက်ရတယ်လို့ ထင်တာပဲ၊ အင်း ... သနားစရာကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးပါလားကွာ၊ ကိုယ့်ဘေးရန်တောင်ကိုယ် ဂရုမစိုက်ဘဲ ကိုယ်ချစ်တဲ့ယောက်ျားလေးကို လိုက်ရှာရတယ်လို့ကွာ”

ကျင်းဟုတ်ကြီးသည် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ညည်းညူလိုက်၏။

လိဖူးယုံက ...

“ကျွန်တော် လိုက်သွားမယ် ဦးဦး”

“ဟေ ... မင်းသွားရင် ငါလည်းလိုက်မှာပေါ့”

လုချူကြီးစကားကြောင့် လိဖူးယုံ ဒုက္ခရောက်သွား၏။ သူက လိုက်စေလိုပေ။ ဝံပုလွေများကို သူတစ်ယောက်တည်း ရင်ဆိုင်နိုင်သည်ဟု ယုံကြည်သည်။

“ဟင် ... ဦးဦးလိုက်လို့ မဖြစ်ပါဘူး၊ ဒီကိစ္စဟာ ကျွန်တော့်ကိစ္စပါဗျာ၊ ကိုယ်တိုင် ရှင်းနိုင်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

“ဟေ့ ... မင်းဟာ ငါ့ကို ကိုယ့်ကိစ္စငါ့ကိစ္စ ခွဲခြားပြီး ပြောနေသေးသလား၊ မင်းကိစ္စကလည်း ငါ့ကိစ္စပဲ မဟုတ်လားကွဟေ”

“မဟုတ်ပါဘူး ဦးဦးရယ်၊ ဦးဦးဆောင်ရွက်ရမယ့်ကိစ္စ ရှိသေးတယ်မဟုတ်လား၊ ချိုးငှက်သိုက်မြုံစံအိမ်ကြီးမှာ ဦးဦးဆောင်ရွက်ရမယ့်ကိစ္စ ရှိနေသေးတယ်လေ၊ ဦးဦး နေခဲ့မှဖြစ်မယ်ထင်တယ်”

“မင်းဆီက ဒီလိုစကားတွေကြားရတာ ငါ စိတ်မကောင်းဘူး၊ မင်းက တယ်ပြီး ခွဲခြားခွဲခြားလုပ်တဲ့ကောင်ပဲ၊ မင်းကိစ္စကို မင်းအသေဆောင်ကာတည်းက ငါက ခေါင်းထဲမှာထည့်ထားခဲ့တယ်၊ မင်းအပေသေတော့လည်း မင်းကိစ္စကို ငါ အမြဲတမ်း စဉ်းစားခဲ့တယ်၊ အခုလည်း မင်းကိစ္စကို ငါ့ခေါင်းထဲမှာ အမြဲတမ်းထည့်ထားလျက်ပဲ၊ အခုတော့ မင်းက ငါ့ကို မလိုက်နဲ့လို့ပြောနေပြီ၊ ငါ ရင်နာတယ်ကွာ”

လုချူကြီးသည် တကယ်စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားလေ၏။ လိဖူးယုံမှာ သူ့ဦးလေးကို မည်သို့ရှင်းပြရမည်မှန်း မသိတော့။

“ကျွန်တော် ဒီသဘောနဲ့ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး ဦးဦးရယ်၊ ချိုးငှက်သိုက်မြုံစံအိမ်ကြီးမှာ ဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ ဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ ပြဿနာလည်း ကျွန်တော့်ပြဿနာပါပဲ၊ ဒုက္ခကိစ္စမှာ ရှုလန်ဟာ ဘာမှ မသိခဲ့ပါဘူး၊ ဒီကိစ္စထဲ သူ ပါလာတာလည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ အခု သူဟာ

ကျွန်တော့်အတွက် သက်သက်အဖမ်းခံရတာပါ။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော် သွားရှင်းမှာပါ။”

“မင်းရှင်းတော့ ငါလည်း ဝင်ရှင်းသင့်တာပေါ့ကွာ”

“ရှန်စီမြို့ကရန်သူတွေကို ကျွန်တော် လုံးဝ မမူမပါဘူးခင်ဗျာ။ သူတို့က ကျွန်တော့်ကို လက်စားချေချင်လို့ အခုလိုလုပ်တာပဲ။ တစ်ချိန်က ကျွန်တော်ဟာ သူတို့ကို ဆုံးမခဲ့တယ်။ အထိနာသွားကြတယ်။ အတော်လေး ခံလိုက်ကြရတယ်။ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ဆုံးမခဲ့တာပါ။ သံကျာပွတ်မယ်လည်း မပါ၊ ပါဘူး။”

“သူတို့က သက်သက်မဲ့ သံကျာပွတ်မယ်ကို ဓားစားခံလုပ်တာပဲကွ”

“အဲဒါကို ကျွန်တော် မခံချင်တာပေါ့။ သံကျာပွတ်မယ် ကျွန်တော့်အပေါ် သံယောဇဉ်ရှိတာကို သူတို့သိတယ်။ သိမှာပေါ့ သိုင်းလောက တစ်ခုလုံး သိနေတာကိုး။ သူတို့ဟာ သံကျာပွတ်မယ်ကို ထောင်ချောက်ဆင်ဖမ်းမယ်။ နှစ်ယောက်စလုံးကို ညှဉ်းဆဲပြီး သတ်ချင်သတ်မယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီကောင်တွေကို ကျွန်တော် မကြောက်ပါဘူးဦးဦး။”

“မင်းက ဘာဖြစ်လို့ မကြောက်ရမှာလဲ၊ မင်းက တစ်ကိုယ်တော်၊ သူတို့က အဖွဲ့အစည်းနဲ့ကွ”

“မကြောက်တာက အကြောင်းရှိပါတယ်။ သူတို့ဟာ သံကျာပွတ်မယ် ရွာလန်လောက်ရော ကျွန်တော့်လောက်ပါ သိုင်းပညာအဆင့် မရှိကြပါဘူး။ သိုင်းသမားဆိုရုံကလေး ဆိုနိုင်တဲ့သူတွေပါ။ ထိပ်တန်း သိုင်းပညာတတ်တဲ့ လူဆိုလို့ တစ်ဦးမှ မပါ၊ ပါဘူး။ လူဆိုးဓားပြတွေ

သက်သက်ပါဦး။ ဒါကြောင့် ချိုးငှက်သိုက်မြို့ စံအိမ်ကြီးမှာ ဦးရှိနေပါလို့ ကျွန်တော် တောင်းပန်တာပါ။”

လီဖူးယုံက ရှည်လျားစွာ ရှင်းပြသည်။

“ဟေ့ကောင် ... ငါလိုက်ပြီး ရှင်းချင်တာ။ ငါ့တူလေး တန်ထင်ဟန်အတွက်ကွာ။ ဓားညီနောင် စစ်ကုယောင်အတွက် မဟုတ်ဘူး။ စစ်ကုယောင်ဟာ သိုင်းလောကထဲမှာ ပြိုင်ဘက်ကင်းဓားသမားလို့ ကျော်ကြားတာ လူတိုင်းသိတယ်။ ဒါပေမယ့် တန်ထင်ဟန်ကိုတော့ ဘယ်သူမှ မသိကြဘူး။ အဲဒီ ဘယ်သူမှမသိတဲ့ တန်ထင်ဟန်ဟာ ငါ့တူလေးကွာ။ နာမည်မထင်ရှားတဲ့ တန်ထင်ဟန်ဟာ ငါ့တူပါကွာ။ ငါချစ်တဲ့ တူကွ”

လုချူကီး၏ရင်ထဲမှ ပွင့်အန်ထွက်လာသော စကားများကို စိတ်မကောင်းခြင်းကြီးစွာဖြင့် ပြောကြားလေတော့သည်။ ထိုစကားလုံးများသည် လီဖူးယုံကို အထိနာစေပြီး ငိုငံသွားစေသည်။ ဘာမျှ မပြောနိုင်အောင် ဖြစ်သွားစေသည်။

ယခုအခါ ကျင်းဟုတ်ကြီးက ဝင်ရောက် ဖျန်ဖြေရတော့သည်။

“အင်း ... ခင်ဗျားပြောတာလည်း အမှန်တွေချည်းပဲ။ ဒီကောင်လေးပြောတာလည်း အမှန်တွေချည်းပဲ။ မင်းတို့က သွေးသားတော်စပ်တဲ့လူတွေ၊ ကာယကံရှင်တွေလည်း ဖြစ်တယ်။ ငါကတော့ ကြားလူ၊ မင်းတို့လို သွေးမပူဘူး။ ဒီတော့ ငါ ပြောစမ်းပါရစေ”

လီဖူးယုံနှင့် လုချူကီးတို့သည် ကျင်းဟုတ်ကြီးကို ကြည့်နေကြသည်။

ကျင်းဟုတ်ကြီးက ...

“လိဖူးယုံ ... မင်း ဒီဝံပုလွေကောင်တွေကို ရှင်းနိုင်ကောင်း ရှင်းနိုင်မယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီ ဝံပုလွေကောင်တွေဟာ စိစဉ်ပြီးမှ လုပ်ကြတာနော်၊ သံကျာပွတ်မယ်ကို ဖမ်းတယ်ဆိုကတည်းက ဒီကောင်တွေ ဆီမှာ အကြံအစည်ကတော့ ရှိနေပြီ၊ ဘယ်လိုထောင်ချောက်တွေလုပ်ထားမယ်ဆိုတာ မသိနိုင်ဘူး၊ ဒီတော့ မင်းတို့ ရန်သူကို အထင်မသေးပါနဲ့၊ ရန်သူကိုအထင်သေးရင် မင်းဦးလေးကို မင်းခေါ်သွားသင့်တယ်”

“အေးဗျာ ... ပြောစမ်းပါ၊ ခင်ဗျားပြောတာ သဘာဝကျတယ်” လုချူကီးက အားရပါးရ ဝင်ပြောသည်။

ကျင်းဟုတ်ကြီးက ...

“အကောင်းဆုံးကတော့ ရှန်စီမြို့ကို မင်းတို့တူဝရီးနှစ်ယောက် စလုံး သွားကြ၊ ဟိုမှာဖြစ်တဲ့ပြဿနာတွေကို ရှင်လင်းကြ၊ ဒီရွာမှာ ရန်သူရှိနေသေးတယ်ဆိုရင် တူဝရီးနှစ်ယောက် ပြန်လာပြီး ရှင်းကြ၊

တစ်ယောက်အားနှင့်ယူသော် မရ၊ တစ်သောင်းအားနှင့်ယူသော် ရ၏ဆိုတဲ့စကားလည်း ရှိတာပဲ မဟုတ်လား၊ မင်းတို့တူဝရီးနှစ်ယောက်က ဆိုးတိုင်ပင်ကောင်းပင် မဟုတ်လား၊ အလုပ် လုပ်တော့လည်း အတူတူ လုပ်သင့်တာပေါ့ကွာ”

လုချူကီးက ပြုံးနေသည်။

လိဖူးယုံ သက်ပြင်းချမိလေသည်။

“ကဲ ... ဦး ကျွန်တော်နဲ့ ရှန်စီမြို့ကိုလိုက်ခဲ့တော့၊ သွားကြမယ်”

လုချူကီးသည် တူဖြစ်သူ စစ်ကုယောင်၏ သဘောတူညီမှုကို ရသွားသဖြင့် ကျင်းဟုတ်ကြီးကို ဦးညွှတ် ဂါရဝပြုလိုက်လေ၏။

ကျင်းဟုတ်ကြီးက ...

“ရပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်က ဖြစ်သင့်တာကိုပြောတာပါ၊ ဒီကောင် လိဖူးယုံဆိုတာ ခင်ဗျားတူဖြစ်သလို ကျုပ်ရဲ့တူဆိုလည်း မမှားပါဘူး”

“စိတ်ချပါဗျာ၊ ကျုပ်ရဲ့တူ ခင်ဗျားရဲ့တူလေးကို ကျုပ်ကိုယ်တိုင် လိုက်ပါဆောင်ရွက်ရတော့ ကျုပ် စိတ်ပိုပြီး ပေါ့ပါးတယ်ဗျာ၊ ကဲ ... ဝံပုလွေတွေ မင်းတို့ကို ငါ့ရဲ့ခက်ရင်းခွအကြောင်း ပြရတာပေါ့၊ မကြာခင် ငါ့ခက်ရင်းခွအကြောင်း မင်းတို့ သိရမှာပေါ့ကွာ”

လိဖူးယုံက သူ၏ဦးလေး လုချူကီးကို အရိုအသေပေးပြီး ကျင်းဟုတ်ကြီးကိုလည်း အရိုအသေပေး၏။ ကျင်းဟုတ်ကြီးသည် ပီတိဖြစ်ပြီး ရယ်သည်။

“လိဖူးယုံ ငါ့ကို အရိုအသေပေးစရာ မလိုပါဘူးကွာ”

“လိုတာပေါ့ခင်ဗျာ၊ ဦးနဲ့ ဦးကျင်းဟုတ်ကြီးဟာ ကျွန်တော့် ဦးလေးတွေပဲဥစ္စာ၊ အရိုအသေပေးဖို့ လိုတာပေါ့ဗျာ”

“ဟား ... ဟား ... ဟား”

ကျင်းဟုတ်ကြီးနှင့် လုချူကီးတို့ ပီတိဖြစ်ပြီး တဟားဟားနှင့် ရယ်နေကြတော့သည်။

“ကဲ ... ငယ်ငယ်တုန်းက ...”

သူသည် ထိုစကားကိုပြောပြီး သူ၏ လက်တစ်ဖက်ကို ထောင်လိုက်သည်။ ထိုစကားကို လိဖူးယုံက သဘောပေါက်သည်။

“ကဲ ...”

သူသည် လေထဲကျွမ်းပစ်ပြီး လုချူကီး၏လက်တစ်ဖက်ကို ဖမ်းလိုက်သည်။ လုချူကီးသည် လက်ကို လျှင်မြန်စွာ ရုပ်လိုက်သည်။ သို့သော် ထိုလက်ကို လိဖူးယုံက ဖမ်းမိသွားလေသည်။

“ဟား... ဟား... ဟား... ငါ မှားသွားတယ်၊ မင်းဟာ ငယ်ငယ်တုန်းက တန်ထင်ဟုန်မှ မဟုတ်တော့ဘဲ၊ ဓားညီနောင် စစ်ကုယောင်ဖြစ်နေပြီဆိုတာ ငါ မေ့နေတယ်၊ မင်းဟာ အဆင့်မြင့် သိုင်းသမား ဖြစ်နေပြီပဲ”

ထိုအချိန်မှာ ဓားနှစ်လက် တန်ထင်လင်း မသေခင်က ဖြစ်သည်။ သူတို့သားအဖနှင့်တွေ့တိုင်း လုချူကီးသည် တန်ထင်ဟုန် ကလေးအား ပညာစမ်းသည်။ သူ လက်ထောင်ပေးပြီး တန်ထင်ဟုန် ကလေးအား ဖမ်းခိုင်းခြင်း ဖြစ်သည်။ ငယ်ရွယ်သေးသော တန်ထင် ဟုန်ကလေး မည်သို့ပင်ဖမ်းဖမ်း လုချူကီး၏လက်ကို မမိခဲ့ပေ။

ခုတော့ ဖမ်း၍မိသွားခဲ့လေပြီ။

တန်ထင်ဟုန်သည် သိုင်းလောက၌ ဥမမည်စာမမြောက် မဟုတ်တော့ချေ။ လူကြီး ဖြစ်နေချေပြီ။

“ကဲ ... ကျွန်တော် ခရီးထွက်တော့မယ် ဦးကျင်းဟုတ်ကြီး”

“အေး... ထွက်ပါကွာ၊ မင်းဦးလေးပါသွားလို့ ငါ စိတ်လက် ပေါ့ပါးသွားတယ်၊ မင်းဟာ သိုင်းလောကမှာ နာမည်ကျော်ချင်ကျော် မယ်၊ ပြဿနာကို ဖြေရှင်းရာမှာတော့ ဦးလေး ဘကြီးတွေရဲ့ဦးနှောက် ရှိချင်မှရှိလိမ့်မယ်၊ ကဲ ... ကဲ ... မင်းတို့ သွားကြပါတော့၊ အောင်မြင် မှာပါကွယ်”

လုချူကီးသည်လည်း ကျင်းဟုတ်ကြီးကို နှုတ်ဆက်လေသည်။

ထွက်ခွာသွားသော တူဝရီးနှစ်ယောက်ကို ကျင်းဟုတ်ကြီးသည် အားရကျေနပ်စွာ ကြည့်နေလေသည်။

(၃၁) ကတိပျက်သူ

လိဖူးယုံနှင့် ဦးလေးဖြစ်သူ လုချူကီးတို့သည် မြင်းကိုယ်စီဖြင့် ရန်စီမြို့သို့ ခရီးနှင့်ခဲ့ကြလေ၏။

ရန်စီမြို့နှင့် အေးချမ်းသာယာမြေဒေသမှာ ခရီးမကွာလှသဖြင့် သူတို့ နေ့တစ်ဝက်မျှသာ ခရီးနှင့်ကြရမည် ဖြစ်သည်။

လမ်းခရီးတွင် ခရီးပြင်းနှင့်နေစဉ် လုချူကီးသည် သိလိုသော အကြောင်းများကို မေးမြန်းလာခဲ့သည်။

“ငါ မသိလို့ မေးစမ်းပါရစေဦး၊ လုပ်မိရင်းနဲ့ ဒန်းစီးပြီး မြစ်ထဲပြုတ်ကျသွားတဲ့ တန်ထင်ဟုန်ဆိုတဲ့ ကောင်လေးဟာ ဆယ်နှစ် အတွင်း သိုင်းလောကမှာ အင်မတန် နာမည်ကြီးနေတဲ့ ဓားညီနောင် စစ်ကုယောင်ဆိုပြီး ဖြစ်လာတဲ့အကြောင်းများ ပြောပြစမ်းပါကွာ”

“ဦးသိချင်ရင် ကျွန်တော် ပြောရတာပေါ့”

ဓားညီနောင် စစ်ကုယောင်က ရှေ့တူရှုသို့စိုက်ကြည့်ရင်း ပြောပြသည်။ သူတို့သည် မြင်းကို ခိုင်းနှင့်နေသော်လည်း မြင်းများသည် အလွန်နှေးကွေးသည်ဟု ထင်နေကြသည်။

သူတို့သည် မြင်းကို အားသွန်၍စီးနင်းနေကြ၏။

“ကျွန်တော်ဇာတ်ကြောင်းအစက ဒီလိုဦးရဲ့”

တန်ထင်ဟုန်က စကားခံသည်။

“ဦး... ကျွန်တော်ပြောရင်း မြင်းကို ဒုန်းစိုင်းစီးမယ်၊ ဦးက အမိလိုက်၊ အဲဒီလို မြင်းပြေးနေတုန်းပြောပြမယ်၊ သဘောတူသလား”

“တူတယ်”

“ကဲ... ကျွန်တော် မြင်းကိုဒုန်းစိုင်းစီးပြီနော်”

တန်ထင်ဟုန်ခေါ် လိဖူးယုံသည် မြင်းကို တရကြမ်းစီးနင်းလေ၏။ လုချူကီးမှာ ကျန်ရစ်သည်။ လုချူကီး အမိလိုက်သည်။

“ဇာတ်ကြောင်းအစက ဒီလိုဦးရဲ့...”

လိဖူးယုံ၏စကားကို ကြားသည်ဆိုရုံမျှသာ ကြားလိုက်ရသည်။ သူ၏မြင်းမှာ ရှေ့သို့ တော်တော်ဖြတ်သွားသည်။ လုချူကီးသည် အမိလိုက်သော်လည်း မမိတော့ပေ။

ဤသို့ဖြင့် သူတို့သည် ရှန်စီမြို့သို့ ရောက်ရှိလာလေ၏။ သို့မှသာ လုချူကီးသည် လိဖူးယုံကို မိသည်။

“အဲဒါပါပဲ ဦးရေ”

“ဟူး... ဟူး... တော်ပါတော့ တန်ထင်ဟုန်ရယ်”

လုချူကီးက တားမြစ်လိုက်ရ၏။

“ဘာလဲ... ဦးကို ကျွန်တော်ပြောပြတာပဲ၊ ကြားတာ မကြားတာကတော့ ဦးရဲ့တာဝန်ပဲနော်”

လုချူကီး၏မြင်းညှိကြီးမှာ အမောတကောပြေးရသဖြင့် ပါးစပ်မှာ အမြှုပ်များထွက်နေသည်။ သူ လိဖူးယုံ၏မြင်းကို ကြည့်လိုက်၏။

“ဟင်... မင်းရဲ့မြင်းနီမလေးက မမောသလိုပါပဲလား”

မှန်သည်။

လိဖူးယုံစီးသည့် မြင်းနီမလေးမှာ ဤမျှ ပြင်းထန်စွာ ခရီးနှင်ခဲ့သော်လည်း မောပန်းပုံမရချေ။ သို့သော် ချွေးများတော့ထွက်နေ၏။

တကယ်တော့ လိဖူးယုံက လုချူကီးထက် ပညာသာသွားခြင်းဖြစ်၏။ သူ၏ဇာတ်ကြောင်းကို သူ မပြောချေ။

“ဒီလိုဦးရဲ့...” အစချီပြီး “အဲဒါပါပဲ ဦးရေ...” ဟု စကားနှစ်လုံးသာ ပြောခြင်းဖြစ်သည်။ သူသည် မြင်းစီးရင်း ရှန်စီမြို့မှ ဝံပုလွေများကို မည်သို့တိုက်ခိုက်မည်ကိုသာ စဉ်းစားလာခဲ့သည်။

ရှန်စီမြို့သို့ ရောက်သောအခါတွင် ဝံပုလွေများကို တိုက်ခိုက်ရန် သေနင်္ဂဗျူဟာကို ရရှိခဲ့သည်။ သူသည် သူ၏ဦးလေး လုချူကီးကို ကီးတိုးပြောလိုက်ရာ လုချူကီးသည် ခေါင်းညိတ်ပြီး မြင်းစက်ကြိုးကို ဆွဲလှည့်၏။ ထို့နောက် မြင်းကိုစီး၍ ထွက်ခွာသွားသည်။

လိဖူးယုံကတော့ ကျောက်စင်လား၏အိမ်စီသို့ ဦးတည်သွား၏။ မကြာမီ ကျောက်စင်လား၏အိမ်ကြီးရှေ့သို့ ရောက်လာသည်။

သူသည် တံခါးအားလှုပ်ယမ်းလျှက် အတွင်းသို့ လှမ်းခေါ်၏။

“ဗျို... ကျောက်စင်လား၊ ဒီမှာ စစ်ကုယောင် ရောက်လာပြီ၊ ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို ကြိုဆိုမယ်လို့ပြောထားပြီး အခုတော့ တိတ်ဆိတ် ဖြိမ်သက်လို့ပါလားဗျ”

ကျောတွင် ဓားနှစ်လက်ကိုသိုင်းလွယ်ပြီး မြက်ဦးထုပ်ကိုဆောင်းထားသော လိဖူးယုံသည် မြင်းပေါ်မှ မဆင်းသေးချေ။ မြင်းပေါ်မှ တံခါးကို ဆွဲလှုပ်နေခြင်း ဖြစ်၏။

၂၀ ◆ တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

သိပ်မကြာချေ။ အိမ်ကြီး၏လသာဆောင်ဆီမှ ကျောက်စင်လား ထွက်ပေါ်လာ၏။

သူက ညာလက်တစ်ဖက်ကို ဝှေ့ယမ်းလိုက်သောအခါ ခြံထဲမှ သူ့တပည့်များ ထွက်လာ၏။ နေရာအသီးသီး ထောင့်အသီးသီးမှ ထွက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

“အင်မတန် တိကျသေချာတဲ့ ဓားညီနောင် စစ်ကုယောင်ကို ကျုပ်က ကြိုဆိုလျက်ပါဗျာ”

ကျောက်စင်လား အားရဝမ်းသာ ပြောကြားလိုက်သော်လည်း သူ့စိတ်ထဲတွင် ဒီအမဲတော့မိပြီဟု ထင်ထားပုံရ၏။

“ကြိုဆိုပါတယ်ဆိုရင်လည်း ခင်ဗျား ခြံတံခါးကို ဖွင့်လေဗျာ။ ဘာလဲ ... ကျုပ် ကျော်ဝင်လာရမလား၊ ဒါမှမဟုတ် တံခါးကိုဖျက် ဝင်လာရမှာလား”

“ဟဲ ... ဟီ ... ဟဲ ... ကျော်လည်းမဝင်ရပါဘူး၊ ဖျက်လည်း မဝင်ရပါဘူး၊ ဣန္ဒြေရရ ဝင်လာရအောင် ကျုပ် စီစဉ်ပေးပါ့မယ်”

“လုပ်လေဗျာ၊ စီစဉ်ရင်လည်း စီစဉ်ပေး”

ကျောက်စင်လားသည် ဒုတိယအကြိမ် လက်ကိုဝှေ့ယမ်းလိုက် ရာ ခြံထဲရှိ သူ့တပည့်သိုင်းသမားအချို့ ပေါ်လာပြန်၏။ သိုင်းသမား တစ်ယောက်က တံခါးလာဖွင့်ပေးသည်။

ကျောက်စင်လားက အော်ပြောလေ၏။

“ခင်ဗျားရဲ့ ကျောပေါ်ကဓားညီနောင်ကို ကျုပ်တို့လူရဲ့လက် ထဲကို အပ်နှံစေချင်တယ် စစ်ကုယောင်”

တံခါးဖွင့်ပေးသော သိုင်းသမားသည် စစ်ကုယောင်၏ဓားကို ယှမ်းယူရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

“ဝုန်း...”

သိုင်းသမားသည် လွင့်စဉ်ထွက်သွား၏။ စစ်ကုယောင်က မည်သို့လုပ်လိုက်မှန်း မသိပေ။ စစ်ကုယောင်၏ လှုပ်ရှားမှုကို ခြံထဲမှ လူများ မမြင်လိုက်ကြချေ။

“အား...”

မြေပေါ်သို့လဲကျသွားသည့် သိုင်းသမားသည် နာကျင်စွာအော် လိုက်သည်။

ကျောက်စင်လားက တင်းမာခက်ထန်စွာ ပြော၏။

“ဒီလို ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်းတော့ မလုပ်နဲ့လေ၊ ခင်ဗျားကို ကျုပ် အေးချမ်းစွာ တွေ့ဆုံနေတယ် မဟုတ်လား”

“ခင်ဗျားရဲ့လူတွေက ကျုပ်ကို ဇော်ကားတာကျတော့ ခင်ဗျား မပြောဘူးလား၊ လက်နက်ကို ကျုပ်မပေးဘဲ သိမ်းတယ်ဆိုတာ ကျုပ် ကို ဇော်ကားတာပဲဗျ”

“သူ နားလည်မှုလွဲသွားလို့ပါ စစ်ကုယောင်၊ ကျုပ် တောင်းပန် ပါတယ်၊ ဟေ့ကောင် ... သူ့ဓားကို ဘာဖြစ်လို့ သွားယူတာလဲ၊ သူပေးမှယူပေါ့၊ ခံရတာတောင် နည်းသေးတယ်”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာကြီး”

စစ်ကုယောင်သည် ဓားနှစ်လက်ကို ကျောမှဖြုတ်လိုက်ပြီး ရှေ့မှသိုင်းသမားတစ်ဦးထံသို့ ပစ်ပေးလိုက်၏။

“ဘယ်မှာလဲ ... ခင်ဗျားတို့အကျဉ်းသား ရှုလန်”

“ဟဲ ... ဟဲ ... ဟဲ ... တွေ့ရမှာပေါ့၊ ဒါလောက်လည်း အပြစ် သည်းမနေပါနဲ့။”

ကျောက်စင်လားက လက်ကိုငဲ့ဝမ်းလိုက်သောအခါ လသာ ဆောင်အထက်ဝယ် ရှုလန်ကို နောက်ပြန်ကြိုးတုပ်နှောင်ခေါ်လာ ကြောင်း တွေ့ရလေ၏။

စစ်ကုယောင် အံ့ကြိတ်မိလေ၏။

ရှုလန်သည် စစ်ကုယောင်ကို တွေ့မြင်သွားသည်။ သူမ၏ မျက်ဝန်းအိမ်မှ မျက်ရည်များ စီးကျလာသည်။

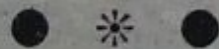
သူမသည် ချက်ချင်း အော်ပြောလိုက်သည်။

“စစ်ကုယောင် အဖမ်းမခံနဲ့ သူတို့က ရှင့်ကိုရော ကျွန်မကိုပါ သတ်မှာ၊ အဖမ်းမခံနဲ့။”

“ဖြန်း...”

ကျောက်စင်လားက လက်ပြန်ရိုက်လိုက်၏။

ရှုလန်သည် ယိုင်ထွက်သွားသည်။ ဘေးမှ လေပွေရင်ဟုန်က ဖမ်းဆွဲထားလိုက်သဖြင့် သူမ လဲကျမသွားခြင်း ဖြစ်သည်။

(၃၂)

စစ်ကုယောင်၏ဒေါသသည် ဟုန်းခနဲ ထလာလေကော့၏။ သူသည် ခြံထဲသို့ ခုန်ဝင်လိုက်သည်။

“ဝုန် ... ဝုန်း ... ဝုန်း”

ကျောက်စင်လား၏ တပည့်တစ်ယောက် လဲသွား၏။ သူသည် ကျောက်စင်လား၏ လသာဆောင်ပေါ်သို့ ခုန်ပျံရောက်ရှိသွားလေ၏။

“ဟေ့ ... မင်း ရှေ့မတိုးနဲ့၊ မင်း ရှေ့တိုးတာနဲ့ ရှုလန် သေသွား မယ် တွေ့လား”

ကျောက်စင်လားက အော်ဟစ်သတိပေးလိုက်၏။ ရှုလန်၏ လည်ပင်းကို လေပွေရင်ဟုန်က ဓားဖြင့်ထောက်ထားသည်။ စစ်ကု ယောင် မြင်အောင်လည်း ပြသည်။

စစ်ကုယောင် ငြိမ်သွားလေ၏။ သူ လှုပ်ရှားလိုက်သည်နှင့် ရှုလန် သေဆုံးသွားမည် မဟုတ်ပါလား။ ကျောက်စင်လားက စစ်ကု ယောင်ကို ချီးကျူးလိုက်၏။

“လှုပ်ရှားမှုကတော့ တကယ်မြန်တာပဲ၊ ဒါကြောင့်လည်း သိုင်း

လောကမှာ ဒီလောက် ကျော်ကြားနေတာကိုး၊ မင်း ငြိမ်ငြိမ်နေ၊ ငြိမ်ငြိမ်မနေရင် မင်းရဲ့အသည်းနှလုံးလေး ဒုက္ခရောက်သွားလိမ့်မယ်”

“ကျုပ်နဲ့သူနဲ့ ဘာမှ မဆိုင်ဘူးဗျ၊ သူ့ကို လွှတ်ပေးလိုက်ပါ ကျောက်စင်လား”

ကျောက်စင်လားသည် ရှေ့သို့တိုးလာပြီး ပြောသည်။

“မင်းကို အလျင်ဖမ်းပြီးမှ သူ့ကို လွှတ်ပေးမယ်၊ သူ့ကို အလျင်လွှတ်ပေးလိုက်ဖို့ကတော့ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ မင်းကို ဖမ်းဖို့ဆိုတာ မလွယ်ဘူးလေ၊ ဒါကို မင်းသိပါတယ်”

စစ်ကုယောင်က သူ့လက်ကို ဆန့်ထုတ်ပေး၏။

“လုပ်လေ ... ကျုပ်ကို ဖမ်းပေါ့၊ ရှုလန်ကို လွှတ်ပေးလိုက်ပါ”

“အဖမ်းမခံနဲ့ ကျွန်မတို့နှစ်ယောက်စလုံးကို သတ်မှာ၊ လွှတ်ပေးမှာ မဟုတ်ဘူး”

ရှုလန်က အော်၏။

လေပွေရင်ဟုန်က ...

“မင်း သေချင်နေသလား ရှုလန် ... ပါးစပ်ကို ပိတ်ထားစမ်း”

ရင်ဟုန်ကစားဖြင့်ဖိလိုက်ရာ လည်တိုင်မှသွေးများစီးကျလာ၏။

“မင်း ငါတို့ကို သိပ်အထင်မသေးနဲ့၊ ငါတို့ဟာ လူတစ်ယောက်ကို လွယ်လွယ်ကူကူသတ်ဝံ့တဲ့ လူတွေချည်းပဲ၊ မင်းကိုလည်း သတ်ဝံ့တယ် သိလား”

ရှုလန်သည် အံ့ကြိတ်နေရလေ၏။

သိုင်းသမားတစ်ယောက်က သားရည်ကြီးဖြင့် စစ်ကုယောင်ကို အသေအချာ ချည်နှောင်နေတော့သည်။

ရှုလန်သည် မျက်ရည်များစီးကျလာပြီး ...

“သူတို့ လိမ်ပြောနေတာရှင့်၊ သူတို့က ရှင်နဲ့ကျွန်မ နှစ်ယောက်စလုံးကို သတ်မှာ၊ ရှင်က အလကားလာပြီး အသေခံတယ်”

ထိုအခါ စစ်ကုယောင်ကို ချည်နှောင်ပြီးပြီဖြစ်၍ ရှုလန်ဘာပြောပြော အရေးမလုပ်တော့ပေ။

“ဟား ... ဟား ... ဟား”

“ဟား ... ဟား ... ဟား”

သူတို့သည် ဝိုင်း၍ရယ်မောကြလေ၏။ ရယ်နိုင်ကြပြီးကိုး။ သိုင်းလောက၌ ကျော်ကြားနေသည့် စစ်ကုယောင်ကို သူတို့ ချုပ်နှောင်ထားနိုင်ပြီ မဟုတ်ပါလား။

“ကဲ ... သိုင်းလောကမှာ နာမည်ကြီးနေတဲ့ ချစ်သူနှစ်ဦး ဘာတတ်နိုင်သေးသလဲကွ၊ မင်းတို့ ဝံပုလွေထောင်ချောက်ထဲ ရောက်လာတာပဲ”

စစ်ကုယောင်က ထအော်လိုက်၏။

“ခင်ဗျား ဘယ်လိုလူလဲ”

ကျောက်စင်လားက ရယ်သည်။

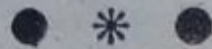
“ကဲ ... သူတို့ကို ခေါ်သွားစမ်းကွာ”

သိုင်းသမားလေးဦးသည် စစ်ကုယောင်နှင့် ရှုလန်တို့ကို ခေါ်ဆောင်သွားကြ၏။ အခန်းတစ်ခန်းသို့ ရောက်သောအခါ ဖွင့်နှစ်ယောက်စလုံးကို ပစ်ထည့်လိုက်၏။

ကယ်တင်မည့်သူ စစ်ကုယောင်နှင့် အကယ်ခံမည့်သူ ရှုလန်တို့မှာ နှစ်ယောက်စလုံး အကျဉ်းခံကြရတော့၏။

“ဒီအထဲမှာ မင်းတို့ ကောင်းကောင်းလွမ်းကြ၊ နက်ဖြန်ဆိုရင် မင်းတို့ကို သတ်မှာပဲ”

လေပွေရင်ဟုန်ကပြောပြီး တံခါးကို ဝုန်းခနဲ ပိတ်လိုက်၏။ ကျောက်စင်လားတို့ အောင်ပွဲခံချိန်ကို ရောက်ရှိလာပြီ ဖြစ်သည်။

(၃၃)
ချစ်သူတို့ ဘဝ

“ဒုန်း...”

သူတို့သည် တံခါးကိုဆောင့်ပိတ်ပြီး ရယ်မော၍ ထွက်သွားကြ၏။ သူတို့စိတ်ထင် စစ်ကုယောင်နှင့် ဂူလန်တို့ကို လုံခြုံစွာ အကျဉ်းချပြီးပြီဟု ယုံမှတ်ကြလေ၏။

ခြေသံများသည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဝေး၍ဝေး၍ သွားသည်။

သည်အခန်းသည် ဂူလန်အား ပထမ လှောင်ပိတ်ထားသော အခန်းထက် ပို၍ ကျဉ်းမြောင်းသည်။ လူနေသည့်အခန်း မဟုတ်ချေ။ ပစ္စည်းများ သိုလှောင်သည့်အခန်း ဖြစ်သည်။ အသံများ တိတ်ဆိတ် သွားသည်။

အခန်းထဲ၌ အလင်းရောင် ပျံ့ပျံ့ကလေးသာ ရှိနေသဖြင့် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦးမှာ မှုန်ဝါးဝါးသာ တွေ့မြင်နေကြရလေသည်။

သူတို့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖြစ်နေသဖြင့် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ကြည့်နိုင်မြင်နိုင်သည်။

“ရှင်ကို ကျွန်မ ပြောသားပဲ၊ အဖမ်းမခံပါနဲ့လို့၊ ခုတော့ သက်သက် ရှင်ပါ အဖမ်းခံရပြီ၊ နှစ်ယောက်စလုံး အဖမ်းခံရတော့ အစွဲကြီးစွဲတာပေါ့၊ ရှင်ဟာ တကယ်ခက်တာပဲ၊ ကျွန်မပြောစကား များတော့ လုံးဝ တန်ဖိုးမထားဘူး”

ရှုလန်က ဝမ်းပန်းတနည်း ပြော၏။

စစ်ကုယောင်က ပြုံးသည်။ သူက သေမည်ကို ဂရုစိုက်ဟန် မတူချေ။

“မင်းက အဖမ်းခံပြီး ငါ လွတ်နေလည်း အလကားပါပဲ၊ ငါ အဖမ်းခံပြီး မင်း လွတ်နေလို့လည်း အလကားပါပဲကွာ”

“ရှင်...”

သူမသည် စစ်ကုယောင်၏စကားကို အံ့သြသွားလေ၏။ သူ့ စကားမှာ နှစ်ကိုယ့်တစ်စိတ်စကား မဟုတ်ပါလား။ သူသည် ယခင်က ဤစကားမျိုးကို လုံးဝ မပြောဘူးချေ။

“ရှင် ဘာပြောလိုက်တယ်”

“ဪ... မင်းအဖမ်းခံရပြီး ငါ လွတ်နေမယ်ဆိုရင် ငါ့ဘဝ ဘာအဓိပ္ပါယ်ရှိတော့မှာလဲ ပြောတာပါ၊ နှစ်ယောက်စလုံး အသတ်ခံ ရရင်လည်း ကောင်းတာပဲ၊ အသတ်မခံရသေးခင်တော့ အခုလို အေး အေးဆေးဆေး စကားပြောနိုင်တာပေါ့”

ရှုလန်သည် သက်ပြင်းချလိုက်၏။

သူမ ကြားချင်သောစကားကို ကြားလိုက်ရလေ၏။ သူမ၏ မျက်ဝန်းအိမ်မှ မျက်ရည်ပေါက်ကြီးများ လိမ်ဆင်းကျလာ၏။

သူမသည် နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာ သူ့နောက်သို့ တကောက်

ကောက် လျှောက်လိုက်နေခဲ့၏။ အတွေ့ခံသည်လည်း ရှိသည်။ အတွေ့မခံဘဲ ရှောင်ဖယ်နေသည်လည်း ရှိ၏။

အတွေ့ခံသောအခါလည်း ထိုစကားမျိုးကို လုံးဝ မပြောချေ။

သူမသည် သိုင်းလောက၌ ထင်ပေါ်လှသည်။

သိုင်းပညာကောင်းရုံကြောင့်သာ မဟုတ်။ ရုပ်ရည်ချောမောပြီး ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက် အလွန်လှသောကြောင့် ဖြစ်လေ၏။

သူမနောက်သို့ လိုက်နေသည့်သိုင်းသမား များစွာရှိ၏။

စစ်ကုယောင်ကဲ့သို့ သိုင်းပညာကောင်းသော သိုင်းသမားများ

နှင့် ဥစ္စာပစ္စည်းပြည့်စုံသော သိုင်းသမားများစွာတို့သည် သူမအား ချစ်ရေးဆိုခဲ့ကြသည်။ သူမသည် လှည့်၍မျှ မကြည့်ခဲ့ချေ။

စစ်ကုယောင်မှ စစ်ကုယောင် ဖြစ်ခဲ့၏။ စစ်ကုယောင်ကလည်း သူမကို ဂရုမစိုက်ချေ။ သူကလည်း စစ်ကုယောင်နောက် တကောက် ကောက်လိုက်၏။

ရှုလန်သည် မျက်ရည်များကို သုတ်လိုက်ပြီး...

“ကျွန်... ကျွန်မ ရှင်လာလိမ့်မယ်တောင် မထင်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့ မလာရမှာလဲ”

“ရှင်ကို ခြံဝရေမှာတွေ့လိုက်တော့ ကျွန်မ မျက်လုံးတောင် ကျွန်မ မယုံဘူး၊ မျက်ရည်တောင် ကျရတယ်”

“ဒီလောက်တောင်ပဲလား”

“ရှင်ပဲ စဉ်းစားကြည့်လေ၊ ရှင်က ထွက်ပြေးနေတာ မဟုတ် လား၊ ကျွန်မမှာသာ...”

“ငါ ပြေးနေတာက...”

“ထားပါတော့၊ ကျွန်မကတော့ ကျောက်စင်လားကို ကျေးဇူးတင်တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ... ဒီကောင်ကြီးက ကတိတည်တဲ့ကောင်မဟုတ်ဘူး”

“ဟွန်း ... ရှင်က အင်မတန်ခြေရည်တာ၊ ကျွန်မရှာတာ နဲ့ပဲ ပြီး၊ သူတို့ကတော့ ရှင်နေတဲ့နေရာကို သိကြတယ်၊ ရှင်ကို ဖမ်းပြီး ကျွန်မဆီပို့ပေးလိုက်တာနဲ့ မတူဘူးလား”

“ဒါဖြင့် မင်း ကျေနပ်သွားပြီပေါ့”

သူမက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ကျွန်မ ကျေနပ်တယ်၊ ကျွန်မဘဝကို တစ်ဖက်တည်းယက်နေရတဲ့လေ့လို့ ကျွန်မက ထင်နေတာ၊ ခုတော့ မဟုတ်တော့ဘူး၊ နှစ်ယောက်ရှိပြီ၊ သေလည်း ကျွန်မ မကြောက်ဘူး၊ သေလည်းအတူတူ ရှင်လည်း အတူတူပဲ၊ ကျွန်မ ဆယ်ခါပြန် သေရဲတယ်”

“ငါ ယုံပါတယ်”

“ရှင် ကျွန်မကို ချစ်တယ်နော်”

“ချစ်လို့ လာကယ်တာပေါ့ကွယ်၊ မချစ်ရင် ဘာဖြစ်လို့ လာကယ်ရမှာလဲ၊ မင်းကို ငါ မတွေ့ဘဲ ခပ်ဝေးဝေးထွက်ပြေးနေတယ်ဆိုတာက ငါ့မှာ လုပ်စရာတွေ ရှိနေသေးလို့ပါ၊ နောက်ပြီး ဘယ်သူပဲ ဖြစ်ဖြစ် မင်းက ငါ့နောက်မှာ ကပ်ပါနေမယ်ဆိုတာ သိတယ်လေ၊ ဒါကြောင့် ငါက မင်းကို ဂရုမစိုက်ဘဲ နေတာပါ၊ မင်း ရန်သူလကဆဲ ဟု အပမ်းခံနေရတယ် ဆိုတာလည်းသိရော ငါ မင်းဆီကို ပြေးလာတယ် မဟုတ်လား”

“ကျွန်မ ရှင့်ကို အရမ်းကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်၊ ရှင်က ကျွန်မ စိတ်ချမ်းသာအောင် ကျွန်မသေပျော်အောင် စကားတွေပြောနေတာကိုး၊ ဒီမှာ စစ်ကုယောင် ရှင့်ကို ကျွန်မ သေမတတ်ချစ်ပါတယ်ရှင်”

သူမသည် မျက်ရည်များစီးကျပြီး ပြောလေ၏။ စစ်ကုယောင်သည် ရှုလန်ကို အံ့သြမိသည်။ သူမသည် မည်သည့်အခါမှ မျက်ရည်မကျဟု ထင်မိလေ၏။ မိန်းမများသည် နှစ်သက်သည့်အခါတွင်လည်း မျက်ရည်ကျတတ်သည်တကား။

“မငိုပါနဲ့ကွယ်၊ ငါ စိတ်မကောင်းအောင် မလုပ်ပါနဲ့”

“ကျွန်မကို ရှင် ချစ်ပါတယ်နော်”

“ချစ်တာပေါ့ကွယ်၊ မင်းနဲ့ငါဟာ ချစ်သူတွေပဲ”

စစ်ကုယောင်သည် နှုတ်ဖျားမှပြောနေခြင်းမဟုတ်ပေ။ သူမအား ချစ်မြတ်နိုးသည့်အကြောင်း မျက်လုံးများမှ ပြသလျက်ရှိသည်။

“အင်း ... ချစ်သူတွေဖြစ်သွားမှ သေရမှာဆိုတော့လည်း သိပ်မကောင်းသေးပါလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ရှင် တစ်ခုခု မလုပ်နိုင်ဘူးလားဟင်”

“အေး ... လုပ်နိုင်လိမ့်မယ်လို့ ထင်တယ်၊ မင်း ခြေထောက်ငါ့ဘက်ကို ဆန့်ထုတ်လိုက်”

ရှုလန်သည် ခြေထောက်ကို ဆန့်ထုတ်ပေးလိုက်၏။

“အေး ... တို့ လွတ်မြောက်အောင်ကြိုးစားပြီး ဒီဝံပုလွေတွေကို တိုက်ရမယ်”

စစ်ကုယောင်သည် ရှုလန်၏ခြေထောက်မှ ကြိုးများကို သူ့

ခြေထောက်နှင့် ပွတ်လေတော့၏။ ကြာသောအခါ ကြိုးများပြတ်
တောက်သွားသည်။

“ကြိုးပြတ်သွားပြီရှင်”

“အေး... ပြတ်အောင်လုပ်လိုက်တာကိုး”

“ရှင်ဟာ အလုပ်လုပ်ရင် သိပ်ပြီး ပီပြင်တာပဲ၊ ဒါကြောင့်မို့
သိုင်းလောကမှာ နာမည်ကြီးနေတာပေါ့”

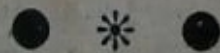
“ကဲ... စကားကို နောက်မှပြော၊ အခု ငါ့ဖိနပ်ထိပ်က ထွက်
နေတဲ့ ဓားပါးလေးနဲ့ မင်းလက်ကကြိုးတွေကို ဖြတ်ပေတော့၊ မြန်မြန်
လုပ်လေ ငါတို့အတွက် အကျိုးရှိလေပဲ”

စူလန်သည် စစ်ကုယောင်ပြောသည့်အတိုင်း လုပ်လေတော့၏။
မကြာမီ သူမ၏လက်မှကြိုးများ ပြတ်တောက်သွားသည်။

စူလန်က သူမ၏လက်များကို သွေးလျှောက်အောင် ပွတ်သပ်
ပြီးနောက် စစ်ကုယောင်၏ဖိနပ်ထဲမှ ဓားပါးလေးကိုထုတ်ပြီး စစ်ကု
ယောင်၏လက်မှကြိုးများကို ဖြတ်တောက်လိုက်သည်။

“အင်း... ချည်ထားတဲ့ကြိုးကလည်း မျှော့လိုက်တာ၊ သတ္တဝါ
နဲ့လက်နက် မမျှသလိုဘဲ”

မကြာမီ ချစ်သူနှစ်ဦးစလုံး ကြိုးများချည်နှောင်ထားရာမှ လွတ်
မြောက်သွားကြလေ၏။ သူတို့သည် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ရစ်ပတ်နှောင်
ဖွဲ့မိကြလေ၏။

(၃၄)
စွန့်စားခြင်း၏ နိဂုံး

ဓားညီနောင် စစ်ကုယောင်နှင့် သံကျာပွတ်မယ် စူလန်တို့သည်
သားရေကြိုးများကို ဖြတ်တောက်နိုင်လိုက်သော်လည်း အခန်းကျဉ်း
လေးထဲ၌ ပိတ်မိနေလေ၏။

သူတို့သည် သူတို့အင်အားကို အလကား မပြုဘဲ ကြိုးကြော့
အချိန်တန်လျှင် သူတို့ တံခါးလာဖွင့်လိမ့်မည်။ တံခါးလာဖွင့်မှ
တိုက်ခိုက်ထွက်ကြမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ပြီး စောင့်ဆိုင်းနေကြသည်။

စစ်ကုယောင် စဉ်းစားသည်။ သူသည် အတွင်းအားသုံးကာ
တံခါးကို ချိုးဖောက်ဖျက်ဆီးပြီး အပြင်သို့ထွက်နိုင်သော်လည်း အပြင်
ဘက်မှ အင်အားအလုံးအရင်းနှင့် တိုက်ခိုက်ပါက သူတို့အတွက်
အခက်အခဲရှိနိုင်ပေသည်။

တံခါးအဖွင့်ကိုစောင့်ပြီး တိုက်ခိုက်ပါက သူတို့အား ချုပ်နှောင်
ထားပြီးဖြစ်သည်ဟု အေးအေးလူလူရှိနေစဉ် သူတို့က တိုက်ခိုက်နိုင်
မည် ဖြစ်သည်။

ရန်သူအား အလစ်အငိုက်တိုက်ပြီး ထွက်ခွာခြင်းက ပိုကောင်းမည်ဟု စစ်ကုယောင် စဉ်းစား၏။

ရွလန်က တီးတိုးပြောသည်။

“ကျွန်မ အေးချမ်းသာယာမြေဒေသကို ရောက်ခဲ့တယ်၊ ရှင့်ကို စုံစမ်းလို့ မရပါဘူး”

“ငါ ရှိတယ်၊ အဲဒီရွာက တည်းခိုခန်းမှာ တည်းနေတာလေ၊ ပန်းတစ်ပွင့် တည်းခိုခန်းလေ”

“ကျွန်မ မေးသေးတယ်၊ ရှင့် မရှိဘူးလို့ ပြောတယ်”

“ဆိုင်ရှင်က ငါ့ကို အန္တရာယ်ပေးမှာစိုးလို့ မရှိဘူး မသိဘူးလို့ ပြောလိုက်တာပါ”

“ဪ... ရှင့်အပေါ် သူက ဒီလောက် ခင်မင်နေတာကိုး”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါတွေ အရေးမကြီးပါဘူး၊ အရေးကြီးတာက ဒီကနေ လွတ်ဖို့ပဲ”

“ကျွန်မ တစ်ခုစိုးရိမ်မိတယ် စစ်ကုယောင်”

“ဘာများလဲ”

“ဒီဝံပုလွေလူတွေဟာ ကတိလည်းမတည်ဘူး၊ ကလိန်ကကျစ်လည်းကျတယ်၊ သူတို့ဟာ ရှင့်ကို ဓားချင်းမယှဉ်နိုင်မှန်းသိတော့ အခြားလက်နက်တစ်မျိုးမျိုးနဲ့ တိုက်ခိုက်လာနိုင်တယ်ရှင့်”

“ဒါတော့ ငါ မမူပါဘူးကွယ်”

“ဟို စပ်ဖြူကောင်ရဲ့ အန္တရာယ်ကလည်း မသေးဘူး”

စစ်ကုယောင် ဒေါပွသွား၏။

“ဘာလဲ ... ဒီကောင်က မင်းကို စော်ကားသလား”

“ဟင်း ... ကျွန်မကို စော်ကားလို့ဘယ်ရမလဲ၊ ကျွန်မ အသက်ရှင်နေသမျှ ကျွန်မကို စော်ကားလို့ ဘယ်ရမလဲ၊ သူက ကျွန်မကို ခိုလှုံတော့ရတယ်ရှင့်၊ ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်လို့လဲတော့ မသိဘူး၊ ထိကြဘူး၊ ရင်ဟုန်ဆိုတဲ့လူက ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်တော့ များတယ်”

“သူ ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်သုံးပြီး မင်းကို မထိပါးပါဘူးနော်”

“သူက ကြိုးတော့ကြိုးစားတယ်ရှင်၊ ပါးစပ်က ထိကပါးကပါးပြောပြီးတော့ ရပ်သွားတယ်”

ထိုစဉ် လေပွရင်ဟုန်သည် ဓာတ်ငွေ့သေတ္တာကိုယူကာ အခန်းတွင်းသို့ ဓာတ်ငွေ့လွှတ်မည်ဟု ပြင်ဆင်လေ၏။

စစ်ကုယောင်နှင့် ရွလန်တို့နှစ်ယောက်စလုံး မေ့မျောသွားမှ ခုလုပ်ချင်သလိုလုပ်မည်ဟု ရည်ရွယ်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ရွမ်း ... ရွမ်း ... ရွမ်း”

လေပွရင်ဟုန်တို့သည် သိုင်းပညာမထက်မြက်ကြသဖြင့် ခြေသံလုံအောင် မလျှောက်နိုင်ကြပေ။

“ဟေ ... ခြေသံကြားရတယ်”

ရွလန်က တီးတိုးပြောသည်။

စစ်ကုယောင်က ပြုံးပြီး ခေါင်းညိတ်၏။ သူကြားနေသည်။ ခြေသံ အဝေးမှလာကတည်းက ဖြစ်သည်။ ရွလန်က အနီးရောက်မှ ကြားခြင်းဖြစ်သည်။

“ရှါး ... ”

၃၆ ♦ တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

“အပြင်က ကြားသွားမယ်”

ရွလန်က ခပ်အုပ်အုပ် ရယ်လိုက်၏။

အခန်းတံခါးရှေ့၌ ခြေသံရပ်သွား၏။ ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်နေသည်။ အခန်းထဲမှအသံများကို နားထောင်နေဟန် ရှိ၏။

အခန်းထဲ၌ စကားသံမကြား ဘာမကြား တိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် အပြင်မှ သံသယဝင်နေဟန် ရှိသည်။

ရွလန်က တီးတိုးပြောသည်။

“အစ်ကို အပြင်က တံခါးဖွင့်လည်း မဖွင့်ဘူး၊ ကျွန်မတို့ ပြောတာတွေကို ချောင်းနားထောင်နေကြသလား မသိဘူး”

ရွလန် အခေါ်အဝေါ် ပြောင်းလဲသွား၏။

စစ်ကုယောင် သတိပြုမိသော်လည်း ဘာမျှ မပြောပေ။ သူမ မေးသည်ကိုတော့ ပြန်ပြော၏။

“သေချာတာပေါ့၊ သူတို့ ဘာလုပ်သင့်တယ်ဆိုတာ စဉ်းစားနေတာ၊ အသံကြားရင် တစ်မျိုးလုပ်မယ်၊ မကြားရင် တစ်မျိုးလုပ်မယ် ဆိုတာမျိုးပေါ့၊ ဘာလုပ်မလဲဆိုတာတော့ ငါ မခန့်မှန်းတတ်ဘူး”

“တစ်ခုခုတော့ လုပ်နေတယ်နဲ့ တူတယ်၊ အသံသဲ့သဲ့ကြားနေရတယ်”

ရွလန်က ပြော၏။

“ဟုတ်တယ်၊ သူတို့ တစ်ခုခု လုပ်နေကြတယ်”

စစ်ကုယောင်ကလည်း ပြောသည်။

စစ်ကုယောင်သည် မသင်္ကာသဖြင့် အခန်းပတ်လည်ကို ကြည့်လိုက်သည်။

အတုမဲ့စားသမား (၅) ♦ ၃၇

“ဟိုမှာ ... ဟိုမှာ”

စစ်ကုယောင်က နံရံတစ်နေရာသို့ လက်ညှိုးထိုးပြသည်။ နံရံအောက်ခြေ၌ ပိုက်လုံးတစ်လုံး ထိုးသွင်းဝင်လာပြီးနောက် အဖြူရောင်အငွေ့များ ထွက်လာသည်။

“ရှါး ... ရှါး ... ရှါး”

အငွေ့များသည် အခန်းတံသို့ ဝင်စပြုလာသည်။

ရွလန်သည် သူမ၏ အင်္ကျီစကို ဆွဲထုတ်လိုက်၏။ အင်္ကျီစများကို လုံးထွေးပြီး ပိုက်လုံးဆီသို့ ခုန်အုပ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ပိုက်လုံးထဲသို့ အင်္ကျီစကို ထိုးထည့်တော့၏။ ထိုအခါ မီးခိုးငွေ့များ ဆက်လက်ထွက်မလာတော့ချေ။

“အဲဒါ ဘာငွေ့တွေလဲ”

“အဆိပ်ငွေ့တွေပါ၊ သေစေနိုင်တဲ့ အဆိပ်ငွေ့တော့ မဟုတ်ဘူး၊ ဒီအငွေ့ကို ရှူလိုက်မိရင် မျက်ရည်ထွက်မယ်၊ နာရင်တွေထွက်မယ်၊ ပြီးတော့ မေ့မျောသွားမယ်”

“မေ့မြောစေတဲ့ အငွေ့ပေါ့”

“ဟုတ်တယ် အစ်ကို”

“မင်းက ဒီအငွေ့အကြောင်းကို အတော်သိတာပဲ”

ရွလန် ပြုံးလိုက်၏။

“ကျွန်မ ဒီအငွေ့တွေကို တစ်ခါရှူထားရဖူးပြီးပြီလေ၊ အဲဒီအငွေ့တွေကိုရှူမိပြီး မေ့မျောသွားတာပဲ၊ ကျွန်မ တစ်ခုစဉ်းစားမိပြီ၊ သူတို့ဟာ ကျွန်မတို့ကို သတ်မှာတော့မဟုတ်ဘူး၊ သူတို့ တစ်ခုခု လုပ်မလို့ပဲ”

“မထင်နဲ့၊ ဒီကောင်တွေက ဦးနှောက်ရှိတာ မဟုတ်ဘူး၊ လူတစ်ယောက်ကို သတ်ချင်ရင် လွယ်လွယ်လေးနဲ့ သတ်လိုက်တာပဲ။”

“ဝင်လာပါစေ၊ ကျွန်မ ဆုံးမလိုက်မယ်”

သူမသည် အခန်းတံခါးနားသို့ ဖြည်းညင်းစွာ ကပ်သွားသည်။ စစ်ကုယောင်က လျင်သည်။ တံခါးပေါက်မှ မြင်နိုင်သည့် နေရာတွင် ခွေခွေကလေး လှဲချလိုက်သည်။ မေ့ချင်ယောင် ဆောင် လိုက်၏။

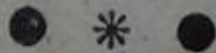
“ကျွီ...”

ထိုစဉ် တံခါးဖွင့်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။ တံခါးဖွင့်သံနှင့် လေပွေရင်ဟုန် ဝင်လာသည်။

လေပွေရင်ဟုန်သည် အခန်းထဲ၌ အခိုးအငွေ့များကို မတွေ့ရသောအခါ အလွန် အံ့သြသွားသည်။ အဘယ့်ကြောင့် အငွေ့များ မတွေ့ရသည်ကို စဉ်းစား၍မရဘဲ ရှိသည်။

ထို့ပြင် လဲကျနေသူ စစ်ကုယောင်နှင့် ရှုလန်တို့ ရှိရမည် ဖြစ်သော်လည်း စစ်ကုယောင်သာရှိပြီး ရှုလန်မရှိဘဲ ဖြစ်နေသည်။ သူသည် ရှုလန်ပျောက်ဆုံးနေသည်ကိုလည်း အံ့သြနေသည်။

“သံကျောပွတ်မယ် ပျောက်ဆုံးနေတယ်၊ စဉ်းစားစရာပဲ”
သူသည် ဆုံးခန်းတိုင်အောင် မစဉ်းစားလိုက်ရချေ။

(၃၅)
သုတ်သင်ပွဲ

“ဝုန်း...”

ရှုလန်သည် လက်ဝါးနှင့်တစ်ချက်တည်း ရိုက်လိုက်သည်။ ရိုက်သည်မှာ ပြင်းထန်သည်။ လေပွေရင်ဟုန် လွင့်စဉ်ထွက်သွား၏။ ရှုလန်သည် ရင်ဟုန်၏နောက်သို့လိုက်သွားပြီး စက်ကို ဆွဲယူ လိုက်သည်။ ခြေထောက်နှင့် ကန်ထည့်လိုက်၏။

“ဝုန်း...”

“အင့်...”

အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် လွင့်စဉ်သွားပြန်သည်။ သည်တစ်ခါကျတော့ အကျမတော်ချေ။ စစ်ကုယောင်ရှိရာသို့ လွင့်စဉ်သွားပြီး စစ်ကုယောင် အပေါ် အုပ်မိုးကျတော့မည်ကဲ့သို့ ဖြစ်သွားသည်။

စစ်ကုယောင်သည် ရင်ဟုန်အား သူ့အသားနှင့် အထိမခံချေ။ သူသည် အောက်မှနေ၍ ရင်ဟုန်၏လည်ပင်းကို လက်ညှိုးနှင့်ထောက် လိုက်သည်။

“အား...”

ရင်ဟုန်သည် ပုံလဲကျသွား၏။

စစ်ကုယောင်ထံ လွင့်စဉ်သွားခြင်းမှာ ရင်ဟုန်အတွက် ကံဆိုးခြင်းတစ်ရပ်ပင်။

စစ်ကုယောင်သည် ကျောက်စင်လား၏အိမ်၌ ရှိသူအားလုံးကို အလွတ်မပေးတော့ချေ။ ဖြစ်သလို ရှင်းပစ်မည် ဖြစ်သည်။

ကိုယ်ခန္ဓာအား ရှောင်တိမ်းပြီး ထလိုက်သည်။ ရင်ဟုန်မှာ ငြိမ်သက်သွားသည်။ သေဆုံးသွားပြီ ဖြစ်၏။

“လူယုတ်မာတစ်ယောက်တော့ ဇာတ်သိမ်းသွားပြီ၊ ကျန်တဲ့ အကောင်တွေ ဇာတ်သိမ်းဖို့ပဲ လိုတော့တယ်၊ အစ်ကို ကျွန်မတို့သွားကြစို့။”

ရွလန်က စစ်ကုယောင်ကို သတိပေးလိုက်၏။ ထို့ကြောင့် စစ်ကုယောင်သည် အခန်းအပြင်သို့ ထွက်လာ၏။ ထို့နောက် အခန်းတွင်းသို့ ပြန်ဝင်ပြန်သည်။

“အစ်ကို ဘာဖြစ်လို့ အခန်းထဲပြန်ဝင်ရတာလဲ”

“ဒီမှာလေ... ဒီသေတ္တာက အရေးကြီးတယ်”

စစ်ကုယောင်သည် အဆိပ်ငွေ့သေတ္တာကို မြှောက်ပြလိုက်၏။

“ဒါကြီးကို အစ်ကိုက ဘာလုပ်မလို့လဲ”

ရွလန်က မေးလိုက်၏။

“သူတို့က လူများတယ်၊ ဒါကြောင့် ဒါသေတ္တာကို ပြန်ယူတာပေါ့၊ ဒါက လူအစုအဖုံဖုံကို အိပ်ပျော်စေတယ် မဟုတ်လား” စစ်ကုယောင်က ပြန်ပြောလိုက်၏။

သူတို့သည် အခန်းထဲမှ ထွက်လာ၏။ အပေါ်ထပ်တွင် အခန်းပေါင်းများစွာ ရှိသည်။ သို့သော် ဝံပုလွေတစ်ကောင်မှ မတွေ့ရပေ။ ထို့ကြောင့် အခန်းပေါင်းများစွာကို ကျော်ဖြတ်ခဲ့ကြရသည်။

သူတို့သည် သိုင်းအကျော်အမော်နှစ်ဦးဖြစ်ရာ ခြေသံလုံလှသည်။ သူတို့သည် တစ်ခန်းပြီးတစ်ခန်း ကြည့်လာ၏။

အခန်းတစ်ခုကို ဖွင့်ကြည့်ပြီးသောအခါ...

“ဟာ... ကျွန်မပစ္စည်းတွေ”

ရွလန်က ဝမ်းသာအားရ ပြော၏။

စစ်ကုယောင်က...

“ဘာပစ္စည်းတွေလဲ”

“ကျွန်မရဲ့ ဓားနဲ့ ကျာပွတ်လေ”

“ဟုတ်လား... ဒါဆို ဝင်ယူလေ”

“ခဏနော်... ကျွန်မ ဝင်ယူလိုက်မယ်”

ရွလန်သည် အခန်းထဲသို့ လျင်မြန်စွာ ဝင်လိုက်၏။ ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ကျနေသည့် ဓားနှင့်ကျာပွတ်ကို ကောက်ယူလိုက်သည်။

“ဟင်... ငါ့ဓားနှစ်လက် ဘယ်ရောက်သွားသလဲ မသိဘူး၊ အရေးအကြောင်းဆိုရင် ကိုယ့်ဓားကိုိုင်ရမှ အားရတာ၊ ငါ့ဓားကို လိုက်ရှာရင်လည်း ရန်သူတွေ သိသွားမှာစိုးရတယ်”

“အို... သိသိပေါ့၊ အစ်ကိုဓားကို လိုက်ရှာပါ”

“လောလောဆယ်တော့ ဒါနဲ့ပဲ တိုက်ရမှာပဲ”

သူသည် ဓားတစ်လက်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်၏။

အပေါ်ထပ်၌ လူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မရှိချေ။ လေငွေ့ရင်ဟုန်

တစ်ယောက်တည်း အဘယ့်ကြောင့် အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာသည် မသိချေ။

သူတစ်ယောက်တည်း ဤစုံတွဲကို တိုက်ခိုက်မည်ကြံလျှင် ခုက ရောက်နိုင်သည်ကို လူလည်ရင်ဟုန်က မသိဘဲဖြစ်လေမလား။

“အောက်ထပ်ကို ဆင်းမယ်”

“အစ်ကို အောက်ထပ်မှာတော့ သူတို့ ရှိလိမ့်မယ်”

သူတို့သည် အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာကြ၏။ သူတို့ထင်သည့် အတိုင်း အောက်ထပ်တွင် အယောက်နှစ်ဆယ်ခန့် ကြွေအန်ကစား နေကြသည်။

ကြွေအန်ကစားနေသည်မှာ သဲကြီးမဲကြီး ဖြစ်သည်။ သူတို့ ကို ဝင်သတ်သွားလျှင်တောင် သူတို့ သိကြမည် မဟုတ်ချေ။

အပေါ်ထပ်မှဆင်းလာသည့် စစ်ကုယောင်နှင့် ချွန်တို့ကို သူတို့က လုံးဝ မကြည့်ကြချေ။

စစ်ကုယောင်တို့သည် အေးအေးဆေးဆေး ဆင်းလာကြသည်။

“ဟာ ...”

စစ်ကုယောင်က တီးတိုး အမေ့ဒိတ်သံ ပြုလိုက်၏။

“ဘာလဲ ... ဘာလဲ”

“ဟောဟို စားပွဲပေါ်မှာ ငါ့စားနှစ်ကို တွေ့နေရပြီ”

“သွားယူလိုက်လေ အစ်ကို၊ သူတို့ သိမှာမဟုတ်ဘူး”

စစ်ကုယောင်သည် စားနှစ်လက်ရှိရာကို ချွတ်နင်းသွားသည်။

စားနှစ်လက်၏ လက်ကိုင်ရိုးများကို ဆုပ်ကိုင်မိသောအခါ

သူ့သွေးများ ဆူပွက်လာသကဲ့သို့ ခံစားလိုက်ရလေ၏။

သူသည် အနောက်ပြန်ဆုတ်လာသည်။ ချွန်သည် တစ်စုံ တစ်ရာကို လက်ညှိုးထိုးပြလေ၏။

“ဘာလဲ ...”

“အင်္ကျီလေ ... အင်္ကျီ”

“ဘာအင်္ကျီလဲ”

“လေပွေရင်ဟုန်ရဲ့ အင်္ကျီပဲဖြစ်မှာပေါ့၊ ဒီမှာ လူတိုင်းအင်္ကျီ နဲ့ပဲ၊ ရင်ဟုန်ကိုတွေ့လား၊ အင်္ကျီချွတ်နဲ့၊ သူက တမင် အပေါ်တက် လာတာ၊ ဘာကြောင့်အစည်နဲ့ တက်လာတာလဲ မသိဘူး၊ သူ့လုပ်ပုံ ကိုင်ပုံကိုကြည့်ရတာတော့ ကျွန်မတို့ကို သတ်ဖို့ပဲ”

သိုင်းသမား အယောက်နှစ်ဆယ်ခန့်သည် ကြွေအန်ကို စိတ်ဝင် စားစွာ ကစားနေကြသည်။

“ဟိုကောင် လူယုတ်မာကိုတော့ ရှင်းပြီးပြီ၊ ဒီတစ်ခါ ဒီကောင် တွေအလှည့်ပဲ၊ ဒီကောင်တွေကိုလည်း အားလုံး ရှင်းရမှာပဲ”

စစ်ကုယောင်က ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဒီကောင်တွေအားလုံးဟာ စားပြတော့ပဲ၊ အားလုံးသေလည်း အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး”

သူသည် သေတ္တာကိုဖွင့်၍အဆိပ်ငွေ့များကိုလွှတ်လေတော့၏။

“ရှူ... ရှူ... ရှူ...”

အဆိပ်ငွေ့များသည် တရှူရှူနှင့် ထွက်သွားလေသည်။

သိုင်းသမားနှစ်ဆယ်ခန့်မှာ အခန်းထဲ၌ အဆိပ်ငွေ့များ လွင့်လှံ လာသည်ကို သတိမပြုမိပေ။ ကြွေအန်ကိုသာ စိတ်ဝင်စားနေကြ၏။

အငွေ့များက တငွေ့ငွေ့ တက်လာ၏။

“ဟာ ... ဘာတွေလဲဟာ”

“မီးခိုးတွေပါလား”

“ဘယ်သူ မီးမွှေးနေတာလဲကွ”

မကြာမီ ကြွေအန်ကစားနေကြသူများ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောဆိုကြလေ၏။

“အဟွတ် ... အဟွတ် ... အဟွတ်”

“အား ... စပ်တယ် ... စပ်တယ်”

“ဟေ့ ... ဘယ်ကောင် ...”

အောက်ထပ်တစ်ခုလုံး မီးခိုးများ ပြည့်သွားသောအခါ မွန်းကျပ်သွားတော့၏။ စစ်ကုယောင်နှင့် ရွလန်တို့မှာ မီးခိုးအဆိပ်ငွေ့များလွှတ်ရာသို့ ထွက်ခွာသွားကြ၏။

“အဟွတ် ... အဟွတ် ... အဟွတ်”

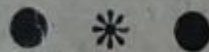
မကြာမီ ဝံပုလွေများ လဲကျသွားတော့၏။ အခန်းတစ်ခန်းလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားသည်။

“တို့တွေ အပေါ်ထပ်ပြတင်းပေါက်က ခုန်ချကြမယ်”

“လုပ်လိုက်လေ”

စစ်ကုယောင်နှင့် ရွလန်တို့သည် အပေါ်ထပ် ပြတင်းပေါက်ကို ဖွင့်လျက် ခုန်ချလိုက်ကြ၏။

ကိုယ်ဖော့ပညာသုံး၍ ခုန်ချခြင်းဖြစ်ရာ သူတို့နှစ်ယောက်သည် သစ်ရွက်ပမာ ပေါ့ပါးစွာ ဓောက်ထိုးကျသွားလေသည်။

(၃၆)

သုံးယောက်ပေါင်း လောင်းကျော်

အောက်ထပ်တစ်ခန်းလုံး အဆိပ်ငွေ့များမိပြီး သိုင်းသမားအားလုံး မေ့မြောသွားစဉ် စစ်ကုယောင်နှင့် ရွလန်တို့သည် ခြံထဲသို့ ရောက်ရှိသွားလေ၏။ အံ့ဩဖွယ်ရာကောင်းသည်မှာ ခြံထဲဆင်းလျှင် ဆင်းခြင်း ကျောက်စင်လားနှင့် တိုးနေခြင်းပင်တည်း။

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... အောက်ထပ်မှာ အဆိပ်ငွေ့တွေ မွန်နေကတည်းက မင်းတို့ တစ်ခုခုလုပ်နေပြီလို့ သိလိုက်တယ်၊ အခု ငါခြံထဲဆင်းလိုက်တော့ မင်းတို့နဲ့ တန်းတိုးတာပဲ၊ မင်းတို့ ဘယ်ပြေးမလဲ”

ထိုအခါ စစ်ကုယောင်က တဟားဟား ရယ်လေတော့သည်။

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ကျုပ် ဒီကိုရောက်လာတော့ ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်ကို ဖမ်းရဲသလား၊ ရွလန်ကိုပြပြီး အကျပ်ကိုင်တော့မှ ဖမ်းရဲတာ မဟုတ်လား၊ ရွလန်ကို မမိရင် ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်ကို ရင်မဆိုင်ရဲပါဘူး”

စစ်ကုယောင် ပြောသည့်စကားမှာ အမှန်စကားဖြစ်၏။

သူတို့သည် စစ်ကုယောင်ကို မဖမ်းရဲသဖြင့် ရွလန်ကို ဖမ်းဆီးပြီး စစ်ကုယောင်ကို ထောင်ချောက်ဆင် ဖမ်းဆီးရခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျောက်စင်လားမှာ ယခုမှ ကြောက်နေ၍လည်း မဖြစ်တော့ကြောင်း သိလိုက်သည်။

“ထွက်ကြစမ်း...”

ခြံစားမှ သိုင်းသမားဆယ်ယောက် ထပ်ထွက်လာပြန်သည်။

“ထွက်ကြ...”

သစ်ပင်ပေါ်၊ ခေါင်မိုးပေါ်မှ သိုင်းသမားများ အလျှိုလျှိုနှင့် ထွက်လာကြ၏။ သူတို့လက်ထဲ၌ လက်နက်ကိုယ်စီ ကိုင်ဆွဲထားကြသည်။

စုစုပေါင်း ဝံပုလွေသိုင်းသမား အယောက်သုံးဆယ်ခန့် ရှိ၏။ သံကျာပွတ်မယ် ရွလန်ကလည်း သူမ၏ ကျာပွတ်ကို လက်ထဲ၌ ဝှေ့ယမ်းလိုက်၏။

“ရွမ်း... ရွမ်း... ရွမ်း...”

“ဟင်း... အညောင်းမိနေတာ ကြာပြီ၊ ဒီတစ်ခါတော့ သွေးပူ လေ့ကျင့်ခန်း လုပ်ရတော့မယ်”

သူမသည် ညာဘက်လက်က ကျာပွတ်ကိုကိုင်ပြီး ဘယ်ဘက်လက်က ဓားကိုကိုင်ထား၏။

စစ်ကုယောင်ကမူ သူ၏လက်စွဲတော် ဓားညီနောင်ကို ဆုပ်ကိုင်ထား၏။

စစ်ကုယောင်၏မျက်နှာ၌ ထူးခြားမှုကို မတွေ့ရချေ။ များပြားသော ရန်သူများနှင့် တွေ့နေရသော်လည်း မျက်နှာမပျက်ပေ။ သူသိထားသည်က ထိုလူများမှာ ဓားပြများသာ ဖြစ်သည်။

သိုင်းပညာကို ထက်မြက်ပေါက်မြောက်ကြသူများ မဟုတ်ကြပေ။ ထို့ကြောင့် ဤရန်သူများကို သူ မမူပေ။

စစ်ကုယောင်နှင့် ရွလန်တို့သည် ရန်သူများကို မမှီတ်မသန် ကြည့်နေကြ၏။

လက်နက်မျိုးစုံ ကိုင်ဆောင်ထားသည့် ဓားသမားများသည် ရှေ့သို့ တဖြည်းဖြည်း တိုးလာ၏။

စစ်ကုယောင်က ...

“ရွလန် ... ဝံပုလွေသုတ်သင်ပွဲကို စလိုက်ကြရအောင်”

“အဆင်သင့်ပါပဲ၊ စလိုက်ဖို့”

သူတို့နှစ်ဦးသည် တစ်ပြိုင်နက်ချန်ထွက်ပြီး ရန်သူများကို တိုက်ခိုက်တော့၏။

“ဝိုး... ဝိုး... ဝိုး”

“ရွမ်း... ရွမ်း... ချွမ်း... ချလွမ်း”

ရွလန်၏ကျာပွတ်သည် မြွေဟောက်တစ်ကောင်လို ဆတ်ခနဲ လှုပ်ရှားသွား၏။

စစ်ကုယောင်၏ဓားကလည်း လေထဲ၌ တရွမ်းရွမ်းမြည်ဟီးနေသည်။

ဝံပုလွေများမှာ လှုပ်ပင်မလှုပ်ရှားလိုက်ရချေ။ ပူခနဲ ပူခနဲဖြစ်သွားပြီး တအားအားအော်ကာ လဲကျသွားကြ၏။

ရန်သူများမှာ အတုံးအရုံး ကျဆုံးကုန်သည်။

“ဝိုး... ဝှစ်... ဝှစ်”

“ချွမ်... ချလွမ်း... ချလွမ်း”

“အီး...”

“အား...”

“အင့်...”

စစ်ကယောင်၏ ဓားချက်ကို ဤကဲ့သို့ မည်ကာမတ္တ သိုင်းသမားများက အဘယ်မှာလျှင် ခံနိုင်ပါမည်နည်း။ တော်ရုံ ထူးချွန်သော သိုင်းသမားများလည်း မခံနိုင်ချေ။

ဓားချက်များမှာ လွန်စွာ လျင်မြန်လှသည်။ သူ့ကို လှုပ်ရှားသည်ဟုပင် မထင်ရချေ။ ဓားချက်တစ်ချက် မြောက်လိုက်သည်နှင့် ဝံပုလွေနှစ်ယောက်ခန့် ကျဆုံးကြသည်။

ဝံပုလွေများမှာ သူတို့က တိုက်ရသည်မရှိဘဲ သူတို့ချည်း အတိုက်ခံရကာ လဲကျသေဆုံးနေသည်နှင့် ငါနဲ့လာသည်။

စစ်ကယောင်မှာ မြက်ပင် ငှက်ပျောပင်များကို လိုက်လံခုတ်လှဲနေသည့် သိုင်းသမားတစ်ယောက်နှင့် တူနေသည်။

ထိုအတူ သံကျာပွတ်မယ် ဂူလန်ကလည်း ယောက်ျားသားတစ်ဦးပမာ တိုက်ခိုက်သည်။ သူမ၏ လှုပ်ရှားမှုများမှာလည်း သွက်လက်လွန်းလှသည်။

“ရွမ်း...”

“ဝိုး... ဝှစ်... ဝှစ်”

ကျာပွတ်တစ်ဖက်နှင့် ဓားတစ်ဖက် တိုက်ခိုက်ရသည်မှာ မလွယ်ချေ။ သို့သော် သူမက လွယ်လွယ်ကူကူ ခုတ်ထစ်နိုင်သည်။

“အား...”

“အီး...”

သံကျာပွတ်နှင့် ထိသွားသူများမှာ ဓားလွတ်ကျသွား၏။ ကျာပွတ်ထဲသို့ ဓားပါသွား၏။ ထိုသူများမှာ သူမ၏ ဘက်ဘက်လက်က ဓားချက်ကို မကြာမီ ခံရတော့သည်။

“ဝိုး... ဝှစ်... ဝှစ်”

“အား...”

ရင်ဘတ်ကွဲသူ၊ ဝမ်းဗိုက်ပေါက်သူ၊ လည်ပင်းပြတ်သူများမှာ မြင်မကောင်းပေ။ တစ်ပြင်ပမှာ လူသေအလောင်းများနှင့် ပြန်ကြုံနေလေသည်။

ထိုစဉ် ခြံဝင်းထဲသို့ လူရိပ်တစ်ရိပ် ကျရောက်လာလေ၏။ ထိုလူ၏ ခန္ဓာကိုယ်မှာ ကြီးမားလှ၏။

“ခွေးကောင်တွေ...”

သူသည် အော်ဟစ်ပြီးနောက် ခက်ရင်းခွကြီးဖြင့် တိုက်ခိုက်နေသည်။ သူ၏ တိုက်ခိုက်ပုံမှာ ကြမ်းတမ်းလှသဖြင့် ဝံပုလွေများမှာ အကြီးအကျယ် ရှောင်တိမ်းနေကြရတော့၏။

ဝံပုလွေများမှာ သူ့ကိုကြည့်ပြီး လန့်သွားသည်။

မုတ်ဆိတ်ကျင်စွယ်များကလည်း ရှည်လျား၊ ခန္ဓာကိုယ်ကလည်း ကြီးမား၊ ခက်ရင်းခွကြီးကလည်း လျင်မြန်စွာ လှုပ်ရှား၍

ဘီလူးကြီးတစ်ကောင် ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်သကဲ့သို့ ဖြစ်နေသဖြင့် ကျောက်စင်လား၏အိမ်ကြီးမှာ အော်ဟစ်သံများနှင့် ဆူညံနေသည်။

ရှုလန်သည် လူ့ဘီလူးကြီးကိုကြည့်၍ လန့်သွား၏။

“အစ်ကို... အစ်ကို... ဟိုမှာ... ဟိုမှာ လူ့ဘီလူးကြီးက ဝင်တိုက်နေတယ်”

စစ်ကုယောင်သည် လူချူကြီးကို မြင်ပြီးဖြစ်၏။

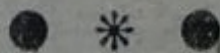
“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါ ငါ့ဦးလေးပဲ၊ ငါနဲ့အတူတူ ဒီအိမ်ကြီးကို လာကြတာ၊ ဦးလေးက လူခွဲနေပါဆိုလို့ သူခွဲနေခဲ့တာ၊ အခု ငါ့ကို ကယ်ရအောင် လိုက်လာတာ”

“စစ်... စစ်... စစ်... ဒီလိုဆိုရင် ဒီဝံပုလွေကို အရေခွံဆုတ် ပစ်ရတော့မယ်”

“အလကားစားပြတော့ပါ ညီမရယ်”

ရှုလန်သည် သူ့ကို စစ်ကုယောင်က ညီမဟု ခေါ်လိုက်သဖြင့် အလွန်ကြည်နူးပီတိ ဖြစ်သွား၏။ သူမ၏ ခွန်အားများကို ဆယ်ဆတိုး ဖြည့်ပေးလိုက်သို့ ဖြစ်သွားသည်။ သူမသည် အားရပါးရ တိုက်ခိုက် တော့သည်။

ခက်ရင်းခွဘီလူးကြီးကလည်း အော်ဟစ်တိုက်ခိုက်နေ၏။ ဝံပုလွေကြီး ကျောက်စင်လားမှာ မည်သို့မျှ တောင့်မခံနိုင်တော့ချေ။ ထွက်ပြေးသွားခဲ့ရချေပြီ။

(၃၇)

စစ်ကုယောင်သည် ကျောက်စင်လား၏တပည့်များကို တိုက်ကြပြီးသော် ပျောက်သွားသည့်ကျောက်စင်လားကို လိုက်လံရှာဖွေတော့၏။ အိမ်ကြီးပေါ် ခုန်တက်ပြီး ရှာဖွေလေသည်။

အောက်ထပ်၌ ပိုးလိုးပက်လက်လဲကျနေသော ဝံပုလွေများကို တွေ့ရသည်။ ကျောက်စင်လားကိုကား လုံးဝ မတွေ့ရတော့ချေ။

“ကျောက်စင်လား မရှိတော့ဘူး”

“ဘယ်ပျောက်သွားပြီလဲ”

“ပြေးပြီပေါ့၊ သူ ရွံးသွားပြီပဲ”

မှန်သည်။ ချုံထဲ၌လဲကျနေသော စားပြများ၏အလောင်းများကို ကြည့်မကောင်းချေ။ စစ်ကုယောင်နှင့် ရှုလန်တို့သည် ခြံထဲသို့ ဖြန်ဆင်းလာကြ၏။

ခက်ရင်းခွကြီးသည် ရန်သူတစ်ယောက်အား သုတ်သင်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ စားပြသူနိုးလူဆိုးများဟု သိနေသဖြင့် လူချူကြီးသည် မည်သူ့ကိုမျှ သနားမနေတော့ချေ။

စစ်ကုယောင်သည် ဟိုဟိုသည်သည် လိုက်ကြည့်သည်။ အိမ်ထောင်တစ်ခုမှာ ဆိုင်းဘုတ်တစ်ခုကို ကွေ့ကြရသည်။

“ရှန်စီမြို့ အမှုဆောင်ဥက္ကဋ္ဌကြီး ကျောက်စင်လား”

“သွားစမ်း... ဘာဥက္ကဋ္ဌကြီးလဲ”

“ချမ်း...”

စစ်ကုယောင် ဓားဖြင့်ခုတ်ချလိုက်ရာ ဆိုင်းဘုတ်မှာ ပြတ်ထွက်သွားသည်။

“ကြောင်သူတော်ကြီး ဓားပြခေါင်းဆောင်က ဥက္ကဋ္ဌတက်လုပ်နေတယ်လို့၊ မြို့လူကြီးမျက်နှာဖုံးကိုစွပ်ပြီး မဟုတ်တာမှန်သမျှ အကုန်လုပ်နေတဲ့သူ၊ တောက်... မသိလိုက်ရတာ နာတယ်”

ခက်ရင်းခွာလူကြီး လူချူကြီးသည် စစ်ကုယောင်အနံ့သို့ ရောက်လာလေ၏။

“ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ”

“ဦး... ကျောက်စင်လား မရှိတော့ဘူး၊ သူ ထွက်ပြေးသွားပြီ”

“ဟ... မင်း မသတ်လိုက်ရဘူးလား”

“မသတ်လိုက်ရဘူး၊ သူက လစ်ပြီး ထွက်ပြေးသွားတာ”

“ဟုတ်ပြီ... ဒီအဘိုးကြီးပဲ ဖြစ်ရမယ်”

“ဘယ်အဘိုးကြီးလဲ”

“ငါ ခြံနောက်ဘက်ကိုရောက်တော့ အဘိုးကြီးတစ်ယောက် တုန်တုန်ယင်ယင်နဲ့ ထွက်လာတယ်ကွ၊ ငါလည်း ခင်ဗျား ဘယ်သူလို့မေးတော့ သူ ဒီအိမ်ကခြံစောင့်မိတဲ့၊ ဓားညီနောင် စစ်ကုယောင်

အတုမဲ့ဓားသမား ခုလန်ဆိုတာကို ဒီအိမ်ရှင်ကျောက်စင်လားက သတိထားမိတယ်တဲ့၊ သူ မြို့ထဲကိုပြေးပြီ၊ အာဏာပိုင်တွေကို အကြောင်းကြားလို့ ထွက်လာတာပါလို့ပြောတယ်၊ ငါလည်း အဲဒီမှာ အရေးတကြီး ဖြစ်သွားပြီး ခင်ဗျား သွားအကြောင်းကြားပေတော့၊ ကျုပ် အထဲဝင်လိုက်ဦးမယ်ဆိုပြီး ဝင်လာတာကွ၊ ဟား... ဟား... ဟား... ခုတော့ ခြံစောင့်ဆိုတာ အဓိကပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ဖြစ်နေတာကိုး”

လူချူကြီးသည် သူ့ အလှည့်ဓားခံလိုက်ရသည်ကို သဘောကျရာ ရယ်မောနေလေ၏။

စစ်ကုယောင်က...

“ဟုတ်တယ်... ဒီကောင်ကြီးဟာ အင်မတန် ဉာဏ်နီဉာဏ်ကြီးများတယ်၊ ပထမတစ်ကြိမ် ကျွန်တော် တိုက်မိုက်တုန်းကလည်း အဲဒီလိုပဲ ထွက်သွားတာပဲ၊ အခုဟာက ဒုတိယအကြိမ်ပေါ့”

စစ်ကုယောင်က မကျေမနပ် ပြောနေတော့၏။

လူချူကြီးက...

“အေး... တတိယအကြိမ်ကြိရင် ဒီကောင်ကြီးကို အရင်ဖြုတ်ကြတာပေါ့၊ အခုတော့ အေးချမ်းသာယာမြေကို ဖြန်ကြရအောင်၊ ဟိုမှာလည်း စိတ်ချရတာ မဟုတ်ဘူးကွ၊ မြန်မြန်ပြန်မှကောင်းမှာ၊ ခြံပြင်မှာ မြင်းနှစ်ကောင် အဆင့်သင့်ယူလာတယ်၊ မင်းတို့နှစ်ယောက်ကတော့ တစ်ကောင်စီးပေါ့ကွာ၊ ငါကတော့ တစ်ကောင်စီးမှဖြစ်မယ်”

စစ်ကုယောင်က...

“ကျွန်တော့် မြင်းမလေးက သန်လည်းသန်တယ်၊ မြန်လည်း

၅၄ ◆ တက္ကသိုလ် နေလင်းစဉ်

မြန်တယ်၊ ဒါပေမယ့် နှစ်ယောက်စီးရင်တော့ အလာတုန်းကလို မြန်မြန်ပြေးနိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဟား... ဟား... ဟား... တော်ပါပြီ တန်ထင်ဟန်ရယ်၊ မင်းနဲ့ငါ အတူတူစီးကြတာပေါ့၊ ငါ့ထက်ကျော်ပြီးတော့လည်း မစီးချင်ပါနဲ့ကွာ”

လုချူကီးက တန်ထင်ဟန်ရယ်ဟု ခေါ်လိုက်သဖြင့် ရွလန် နားရွက်ထောင်သွားသည်။

“ဟာ ... ဘယ်လိုခေါ်လိုက်တာလဲ ဦးကြီး၊ သူ့နာမည်က ဘယ်သူ ...”

“ဪ... မင်းလည်း တန်ထင်ဟန်အကြောင်း မသိသေးဘူးမှတ်တယ်”

“ဟင့်အင်း... တန်ထင်ဟန်ဆိုတာ အစ်ကိုစစ်ကုယောင်ရ နာမည်လား”

“အေး... အေး မင်းလည်းမေး၊ ငါလည်း မေးရတော့မှာပဲ၊ အလာတုန်းက ငါမေးလာတာ၊ ဒီကောင် ကောင်းကောင်းမပြေဘူး၊ တန်ထင်ဟန်ကနေ စစ်ကုယောင်အဖြစ် ပြောင်းလဲသွားတဲ့အကြောင်းကို ဦးကြီးက မေးလာတာကွာ”

ရွလန်သည် လုချူကီး၏ စကားကို စိတ်ဝင်စားသွားလေသည်။

“ဟုတ်လား... အစ်ကို၊ အစ်ကိုနာမည်က တန်ထင်ဟန်တဲ့လား၊ အဲဒီအကြောင်းတွေ ပြောပြစမ်းပါ အစ်ကိုရာ”

ထိုအခါ လုချူကီးက ပင့်ထောင်လေတော့၏။

“အေးကွာ... မင်းတိုက်တွန်းမှ ဒီကောင် ပြောမှာကွာ၊ ငါ့တူက အင်မတန်လျှို့ဝှက်တဲ့ကောင်”

“ဒါတော့ မပြောနဲ့ဦးကြီးရေ... သူက ကျွန်မကို ဘာဆိုတာမှ အသိပေးတာ မဟုတ်ဘူး”

“အေး... အခုတော့ မင်း သိသင့်ပါပြီ၊ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား၊ ကဲ ... ကဲ ... မင်းကလည်း ဖွင့်ပြောဖို့ကောင်းပြီ”

စစ်ကုယောင်သည် လုချူကီးနှင့် ရွလန်တို့ အတိုင်အောက် ညီစွာ ပြောနေသည်ကို ပြုံး၍ နားထောင်နေ၏။

“ကဲ... ဦးကလည်း သိပ်သိချင်နေ၊ ရွလန်ကလည်း သိပ်သိချင်နေတော့...”

လုချူကီး ဝမ်းသာသွား၏။ ရွလန်လည်း ကြည်နူးသွားသည်။ သူ့ဘဝကို သိခွင့်ရခြင်းမှာ ကြီးကျယ်သောအခွင့်အရေးကြီး

တစ်ရပ်ပင် ဖြစ်၏။

တကယ် စဉ်းစားကြည့်လျှင်လည်း ဓားညီနောင် စစ်ကုယောင် အဖို့ ဖွင့်ပြောရန်ဆိုသည်မှာ ထိုနှစ်ယောက်သာ ရှိ၏။

သူ၏ အရင်းနှီးဆုံး ဦးလေး၊ ကြင်ဖော်ကြင်ဖက်ဖြစ်လာမည့် ချစ်သူ။ ဤနှစ်ဦးကိုမှမပြောလျှင် မည်သူ့ကို ပြောမည်နည်း။

စိတ်အချရဆုံး၊ အယုံကြည်ရဆုံးလူယောက်မှာ သူတို့နှစ်ဦးသာ ဖြစ်သည်။

“ကဲ... ဒီခြံထဲမှာ ငါတို့ ဘာဆက်လုပ်နေရမှာလဲ၊ ဒီကောင် ကြီး မဟုတ်တာလုပ်ဖို့ အတော်အားယူရဦးမယ်၊ မှတ်လောက်သား

လောက်တော့ ရှိသွားတာပေါ့ကွာ”

လုချူကီးက ပြောလေသည်။

စစ်ကုယောင်က...

“ပထမကန်ကြိမ် ကျွန်တော် သူ့ရိုက်ကို ဖြိုတုန်းကလည်း ဒီလိုပဲ ဦးရဲ့၊ ဒါပေမယ့် ဘယ်လိုပျိုးထောင်သလဲတော့ မသိဘူး၊ သူ့ ရိုက်ကြီးက ချက်ချင်းကြီးထွားလာတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် သိုင်းပညာ သိပ်ထက်မြက်တဲ့လူတွေကို စုနိုင်တာတော့ မဟုတ်ဘူး၊ တစ်ခုပဲ ဘယ်ချောင်မှာစိုက်ပျိုး မဟုတ်တာတွေ ကြံနေဦးမလဲ မသိဘူး”

“အေးကွာ... ငါကလည်း ကျောက်စင်လားဆိုတာ ဖြူသလား ညှိသလား သိတာမဟုတ်ဘူး၊ သိရင်လည်း တစ်ခါတည်း ခေါင်း ဖြတ်လိုက်တယ်၊ မသိတော့ ငါ့ကိုလှည့်စားလို့ ရသွားတာပေါ့”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး ဦးရယ်၊ သူ နှစ်ကြိမ်လွတ်သွားပြီ၊ သုံးကြိမ် မြောက်မှာတော့ သူ မလွတ်နိုင်တော့ပါဘူး၊ နွားခြေရာနောက်ကို လှည်းဘီးဟာ ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်တတ်တယ်ဆိုတဲ့စကားရှိတယ် မဟုတ်လား”

“အဲဒီကောင်ကြီး မကောင်းမှုလုပ်နေတဲ့အကျိုးအတွက် ပြစ်ဒဏ်ကလည်း ထပ်ကြပ်မကွာ လိုက်နေမှာပါ၊ မကြာပါဘူး၊ ဒီကောင်ကြီးကို ကျွန်တော် သုတ်သင်နိုင်မှာပါ”

သူတို့သုံးဦးသည် စကားတပြောပြောနှင့် ခြံကြီးအတွင်းမှ ထွက်ခွာလာကြလေ၏။ ခြံပြင်၌ မြင်းနီနှင့် မြင်းညိုကြီးတို့ တက်ကြွစွာ စောင့်နေကြသည်။

မြင်းပေါ်မတက်မီ သုံးယောက်သား ကျောက်စင်လား၏ခြံဝင်း

ကြီးကို လှည့်ကြည့်မိကြသည်။ အခိုက်အတန့်တော့ သူတို့ ဆုံးမခဲ့ကြလေပြီ။ အပြီးအပြတ်ဆုံးမရန် အချိန်ယူရပေဦးမည်။

“ကဲ... မင်းတို့နှစ်ယောက်က မြင်းနီမကို စီး၊ ငါက မြင်းညိုကြီးကိုစီးမယ်”

စစ်ကုယောင်သည် သူက အရင်တက်ပြီး ရှုလန်ကို သူ့ရှေ့က တတ်စေသည်။ ရှုလန်သည် သူ့ရင်ခွင်ထဲရောက်နေသဖြင့် ရှက်နေသည်။

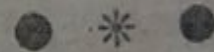
လုချူကီးက ရယ်မောရင်း...

“ငါ ရှေ့ကစီးသွားမယ်၊ မင်းတို့ နောက်ကနေ ဖြည်းဖြည်းချင်း စီးလာခဲ့ပေါ့ ဟုတ်လား”

“ရပါတယ် ဦးရာ၊ တူတူစီးကြတာပေါ့”

“မင်းက ရပါတယ်ပြောနေတယ်၊ ရှုလန်က ရှက်နေတယ်ကွာ... ဟား... ဟား... ဟား”

ရှုလန်သည် စစ်ကုယောင်၏ရင်ဘတ်ကို တဘုံးဘုံးထုလေတော့သည်။

(၃၇)

အတိတ်ဘဝ တစ်စွန်းတစ်စ

“ဟာ...”

အော်သူမှာ လှရင်ဝမ်းဖြစ်သည်။ တန်ထင်ဟုန်အနေဖြင့် မျောက်ရုံးအောင် ကျမ်းထိုးနေသူဖြစ်၍ ကြိုးပြတ်သွားသောအခါ အသည်းအေးလောက်အောင်လည်း မဖြစ်ချေ။ သူသည် နွယ်ကြိုးပြတ် သွား၍ မြစ်ထဲသို့ကျသွားသည်။

မြစ်မှာ ရေစီးသန်သည့်မြစ် မဟုတ်သော်လည်း ရေစီးတော့ ရှိသည်။ ဒန်းကို အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့်လွှဲသဖြင့် သူသည် မြစ်လယ်သို့ ကျသွားလေသည်။ ထိုစဉ် ရွှေသဲဝါမြစ်၌ လှော်ခတ်လာသည့် လှော် တစ်စီးရှိသည်။ လှော်ကိုလှော်လာသော လှော်သားတစ်ဦး ပါရှိသည်။

ထိုသူသည် အလွန်ကြီးမားသော ခမောက်တစ်လုံးကို ဆောင်း ထားလေရာ ထိုသူ၏အသက်အရွယ်ကို ခန့်မှန်း၍မရနိုင်ဘဲ ရှိသည်။

သို့သော် ဤသူကား အဘိုးအိုတစ်ဦးတည်း။

အဘိုးအိုသည် လှေကလေးကို လှော်ခတ်လာသည်။

“ဝုန်း...”

ရေထဲမှ ကြီးမားသောငါးကြီးတစ်ကောင် ခုန်ထွက်ပြီး ပြန်ကျ သွားသည့်အလား ဝုန်းခနဲမြည်ဟီးသွားလေသည်။ ကလေးငယ်တစ် ဦး လွင့်စဉ်ကျလာကြောင်း သူ တွေ့လိုက်ရသည်။

ထို့ကြောင့် သူသည် လှေကိုအပြင်းအထန် လှော်ခတ်သွား ပြီး ကလေးငယ်ကလေးကို ဖမ်းဆွဲလိုက်လေသည်။

ကလေးငယ်မှာ ဘာမှ ကြောက်လန့်ဟန်မရှိချေ။ သူ လှေပေါ် ဆွဲတင်လိုက်သောအခါ သွက်လက်စွာ တက်လာသည်။

လှေသည် ရေစီးနှင့်အတူ မျောသွားတော့သည်။ ညောင်ပင် ကြီးနှင့် တဖြည်းဖြည်း ဝေးကွာသွားတော့သည်။

“ဟေ့ ... ကလေး မင်း ဘာမှကြောက်ပုံမရဘူး၊ မင်း ရေကူး တတ်တာလား။”

“ကူးတတ်တယ် အဘိုးရ”

“အေး ... မင်း မဆိုးဘူး”

ကလေးငယ်သည် လက်ထဲ၌ဆုပ်ကိုင်ထားသည့် အရာကလေး အား ပြသလိုက်သည်။

“အဘိုး ... ဒီမှာကြည့်စမ်း”

“ခြောက်ထောင့်ကြယ်ပါလား”

အဘိုးအိုသည် မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

တန်ထင်ဟုန်က ...

“ဟုတ်တယ် ... ခြောက်ထောင့်ကြယ်ပါပဲ၊ ဒါဟာ ကျွန်တော့်

ဘကြီး ကြယ်ပစ်ဝိဇ္ဇာရဲ့လက်နက်ပါ အဘိုး”

အဘိုးအို၏မျက်စုံများ မြင့်တက်သွားပြန်သည်။

အဘိုးအိုသည် မျက်စုံမွေး၊ ဆံပင်မွေး၊ မုတ်ဆိတ်မွေးတို့အား လုံး မွေးမွေးဖြူနေသည်။ ရုပ်ရည်မှာလည်း လေးစားကြည်ညိုဖွယ်ရာ ရုပ်ရည်မျိုး ဖြစ်သည်။

“ကလေး... ငါ မေးစမ်းပါရစေဦး၊ မင်း မြစ်ထဲကို ဘယ်လို ကျလာတာလဲ”

တန်ထင်ဟန်သည် တဖြည်းဖြည်း ကျန်ကျစ်ခဲ့သော ညောင်ပင် ကြီးကို လက်ညှိုးထိုးပြလေသည်။

“အဲဒီညောင်ပင်ကြီးမှာ ဒန်းစီးနေကြတာ အဘိုးရဲ့၊ အဲဒါ ဒန်းကြိုးပြတ်ပြီး လွင့်စဉ်ကျလာတာပဲ”

အဘိုးအိုသည် တန်ထင်ဟန်၏စကားများကို အနုလုပ်ပဋိလုပ် စဉ်းစားနေသည်။ ကလေးငယ်၏စကားများ၌ ဘကြီးဖြစ်သူ၏ ခြောက်ထောင့်ကြယ်ဟု ပြောခဲ့သည်။

“ခြောက်ထောင့်ကြယ်... မင်းရဲ့ဘကြီးလို့ ပြောခဲ့တယ်နော်”

“ဟုတ်ပါတယ် ဘကြီးပါ”

“မင်း ဘကြီးနဲ့ အတူနေတာလား”

“ဟုတ်ကဲ့... ဘကြီးနဲ့ အတူနေတာပါ”

“မိဘတွေနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ မနေတာလဲ”

“ကျွန်တော့်မှာ မိဘ မရှိတော့ပါဘူး”

“အို... ကျွတ်... ကျွတ်”

အဘိုးအိုသည် တန်ထင်ဟန်အား ကြင်နာစွာကြည့်ရှု၏။ ထို စကားများကိုတော့ ခေါ်လှလေး သင်ခဲ့သေးသော ဟုတ်ဟန်မတူပေ။

“မိဘတွေ မရှိဘူးဆိုတော့ တခြားကို ထွက်သွားကြလို့လား”

အဘိုးအိုက သေကုန်ပြီလားဟု မမေးချင်၍ သွယ်ဝိုက်၍မေး လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ တန်ထင်ဟန်သည် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွား၏။ သူ့မိခင် သေဆုံးပုံနှင့် ဖခင်သေဆုံးပုံတို့ကို သူ မမြင်ရချေ။ သူ့ ဘကြီးကမူ ရန်သူသတ်၍ သေသည်ဟုသာ ပြောပြသည်။

“ကျွန်တော့်အမေလည်း လုပ်ကြံခံရတာပဲ၊ အဖေလည်း လုပ် ကြံခံရတာပဲ၊ အမေက ရန်သူနဲ့တိုက်ပြီး သေသွားတာပါ၊ အဖေက တော့ လုပ်ကြံခံရတာ သက်သက်ပဲ၊ သိုင်းလေးဖော်ဆိုတာ အဘိုး ကြားဖူးမလားမသိဘူး၊ ဖေဖေက အဲဒီထဲက တစ်ယောက်ပါ”

“ဟေ...”

“သူတို့ သိုင်းလေးဖော်ဟာ သုံးနှစ်တစ်ကြိမ်ကျ တွေ့ဆုံပြီး သိုင်းပညာ ပဲလှယ်ကြတယ် အဘိုးရဲ့၊ ကျွန်တော့်ဖေဖေ နောက်ကျ နေလို့ တမျှော်မျှော်နဲ့စောင့်နေကြတုန်း ကျွန်တော့်အဖေဟာ ဒဏ်ရာ ကြီးနဲ့ရောက်လာပြီး ဘာမှမပြောနိုင်ဘဲ အသက်ထွက်သွားတာပဲ”

“မင်းအဖေနာမည်ကို ပြောပြစမ်းပါဦး ကလေးရယ်”

“ဇားနှစ်လက် တန်ထင်လင်းပါရင်ဗျာ”

“ဟာ...”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ခင်ဗျာ”

“ဇားနှစ်လက် တန်ထင်လင်းဟာ မင်းအဖေ ဟုတ်လား”

အဘိုးအိုသည် စိတ်မကောင်းခြင်းများစွာ ဖြစ်သွားပြီး နား ပြောပြလိုက်၏။

(၃၉)

အဘိုးအိုက ညည်းညူ လိုက်သည်။

“ဪ... တန်ထင်လင်း... တန်ထင်လင်း မင်းနဲ့ငါဟာ ဘယ်လိုရောက်များရှိတယ် မဆိုနိုင်ဘူး၊ ကြံကြံဖန်ဖန် ဆုံရလေတယ် တန်ထင်လင်းရယ်၊ အခု မင်းရင်သွေးလေးဟာ ငါ့လက်ထဲ ရောက်နေ ပြန်ပြီကွယ်”

အဘိုးအို၏ ရေရွတ်သံကြောင့် တန်ထင်ဟန်မှာ အံ့သြသွားပြီး မော့ကြည့်နေရှာသည်။

“အဘိုး... ကျွန်တော့်အဖေကို သိလို့လား”

“သိတာပေါ့၊ ကလေးရယ်”

“ဗျာ...”

“သိတာပေါ့၊ မင်းရဲ့ဖေဖေဟာ တစ်ချိန်တုန်းက အဘိုးရဲ့ အချစ်ဆုံး တပည့်တစ်ဦးပေါ့ကွာ”

“ဟာ...”

တန်ထင်ဟန်ကလေးသည် အလွန် ဝမ်းသာသွားလေသည်။

“ဖေဖေရဲ့ဆရာဟာ အဘိုးပေါ့၊ ကျွန်တော်သိပြီ၊ ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်ပြီးပါပြီ၊ ကျွန်တော် ဆရာအဘိုးရဲ့ မြေးတပည့်ဖြစ်ပါရစေ နော်၊ ကျွန်တော်ဟာ ဖေဖေလို့ အင်မတန်တော်တဲ့ စားသမားတစ် ယောက် ဖြစ်ချင်ပါတယ် အဘိုးရယ်”

“အို... ဒီလို ဘယ်ဟုတ်ဦးမလဲ၊ မင်းကို မင်းဘကြီးဆီ ပြန် ပို့ပေးရဦးမှာပေါ့”

“ဗျာ... ပြန်ပို့မယ်၊ မပို့ပါနဲ့ အဘိုးရယ်၊ ကျွန်တော်က သိုင်းပညာသင်ချင်ပါတယ်ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်ဘကြီးဟာ သိုင်းပညာ တစ်ခု သင်ပေးပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်သင်ချင်သလောက် မသင်ပေးပါဘူး၊ ကျွန်တော့်ကို ငယ်သေးတယ်ထင်နေဟန်တူပါတယ် ခင်ဗျာ”

“ဪ... မင်းက မပြန်ချင်ဘူးကိုး”

“ဟုတ်ကဲ့... မပြန်ချင်ပါဘူး အဘိုး၊ သိုင်းပညာသင်ချင်လို့ ပါ အဘိုးရယ်”

အဘိုးအိုက အခြေအနေကို ပြောပြ၏။

“မင်းကို ငါ ပြန်မပို့တော့ပါဘူး ကလေးရယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ မင်းရဲ့အခြေအနေဟာ အင်မတန် အန္တရာယ်ထူပြောနေ လို့ပဲ၊ အခုတောင့် မင်း လုပ်ကြံခံလိုက်ရသလား မသိဘူး၊ မင်း အရွယ်ရောက်လာရင်လည်း လုပ်ကြံခံရဦးမှာပဲ၊ မင်းတို့မျိုးရိုးဟာ လုပ်ကြံခံရမယ့်လက္ခဏာ ပါလာသလား မသိဘူး၊ မလွယ်ဘူး၊ မင်း ဖခင်လို မင်းဟာ လုပ်ကြံခံရမယ်လို့ ငါ ထင်တယ်”

အဘိုးအိုသည် တန်ထင်ဟုန်လေး၏ လက်ထဲမှ ယူကြည့်သည့် ခြောက်ထောင့်ကြယ်ကလေးကို ပြန်ပေးလိုက်၏။

“ရော... ဒါလေးကို မင်း အသက်နဲ့ထပ်တူ သိမ်းစားတော့ မင်းဖခင်ကို လုပ်ကြံတဲ့သူကို ဒီဟာနဲ့ သက်သေထူပြီး မင်း လက်စား ချေရမယ် နားလည်လား”

တန်ထင်ဟုန်က ခြောက်ထောင့်ကြယ်ကလေးကို သိမ်းဆည်း လိုက်၏။

“ဟုတ်ကဲ့ အဘိုး၊ ကျွန်တော် သိမ်းဆည်းထားပါ့မယ်၊ ဒါကို သက်သေထူပြီး လက်စားချေပါ့မယ်ခင်ဗျာ”

အဘိုးအိုသည် ကျန်ရစ်ခဲ့သော ညောင်ပင်ကြီးကို မျှော်ကြည့် နေလေ၏။

“ကော... ဟိုမှာ မင်းဟာ သူတို့သုံးယောက်ထဲက တစ် ယောက်ယောက်ကို လက်စားချေရမှာကွယ်”

“အို...”

အဘိုးအိုသည် အသက်ကြီးသော်လည်း အမြင်သန်လှသည်။ ညောင်ပင်ကြီးအနီး၌ ရောက်နေသည့် သိုင်းသုံးဖော်ကို မြင်၏။

“အဘိုး... အဲဒီလောက်အကွာအဝေးကို မြင်ရသလား”

“အဲဒီလူတွေဟာ သိုင်းသုံးဖော်ထဲကလူတွေ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် အဘိုးရယ်... ကျွန်တော့်ရဲ့ဘကြီးတွေ”

“အေးကွယ်... အဘိုး သူတို့ကို ကောင်းကောင်းသိပါတယ်”

ထိုသုံးယောက်သည် မြစ်ကမ်းနဖူး၌ တန်ထင်ဟုန်ကို ဖျာဖြင့် နေကြ၏။ ထိုအခြင်းအရာကို အဘိုးအို မြင်သည်။

“အဲဒီဘေးမှာ ကလေးတစ်ယောက်များ ရှိသေးလား မသိဘူး”

“ကျွန်တော့် ဘဘကြီးရဲ့သမီးလေး ရှိပါတယ်၊ ကျွန်တော့် အစ်မနဲ့နှစ်ယောက်ငယ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော့်အပေါ် အင်မတန် သံယောဇဉ်ကြီးတဲ့ ကလေးမလေးပါ”

အဘိုးအိုက ...

“ငါတို့နဲ့ သူတို့ တော်တော်ဝေးနေတော့ ငါတို့ကို မမြင်နိုင် တော့ပါဘူး၊ မင်း ငါနဲ့ တကယ်လိုက်ခဲ့မှာလား ကလေး”

“အဘိုးက သိုင်းပညာသင်ပေးမယ်ဆိုရင်တော့ အဘိုးဘယ် သွားသွား ကျွန်တော် လိုက်ပါ့မယ်”

“သိုင်းပညာသင်ပေးဖို့ မင်းကို ခေါ်တာပေါ့ကွ”

“ဒါဆို လိုက်မှာပေါ့ အဘိုးရယ်”

“ကောင်းပြီ... ဒါဆိုရင် ခုချိန်ကစပြီး မင်းဟာ ငါ့ရဲ့မြေး တပည့်ဖြစ်သွားပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့ အဘိုး... ကျွန်တော့်ကို အဘိုးခိုင်းချင်ရာ ခိုင်းနိုင်ပါ ကယ်ခင်ဗျာ”

“အေး... ဟုတ်ပြီ၊ မင်းတတ်ထားတဲ့ သိုင်းပညာကို ငါ ကြည့်မယ်၊ မင်း ကစားပြစမ်း”

တန်ထင်ဟုန်သည် သူတတ်ထားသမျှ သိုင်းပညာများကို လှေ ခေါ်၌ပင် ခုန်ပျံကစားပြလေ၏။

(၄၀)
ဓားသမား၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိ

မုန်တိုင်း ဓားသခင်။

မုန်တိုင်းဓားသခင် ရဲနန်းထင်ဆိုလျှင် သိုင်းလောက၌ မကြားဖူးသူမရှိချေ။ သိုင်းပညာ သင်ကြားနေသူတစ်ဦးပင် ကြားဖူးသည်။ အလွန်ကျော်ကြားထင်ရှားသည့် ဓားသမားတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့လေ၏။

ဓားစွမ်းထက်သလား မပြောနှင့်။ မည်သူကမျှ သူနှင့်မယှဉ်ရဲချေ။ အသက်လေးဆယ်ခန့်သာ ရှိသေးရာ ဉာဏ်စွမ်းဉာဏ်စ အပြည့်ဝဆုံးနှင့် ကိုယ်ကာယစွမ်းအား အပြည့်ဝဆုံးအချိန်ပင် ဖြစ်တော့သည်။

မုန်တိုင်းဓားသခင် ရဲနန်းထင်ဆိုလျှင် သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး ဖိန့်ဖိန့်တုန် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ရသည့် အချိန်အခါ ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။

မုန်တိုင်းဓားကျမ်းမှ သိုင်းကွက်များကို သူ အကုန်အလွတ်ရသည်။ အကုန်တတ်ကျွမ်းသည်။ ထို့ကြောင့် ဘုရင်တစ်ဆူသဖွယ် မင်းမူနိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ပညာမာန၊ အရွယ်မာနတတ်ချိန်ဖြစ်၍ မုန်တိုင်းဓားသခင် ရဲနန်းထင်သည် မည်သူ့ကိုမျှ လူမထင်ခဲ့သောအချိန် ဖြစ်သည်။ သည်သည့်အရေးကိုစွဲဖြစ်ဖြစ် ထစ်ခဲခဲ့ရှိလျှင် ဓားနှင့်ဖြေရှင်းတတ်သည်။ သူ၏ဓားမှာ နေ့စဉ် သွေးစွန်းခဲ့သည်။

သူ့ကို ယှဉ်ပြိုင်သည့်ပြိုင်ဘက်များသည် သူ၏ဓားသိုင်းကွက်များကို လုံးဝ မခုခံနိုင်ချေ။ သူ၏သိုင်းကွက်များမှာ မုန်တိုင်းတိုက်သည့်သဖွယ် ပြင်းထန်လှသည်ဖြစ်ရာ ရန်သူများမှာ ခုခံကာကွယ်နိုင်စွမ်းမရှိ ဖြစ်ကုန်၏။

ယှဉ်ပြိုင်သူတိုင်း သူ့ကို ရှုံးနိမ့်ကြရသည်သာ။

ထို့ကြောင့် သိုင်းလောကကြီး ဆူပွက်လှုပ်ရှားနေသည်။ သူသည် မတရားမပြုသော်လည်း ထစ်ခဲခဲ့ရှိ ဓားနှင့်သာ ဖြေရှင်းနေသဖြင့် သိုင်းလောက၌ သွေးသံရဲရဲ ဖုံးလွှမ်းနေ၏။

ရဲနန်းထင်နှင့် မည်သူတိုက်မည်နည်း။ တိုက်သူသည် သေလုသာ ဖြစ်တော့သည်။ ရဲနန်းထိုက်သည် ယှဉ်ပြိုင်လာသူအား မည်သူ့ကိုမျှ ခွင့်မလွှတ်ချေ။

အသေသတ်ပစ်သည်သာ ဖြစ်၏။ သနားကြင်နာခြင်း လုံးဝ မရှိချေ။

သူ မည်မျှပင်ရက်စက်ရက်စက် တစ်ခုတော့ စည်းကမ်းရှိ၏။ သူ့ရန်သူသည် ဓားအိမ်မှဓား မထုတ်သေးသရွေ့ သူက ရန်သူဟု သဘောမထားခြင်း ဖြစ်သည်။

ဓားမထုတ်သောရန်သူအား ရဲနန်းထိုက်က တိုက်ခိုက်သတ်ဖြတ်ပစ်လိုက်သည်ဟူ၍ မည်သည့်အခါမှ မကြားရချေ။

စားမထုတ်သောရန်သူအား သူသည် မည်သည့်အခါမျှ မဟုတ်
နိုင်ခဲ့ချေ။ ဤစည်းကမ်းသဘောတော့ ရှိသည်။

စားထုတ်ပြီဆိုလျှင်တော့ ထိုသူသည် ရန်သူစာရင်းဝင်ဖြစ်သွား
လေပြီ။ စားထုတ်ပြီးမှ နှိမ့်ဦးတင် တောင်းပန်သော်လည်း တောင်းပန်
၍ မရတော့ပြီ။ ထိုသူသည် မုချ သေရမည်သာ ဖြစ်သည်။

ထို့မျှ စားစွမ်းထက်လှသော မုန်တိုင်းစားသခင် ရဲနန်းထင်သည်
စားစွမ်းထက်သမျှ ကျော်ကြားလှ၏။ ထိုအချိန်တွင် သိုင်းလောကမှ
ရုတ်တရက် ပျောက်ကွယ်သွားပေသည်။ အဘယ့်ကြောင့်နည်း။

မည်သူမျှ မသိလိုက်ကြသော အဖြစ်အပျက်တစ်ခုသည် ရဲနန်း
ထင်၏ဘဝ၌ ဖြစ်ပျက်သွားခဲ့သည်။ ထိုအကြောင်းအရာ အဖြစ်
အပျက်ကို မြင်သူများရှိသော်လည်း မည်သူမျှ အသေအချာ မသိလိုက်
ကြချေ။

ဤအဖြစ်အပျက်ကြောင့် ရဲနန်းထင် သိုင်းလောကမှ ထွက်
သွားခြင်းဖြစ်သည်ကိုလည်း မည်သူမျှ မသိကြတော့ချေ။

တစ်နေ့တွင် မုန်တိုင်းစားသခင် ရဲနန်းထင်ရှိနေသော နေရာ
သို့ စားသမားကြီးတစ်ယောက် ရောက်လာလေသည်။

ထိုအချိန်၌ ရဲနန်းထင်တစ်ယောက် နောက်လိုက်နောက်ပါ
တပည့်များနှင့် သောက်စားမူးယစ်နေချိန် ဖြစ်၏။

ထူးခြားချက်တစ်ခုမှာ မည်မျှ သောက်စားမူးရူးနေစေကာမူ
စားနှင့် ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်သောအခါ ရဲနန်းထင်သည် မည်သည့်အခါ
မျှ အမှားအယွင်းမရှိခြင်းပေတည်း။

(၄၁)

ရောက်ရှိလာသော သိုင်းသမားကြီးမှာ အသက်ခြောက်ဆယ်
နှစ်ရှိပြီး ထွားကျိုင်းကြံ့ခိုင်သော ခန္ဓာကိုယ်ရှိနေသည်။ အလုံးနှင့်
အရပ်မှာ လိုက်လျောညီထွေ ရှိသည်။

စားသမားကြီးသည် စားသောက်ဆိုင်အတွင်းသို့ ဝင်လာသည်။
ဆိုင်အတွင်းသို့ တစ်ချက်လှမ်းကြည့် အကဲခတ်ပြီးနောက်

ရဲနန်းထင်၏စားပွဲဆီသို့ တန်းတန်းမတ်မတ် လျှောက်လာတော့၏။
ထို့နောက် စားပွဲရှေ့၌ ရပ်လိုက်ပြီး လှမ်းခေါ်လိုက်၏။

“ဟေ့ကောင် ... ရဲနန်းထင်”

စားသမားကြီး၏ ကျယ်လောင်စွာ အော်ငေါက်လိုက်သည့်
သံကြောင့် ရဲနန်းထင်၏တပည့်များမှာ အံ့အားသင့်သွားကြ၏။

ရဲနန်းထင်မှာ အရက်သောက်ထားသဖြင့် အရက်မူးနေသည်။
သူ့အား မည်သူမျှ ဤသို့ မခေါ်ရဲကြချေ။

ဤသို့ အခေါ်ခံလိုက်ရခြင်းအတွက် သူ၏ဒေါသများ ပေါက်
ကွဲကုန်တော့၏။

၇၀ ◆ တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

“ငါ့ကို ဒီလိုခေါ်တာ ဘယ်ကောင်လဲကွ”

သူသည် ထရပ်ရင်း အော်မေးလေ၏။

ထိုအခါ သူ့အား မမှိတ်မသုန်စိုက်ကြည့်နေသည့် ဓားသမားကြီးအား တွေ့ရှိလိုက်ရတော့သည်။ ဓားသမားကြီးကိုကြည့်ရင်း သူ့မျက်နှာသည် ကွက်ခနဲ တစ်ချက်ပျက်သွားသည်။

“သူသည် ဓားသမားကြီးကို ပြန်စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ သူသည် မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ပြန်ပေးလိုက်၏။

“ကျုပ်ကိုခေါ်တာ ခင်ဗျားလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ”

“မင်း မျက်လုံးမပါဘူးလား၊ ပြောဖို့လိုသေးသလား”

ဓားသမားကြီးက ခပ်ထန်ထန်ဟောကလေ၏။ သိုင်းလောကသူ့အား မည်သူမျှ မဟောက်ရဲချေ။ သူ့နောက်လိုက် တပည့်များသည် ဆရာကျေနပ်စေရန် ထရပ်လိုက်ပြီး ဓားများကို ဆွဲထုတ်လိုက်ကြသည်။

“ရွမ်း... ရွမ်း... ရွမ်း”

“တော်တော်လူပါးဝတဲ့ အဘိုးကြီး၊ ဇက်ကောင်းနေလို့ ဓားတောင်းတယ် မှတ်တယ်”

ဓားသမားကြီးသည် သူ၏ဓားကို ဆွဲထုတ်လိုက်လေ၏။

“မင်းတို့ နောက်ဆုတ်ကြစမ်း၊ အားလုံး နောက်ဆုတ်ကြ

သူ့တပည့်များသည် ကြောက်အားလန့်အား နောက်ဆုတ်သွားကြ၏။ ဆိုင်နံရံနှင့် ကပ်မိသောအခါမှ ရပ်တန့်သွားကြ၏။

မုန်တိုင်းဓားသခင် ရဲနန်းထင်သည် သူ၏ဓားကို ထုတ်ရတော့သည်။ သူ့ရှေ့မှပုဂ္ဂိုလ်သည် ဓားထုတ်လိုက်သဖြင့် သူ၏ရန်သူစာရင်းဝင်သွားပေပြီ”

“ဪ... မင်းက ငါ့ကို တိုက်ခိုက်မယ်ဆိုပါတော့”
ဓားသမားကြီးသည် ရဲနန်းထင်က ဓားကိုဆွဲထုတ်လိုက်သည်ကို မြင်ရသောအခါ အံ့အားသင့်သွား၏။

ရဲနန်းထင်က ...

“ကျုပ်ရှေ့မှာရပ်ပြီး ဓားထုတ်သူမှန်သမျှ ကျုပ်ရဲ့ရန်သူပဲ”

“ဟေ ... ဓားထုတ်ရုံနဲ့ မင်းရဲ့ရန်သူ ဖြစ်ရောလား”

“စကားမရှည်နဲ့၊ ကျုပ်ရှေ့မှာ ဓားထုတ်ရင် ကျုပ်ကိုပမာမခန့်လုပ်တာပဲ၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်ရန်သူလို့ သတ်မှတ်တယ်”

“ကောင်းပြီလေ ... ဒါဆို တိုက်ကြရုံပေါ့ကွာ”

ဤသို့ဖြင့် ဓားသမားကြီးနှင့် ရဲနန်းထင်တို့ တိုက်ခိုက်ကြတော့သည်။

ဓားသမားကြီး၏ ဓားကွက်များမှာ ရိုးရိုးစင်းစင်း မဟုတ်။ ဓားကွက်များမှာ မခေလှပေ။ သူလည်း ဓားစွမ်းထက်သူပေပဲ။

မုန်တိုင်းဓားသခင် ရဲနန်းထင်သည် ဓားသမားကြီး၏ ပျော့ကွက်ဟာကွက်များကို ထိုးနှက်တိုက်ခိုက်သော်လည်း အရာမရောက်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။

သူ၏တပည့်များမှာမူ သူတို့၏ဆရာ အရက်သောက်ထားသဖြင့် ထိထိရောက်ရောက် မတိုက်နိုင်ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ယူဆ၏။

ရန်သူသည် သူ့ဆရာ၏ဓားချက်များ ပျော့နေသဖြင့်သာ ခုခံနေနိုင်ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ထင်ကြသည်။

တကယ်တော့ ရဲနန်းထင်သည် သူနှင့် တိုက်ခိုက်နေသူ မည်သူဖြစ်သည်ကို တဖြည်းဖြည်း သိမြင်လာသည်။

ထိုသို့ သိမြင်လာသည့်အတွက်လည်း သူ အတိုက်ရခက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ အဘယ့်ကြောင့် အတိုက်ရခက်ပါလေသနည်း။

အခြားသူများကဲ့သို့ ရက်ရက်စက်စက် သတ်လိုက်ပါလော့။ သူသည် မသတ်နိုင်ချေ။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုသူမှာ တိမ်ပျံဓားသမားကြီး ရဲကျန်းယိဆိုသော သူ့ဖခင်ဖြစ်နေသောကြောင့်တည်း။

ထို့ကြောင့် အခြားသူများကဲ့သို့ သေကွင်းသေကွက်ကို ထုတ်မသုံးဝံ့ခြင်း ဖြစ်၏။ အဖြစ်ဆိုးပုံမှာ ပြောပြစရာမရှိတော့ချေ။

(၄၂)

တိမ်ပျံဓားကွက်များသည် ရဲနန်းထင်အား ပြင်းထန်စွာ ဖိနှိပ်ထိုးနှက်နေသည်။

သူ့တပည့်များကတော့ ဦးနှောက်ခြောက်နေကြသည်။ သူတို့ဆရာသမားသည် အခြားသော ရန်သူများနှင့်တိုက်လျှင် ဓားကွက်လေးငါးကွက်အတွင်း ရန်သူကို အပြတ် ရှင်းပစ်နိုင်သည်ကိုသာ ဆွေ့ခဲ့ကြသည်။

ယခုတော့ ထိုသို့မဟုတ်။ ဓားကွက် လေးငါးဆယ် ရှိနေပြီ။ ထိုအတိုးကြီးအား အဘယ့်ကြောင့် ဤမျှကြာအောင် တိုက်ခိုက်နေရသည်ကို နားမလည်ကြချေ။

ထို့ကြောင့် ညာသံပေး၍ အော်ဟစ်ကြတော့၏။

“ဟေ့ ... မုန်တိုင်းဓားသခင် ရဲနန်းထင်ကွ”

နောက်လိုက်များ၏ ညာသံပေးမှုသည် ရဲနန်းထင်၏နားထဲသို့ ကျယ်လောင်စွာ ဝင်ရောက်လာ၏။ ထို့ကြောင့် ဓားချက်များသည် အလိုလို သွက်လက်မြန်ဆန်လာ၏။

“ဝှစ် ... ဝှစ် ... ဝှစ်”

“ထန်း ... ထန်း ... ထန်း”

ရဲနန်းထင်သည် သူ့နှင်တိုက်ခိုက်နေသူသည် ဖခင်ဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်လေပြီ။ သူ့၌ ဒွိဟစိတ်များ ရှိနေ၏။ တွေဝေသော စိတ် နှစ်ခုဖြင့် သူသည် ဓားပြိုင်ပွဲကို ဆင်နွှဲနေရလေသည်။

တစ်ဖက်က ဖခင်။

တစ်ဖက်က ဓားသမား သိက္ခာ။

ထိုအစွန်းနှစ်ဖက်တို့သည် လွန်ဆွဲနေကြသည်။ သူသည် မှန် တိုင်းဓားသိုင်းကျွမ်းမှ သိုင်းကွက်များကို အကုန်ရထားသူ ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် တကယ်တမ်းတိုက်ခိုက်လျှင် ဖခင်ဖြစ်သူအား အချိန်မရွေး အနိုင်တိုက်နိုင်သည်။ ဖခင်ဖြစ်သူထက် သိုင်းပညာတွင် သူက သာသည်။

ဒေါသတကြီးဖြစ်နေသော ဖခင်ဖြစ်သူ၏ ပြင်းထန်စွာတိုက် ခိုက်မှုကို ရှောင်တိမ်းနေရသည်။ တကယ်တော့ ဖခင်ဖြစ်သူသည် သူ့ကို လိုက်လံရှာဖွေနေခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်၏။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ဖခင်၏ တူတော်သူတစ်ဦးသည် ရန်သူများဘက်မှ တိုက်ခိုက်လာ၏။ ထိုသူကို သုတ်သင်မိခဲ့၏။

ထိုအကြောင်းကိစ္စကြောင့် ဖခင်သည် သူ့ကို လိုက်ရှာနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ယခုတော့ တိုက်ခိုက်နေရလေပြီ။

“ဝှစ် ... ဝှစ် ... ဝှစ်”

ဖခင်၏ဓားချက်တစ်ချက်သည် သူ၏ပခုံးစွန်းအား ရှုပ်ရှက် ထိသွားသည်။ သွေးများ ပြာခနဲ ကျလာ၏။

“ဟာ ... မှန်တိုင်းဓားသခင်ကြီး ဓားထိသွားပြီ”

နောက်လိုက်များသည် စိုးရိမ်ပူပန်စွာ အော်ကြသည်။

ရဲနန်းထင်သည် အံတစ်ချက် ကြိတ်လိုက်၏။ ဓားသမားတစ် သောက်၏သိက္ခာအတွက် ကာကွယ်ရန် ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်၏။

“ဝှစ် ... ဝှစ် ... ဝှစ်”

သူ၏ဓားချက်များသည် ဖခင်သိုင်းသမားကြီးကို လွှမ်းခြုံသွား တော့သည်။

ရဲကျွန်းယိမှာ ရဲနန်းထင်၏ဓားကွက်များကို မခုခံနိုင်ဘဲ ဖြစ် သွား၏။ ရဲနန်းထင်၏ဓားချက်သည် ဖခင်ဖြစ်သူ၏ရင်ညွန့်သို့ ဝင် သွား၏။

“ကျုပ်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ အဖေ”

ရဲနန်းထင်သည် ဖခင် ရဲကျွန်းယိအား တီးတိုးပြောလိုက်၏။

ရဲကျွန်းယိမှာမူ သားဖြစ်သူ ရဲနန်းထင်၏ ဖခင်ကိုသတ်ခဲ့သော သတ္တိကို အံ့ဩတုန်လှုပ်စွာ ကြည့်နေ၏။ သူသည် ရင်ဘက်ကို အုပ်လိုက်၏။

“မင်း ... မင်း ငါ့ကို ဓားနဲ့ထိုးတယ် ဟုတ်လား၊ မင်း ငါ့ကို သတ်ရဲတယ် ဟုတ်လား၊ မင်း သိပ်ပြီး သတ္တိရှိတယ် ဟုတ်လား”

ဖခင်ဖြစ်သူသည် အလွန်အံ့ဩသော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်၍ ဒူးထောက်ကျသွား၏။ သူ့မျက်လုံးများသည် ကောင်းကင်ကြီးပြိုကျ လာသည်ကို မြင်လိုက်ရသည့်ပုံမျိုး ဖြစ်သည်။

သူ့အသည်းနှလုံးများသည် ရဲနုနုထင် ဓားနှင့်ထိုးလိုက်သည့် အတွက် မနာကျင်ချေ။ သူ့ကို သတ်ခဲ့သည့်အတွက် နာကျင်နေသည်။

“ဝုန်း...”

ရဲကျန်းယိ လဲကျသေဆုံးသွားလေပြီ။

“ဟေး... မုန့်တိုင်းဓားသခင်ကွ၊ ယှဉ်ရဲတဲ့သူ ဘယ်သူရှိလဲ၊ သေရဲတဲ့လူရှိရင် လာယှဉ်ကြည့်ကြ”

တပည့်များသည် မည်သို့ဖြစ်ပျက်သွားသည်ကို မသိကြချေ။ ဖခင်ဖြစ်သူအား သတ်မိသည့်အဖြစ်ကိုလည်း မသိကြချေ။

ထို့ကြောင့် သူတို့သည် အားရပါးရ အော်ဟစ်အားပေးနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

တကယ်တော့ ထိုအော်သံများသည် ရဲနုနုထင်ကို လှောင်ပြောင်သရော်နေကြသည့် အသံများသာတည်း။

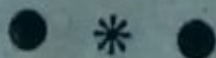
ထို့ကြောင့် ရဲနုနုထင်သည် ဆိုင်ထဲမှ ပြေးထွက်ခဲ့လေတော့သည်။ သူသည် တပည့်များ၏အော်သံကို မကြားရဲတော့ပေ။

“လူသတ်သမား...”

“အဖေကိုသတ်တဲ့ လူသတ်သမား”

ထိုအော်သံများက နားထဲဝင်နေ၏။ ထိုအသံများကို မကြားလိုသဖြင့် ဆိုင်ထဲမှ နားပိတ်ပြီး ပြေးထွက်သွားလေသည်။

တပည့်များ အံ့အားသင့်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့ကြလေ၏။

ဆိုင်နှင့်ဝေးရာသို့ ရောက်သည့်အခါ အပြေးရပ်လိုက်၏။

“ဟဲ့... ရဲနုနုထင်”

နောက်မှအော်လိုက်သည့်အသံကြောင့် ရဲနုနုထင် လန့်သွား၏။ အဘွားအိုတစ်ဦးတည်း။ အဘွားအိုသည် မောပန်းနေပုံ ရ၏။

“ဟင်... အမေ”

အဘွားအိုသည် ရဲနုနုထင်၏ အမေတည်း။ အမေသည် ခရီး ထွက်လာဟန် တူသည်။

“မင်းအဖေ မင်းကိုလိုက်ရှာနေတယ်၊ သူ့တူတစ်ယောက်ဟာ မင်းနဲ့ ဓားချင်းယှဉ်ခုတ်လို့ သေသွားရတယ်ဆို၊ မင်းမှာ ဆွေမျိုးသားချင်းဆိုတဲ့ အသိစိတ်ဓာတ်တောင် မရှိတော့ဘူးလား၊ ဟင်... မင်းအဖေ သိပ်မကျေမနပ် ဖြစ်နေတယ်၊ ဒါကြောင့် စိုးရိမ်ပြီး ငါလိုက်လာတာ၊ သားအဖချင်း ရန်ဖြစ်နေမှာစိုးလို့ လိုက်လာတာ”

မိခင်ကြီးသည် စိုးရိမ်ပြင်းပြစွာ ပြောလေ၏။

ရဲနုနုထင်မှာ မြေကြီးထဲသို့ခွဲ၍ ဝင်သွားချင်မိ၏။

သို့သော် မိခင်ကြီးအား အမှန်အတိုင်းပြော၍ မဖြစ်ပေ။

“သူ... သူ သေသွားပြီ အဖေ”

“ဘာ...”

ရဲနန်းထင်က တီးတိုးပြောသော်လည်း ရဲနန်းထင်၏ အမေက ကျယ်လောင်စွာ အော်လိုက်သည်။

“ဘာကြောင့် သေတာလဲ”

မိခင်၏အသံမှာ အေးစက်မာကျောလှသည်။ ရဲနန်းထင်၏ အမေပေပဲ။

“ဇားပြိုင်ပွဲလုပ်ကြတယ် အဖေ”

“လိုရင်းကို ပြောစမ်း”

“သူ ရုံးသွားတယ်”

“မင်းအဖေကို မင်းသတ်တယ်လို့ ပြောစမ်း”

ရဲနန်းထင် ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျနေ၏။

“မင်းအဖေကို မင်း သတ်လိုက်ပြီပေါ့၊ ရှားရှားပါးပါး ၊ လောကကြီးမှာ အဖေကိုသတ်တဲ့ သားက မင်းပဲပေါ့”

အဖေအသံသည် သူ့နားထဲသို့ သံရည်ပူများ လောင်းထည့် လိုက်သည့်အလား ပူလောင်သွားသည်။ သူ့မိခင်သည် သူ့ နောက် ကျောမှဇားကြီးဇားကြီးကို ဆွဲယူလိုက်သည်။

“ရွမ်း...”

ရဲနန်းထင်သည် မိခင်အား တီးတိုးပြောလိုက်၏။

“ကျွန်တော် ဇားသမားပါ အဖေ”

“ဇားသမားလည်း လူသားပဲ၊ ဇားသမားဟာ အဖေမရှိတဲ့မွေး လာတဲ့လူ မဟုတ်ဘူး၊ ဇားသမားဟာ ကျောက်တုံးထဲက ထွက်လာတဲ့ လူ မဟုတ်ဘူး၊ ဇားသမားရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို ကာကွယ်တဲ့အနေနဲ့ အဖေကိုသတ်လိုက်တာလို့ ဆိုချင်တာလား...”

မင်းဟာ ငယ်ငယ်က ဇားကြားထဲကြီးလာတဲ့လူ ဖြစ်သင့်တယ်၊ အဖေ အမေနဲ့ မွေးလာတဲ့လူ မဖြစ်သင့်ဘူး၊ မင်းအဖေကို မင်း သတ်လိုက်ပြီ၊ ကဲ... ဟောဒီမှာကြည့် ငါဟာလည်း သတ္တိမနည်းပါ ဘူးကွယ်”

အဘွားအိုသည် ဇားကို သူ့ရင်ညွန့်သို့ စိုက်သွင်းလိုက်၏။ ခဲသောသွေးများ ဖြာကျလာပြီး မြေပြင်ပေါ်သို့ လဲကျသွားလေ၏။

“အဖေ... အဖေ ဘယ်လိုများ လုပ်လိုက်တာလဲဗျာ”

သူသည် မိခင်ကိုပွေ့ပိုက်ပြီး တုန်လှုပ်စွာ ပြောကြား၏။

မိခင်ကြီးသည် မသေသေးချေ။ မသေခင် သူ့အား ကောင်းနိုး ဩဘာ ပေးသွား၏။

“ရဲ... ရဲ... ရဲနန်းထင်၊ မင်း... မင်း... မင်းဟာ မိဘထက် ဇားကို ကိုးကွယ်တဲ့သားပဲ၊ မင်း... မင်း... မိဘကိုသတ်တဲ့သား၊ မင်း... မှား... မှားခဲ့ပြီ”

မိခင်ကြီးသည် ထိုစကားများကို ခက်ခဲစွာပြောကြားရသည်။ မိခင်ကြီး မည်မျှခက်ခဲစွာ ပြောကြားရသည်ကို သူသိသည်။ သူ့ အသည်းနှလုံးများသည် တဆတ်ဆတ် တုန်ရင်လာသည်။

“ရဲ... ရဲနန်းထင်၊ မင်းကို တို့မွေးခဲ့တာ မိဘနှစ်ပါးကို ဖြန် သတ်ဖို့ ဖြစ်နေပါကလား”

၈၀ ♦ ထက္ကသိုလ် နေလင်အောင်

ရဲနန်းထင်၏မိခင်ကြီးမှာ ထိုစကားများကို နာကျင်စွာပြောလျက် အသက်ထွက်သွားလေ၏။

“အမေ ... အမေ ... အမေရယ်”

လူကြမ်းကြီး ရဲနန်းထင်သည် မိခင်အလောင်းကို ပွေ့ပိုက်၍ ငိုကြွေးလိုက်၏။ သူသည် ဖြေမဆည်နိုင်တော့ပေ။

ဖခင်အား သူကိုယ်တိုင် သတ်မိသည်။ မိခင်ကိုလည်း သွယ်ပိုက်၍ သတ်မိသည်။ မိဘနှစ်ပါးလုံးကို သူ သတ်ခဲ့မိသည် မဟုတ်ပေလား။

“တောက် ...”

သူသည် ပြင်းထန်စွာ တက်ခေါက်မိလိုက်၏။ ထို့နောက် မိခင်၏ရင်ညှန့်၌ စိုက်ဝင်နေသောစားကို ဆွဲနှုတ်လိုက်၏။ သူသည် စားကို အဖျားဘက်မှကိုင်ကာ ချိုးချလိုက်၏။

“ကဲကွာ ... လူစိတ်ကင်းမဲ့အောင် လုပ်ခဲ့တဲ့စား”

သူ၏ မှန်တိုင်းစားကြီးသည် ထောက်ခနဲ ကျိုးသွားလေ၏။ စားကျိုးကို သူ လွှင့်ပစ်လိုက်၏။

မိခင်အလောင်းကို စွေခနဲပွေ့ကာ ထိုနေရာမှ ထွက်ခွာသွားလေတော့၏။

မှန်တိုင်းစားသခင် ရဲနန်းထင်ဆိုသူသည် ထိုအချိန်မှစ၍ သိုးလောကမှ ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့၏။

(၄၃)
နည်းလမ်းပြ အာစရိယ

အဘိုးအို ရဲနန်းထင်သည် တန်ထင်ဟုန်ကလေးကို ပြောပြနေလေ၏။

“အဘိုးဟာ အဲဒီကတည်းက သိုင်းလောကထဲက ထွက်လာခဲ့တာပဲ။ သိုင်းလောကကြီးကို လုံးဝ ကျောခိုင်းလာခဲ့တာ ကြာပြီပေါ့ကွယ်။ အဲဒီကာလတွေမှာ တပည့်တစ်ဦးကိုပဲ လက်ခံခဲ့တယ်။ အဲဒါမင်း အဖေပေါ့ကွယ်”

“အဘိုးက တခြားတပည့်တွေကို လက်မခံဘူးလား”

“ဘယ်လက်ခံမလဲ။ အဘိုးက ဒီသိုင်းပညာကို မကြည့်ချင်လောက်အောင် မုန်းနေတာ။ သူ့ကို သင်ပေးရတာလဲ အကြောင်းရှိတယ်။ သူဟာ သူ့ရန်သူတစ်ဦးနဲ့ တိုက်နေတဲ့အချိန်မှာ သူ့ရန်သူက အုပ်စုနဲ့ ဝင်တိုက်ပြီး သူ့ကို သေလောက်အောင် ရိုက်နှက်ပြီး ပစ်ထားခဲ့လို့ အဘိုးက သူ့ကို ကယ်ဆယ်ပြုစုခဲ့တယ်။ သူ အကြောင်းစုံပြောပြတော့မှ အဘိုး စဉ်းစားမိတယ်။ သိုင်းပညာဟာ ကောင်းတယ် ဆိုတယ် ပရိဘူ။ သူ့ကို သင်ကြားတဲ့လူအပေါ်မှာသာ မူတည်တယ်။

လူကောင်းရင်၊ သိုင်းပညာကို ကောင်းရာမှာအသုံးချရင် ကောင်းကောင်းဖြစ်မယ်၊ လူမကောင်းရင်၊ သိုင်းပညာကို မကောင်းရာမှာ အသုံးချရင် အဆိုးဖြစ်မယ်၊ မောက်မာတဲ့သူ သိုင်းပညာတတ်ရင် လူကောင်းတွေ ဒုက္ခရောက်တယ်၊ အဘိုးလိုပေါ့၊ ရိုးသားတည်ကြည်တဲ့လူ သိုင်းပညာတတ်ရင် လူဆိုးသူခိုးတွေရန်က ကာကွယ်နိုင်တယ်လို့ အဘိုး သဘောပေါက်သွားတယ်”

“ဒါနဲ့ အဘိုးဟာ အဖေကို တပည့်အဖြစ် လက်ခံလိုက်တယ်ဆိုပါတော့”

“ဆိုပါတော့ကွာ၊ နာလန်ထလာတဲ့ မင်းအဖေကို ငါ သမားသွားတယ်၊ ဒါကြောင့် သိုင်းပညာသင်ပေးဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်၊ မင်းအဖေကို သိုင်းပညာအမွေ ပေးခဲ့တယ်”

“အဖေက အဘိုးဆီက သိုင်းညဟ တော်တော်အမွေရလိုက်ဟန်တူတယ်”

“ရတာပေါ့၊ ကလေးရယ်၊ သူက သိုင်းလောကမှာ အစွမ်းထက်တဲ့လူတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့တာပဲ၊ ဓားနှစ်လက် တန်ထင်လင်းဆိုတာ သိုင်းလောကမှာ နာမည်ကျော်ပဲပေါ့၊ မင်းဘကြီးတွေရဲ့ သိုင်းလေးတော်ထဲမှာ ဓားနှစ်လက်ဟာ နာမည်အကျော်ကြားဆုံးကွယ့်”

“ဟုတ်ပါတယ် အဘိုး၊ ကျွန်တော်လည်း အဲဒီလိုပဲ သိထားခဲ့တာပါပဲ”

“သူဟာ အနေအထိုင် အင်မတန်တော်ပါတယ်၊ ရိုးရိုးအေးအေးနေပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် သူဟာ အဘိုးလို မရမ်းကားခဲ့ရှာပါဘူး”

တရားမူဘက်က မရပ်တည်ဘဲ တရားတဲ့ဘက်ကသာ ရပ်တည်ခဲ့ပါတယ်၊ တရားသော အရေးကိစ္စတွေမှာသာ အဘိုးသင်ပေးခဲ့တဲ့ သိုင်းပညာတွေကို သုံးခဲ့ပါတယ်၊ အဘိုးလိုအမှားမျိုးနဲ့ နောင်တမရစေချင်လို့ သူ့ကို ဆုံးမခဲ့တယ်၊ လူကောင်းသူကောင်း ဖြစ်နေလို့လားမသိဘူး သူဟာ လုပ်ကြံခံရပြီး သေဆုံးသွားတယ်”

မှန်တိုင်းဓားသခင် ရဲနန်းထင်သည် ဘဝဇာတ်ကြောင်းနှင့် သူ့ဖခင်၏ဇာတ်ကြောင်း တစ်စိတ်တစ်ဒေသကို ပြောပြနေခဲ့သည်။

သူသည် သူ့ဘဝကို သင်ခန်းစာယူရန်၊ အမှန်တရားလမ်းပေါ် တွင်သာ လျှောက်ရန်တို့ကို တန်ထင်လင်းအား ဆုံးမညွှန်ကြားခဲ့သည်။ တန်ထင်လင်းသည် သူ၏ဆုံးမစကားများကို ကြားထောင်ရင်း ဘဝ ဆုံးခဲ့ရသည်။

“မင်းအဖေဟာ တကယ့် သူရဲကောင်းတစ်ယောက်ပါ၊ လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တဲ့ အလုပ်မှန်သမျှကို အကုန်လုပ်တာပဲ၊ သူ လုပ်ကြံခံရတာကတော့ တစ်ပိုင်းပေါ့ကွယ်”

တန်ထင်ဟုန်ကလေးသည် ခေါင်းညိတ်လက်ခံ၏။

“လူကလေးကိုလည်း မင်းအဖေလို အဘိုး သိုင်းပညာတွေ သင်ပေးမယ်၊ အမှန်တရားကိုဆောင်ရွက်ရင်း သေချင်သေပါစေ၊ ဘယ်တော့မှ နောက်မဆုတ်နဲ့၊ မင်း ကတိပေးသလား”

တန်ထင်ဟုန်က ...

“ဟုတ်ကဲ့အဘိုး... ကတိပေးပါတယ်၊ အဖေလျှောက်တဲ့လမ်းအတိုင်း၊ ကျွန်တော် လျှောက်ပါမယ်ခင်ဗျာ၊ ဒီလမ်းကိုလျှောက်လို့ သဘောကြုံရင်လည်း ကျွန်တော် မမူပါဘူးခင်ဗျာ”

“အေး... သာဓု... သာဓု... သာဓု၊ အင်း... ကြံကြံဖန်ဖန်
ဓားနှစ်လက်ရဲ့သားနဲ့မှ ကြံရလေတယ်၊ အေးလေ... ကံကြမ္မာက
ဆုံစည်းခွင့်ပေးတာကိုး၊ မင်းကိုလည်း အဘိုး ပညာအမွေပေးခဲ့ရမှာ
ပေါ့ကွယ်”

“ကျေးဇူးကြီးလှပါတယ် အဘိုးရယ်”

“မင်း ကြည့်ရတာလဲ မင်းအဖေလို ဖြစ်မယ့်ကောင်ဆိုတာ
အဘိုး မင်းရဲ့အရည်အသွေးကို တွေ့နေရပြီ၊ မင်းဖြစ်မယ့်ကောင်
သျှောင်ကလေးနဲ့ဆိုတာလို မင်းမှာ အရည်အချင်းတွေရှိနေတာ အဘိုး
မြင်နေရပြီ၊ မင်းအဖေခြေလှမ်းအတိုင်း မင်း နင်းပေတော့၊ အဘိုး
ညွှန်ကြားပြသတဲ့အတိုင်း စည်းကမ်းရှိရှိ ဇွဲရှိရှိနဲ့ တစ်သရေမတိမ်း
လှေကျင့်သင်ကြားပေတော့၊ တစ်နေ့ မင်းအဖေ ထွန်းပေါက်သလို
အဘိုး ထွန်းပေါက်ခဲ့သလိုမျိုး သိုင်းလောကမှာ မင်းရဲ့နာမည် ကျန်ခဲ့
လိမ့်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အဘိုး၊ ကျွန်တော် ကြိုးစားပါ့မယ်”

“ကဲ... ကဲ... ခုအချိန်ကစပြီး အဘိုးကို ရှိခိုးပေတော့၊ မင်းကို
တပည့်အဖြစ် အဘိုး လက်ခံလိုက်မယ်”

တန်ထင်ဟုန်သည် ဝမ်းသာအားရ ပဆစ်တုပ်လေတော့သည်။

သူသည် ဆရာအဆိုးအား ဦးသုံးကြိမ်ချသည်။

“အိမ်... မင်းဟာ ငါ့တပည့်ဖြစ်ပြီ”

အပြင်လောကအနေဖြင့် ကြည့်မည်ဆိုလျှင် ဆယ်နှစ်သားလေး
က အဘိုးကြီးတစ်ယောက်အား ကန်တော့နေသည့်မြင်ကွင်းကိုသာ
မြင်ရမည် ဖြစ်သည်။

သိုင်းလောကအနေဖြင့်တော့ တိုမြင်ကွင်းမျိုးသည် မထူးဆန်း
မကြာခဏ တွေ့ရတတ်သောမြင်ကွင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

“ငါဟာ သိုင်းလောကမှာ နာမည်တစ်လုံးနဲ့ ပြိုင်ဘက်ကင်း
ဓားသမားဖြစ်ခဲ့တယ်၊ ပြိုင်ဘက်ကင်း ဓားသမားဖြစ်ခဲ့လို့လည်း
ငါဟာ မောက်မာခဲ့တယ်၊ မိဘကို သတ်တဲ့လူဖြစ်ခဲ့တယ်၊ ငါ့တပည့်
က ငါ့လို မမှားရဘူး၊ ငါ့အမှားကိုပြင်နိုင်ရမယ်။

လူဟာ လုံ့လဝီရိယကြီးကြီးနဲ့ ကျောက်တုံးလိုတောင်ထိပ်ကို
အောင် တက်နိုင်သေးတယ်၊ လုံ့လဝီရိယမထုတ်ဘဲနဲ့ အောက်ကို
လိုတကူကျနိုင်တယ်၊ အဲဒီလိုပဲ မိမိရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာနဲ့ အထက်ကို
မိမိယဉ်းယဉ်းတက်ရပြီး မိမိရဲ့အပြစ်နဲ့ အောက်ကို လွယ်လွယ်ကူကူ
ကျနိုင်တယ် ကလေးရဲ့။

ငါဟာ ပြိုင်ဘက်ကင်း ဓားသမားတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ပေမယ့်
လုပ်သင့်တဲ့ အပြစ်ကြီးတစ်ခုကြောင့် အောက်ကို ကျသွားခဲ့ရပြီ၊
ငါ့ဟာ ဒီလိုအပြစ်မျိုးကို လုံးဝ အဖြစ်မခံရဘူး”

“အဘိုးရယ်... ကျွန်တော် ကတိပေးပါတယ် ခင်ဗျာ”

တန်ထင်ဟုန်ကို အဘိုးရဲနန်းထင်သည် သူနေထိုင်ရာ ဆော့ရွာ
ကလေးသို့ ခေါ်ဆောင်သွားခဲ့၏။ ထို ဆော့ရွာကလေး၌ သိုင်းပညာ
ကို အသေအချာ သင်ကြားပေးလေတော့၏။

တန်ထင်ဟုန်ကလည်း အသေအချာပင် ကျင့်ကြံနေထိုင်သည်။
သူသည် ငယ်ရွယ်လှသူလေးတစ်ယောက် ဖြစ်သော်လည်း သူ့ကို
သီးခြားသောတာဝန်ကို မညည်းမညူတတ်ပေ။

ရေထမ်းခိုင်းလျှင် တစ်နေ့ကုန် ရေထမ်း၏။ မထမ်းခိုင်းဘဲ
ပစ်လဲကျသောအခါမှ ရပ်သည်။

ဆရာအဘိုးရဲနန်းထင်ကလည်း တန်ထင်ဟန်ကလေး၏ စွမ်း
အားကို အခုန်ညစ်သုံးသည်။

အကုန်ခိုင်းစေသည်။ ကလေးငယ် ခြေကုန်လက်ပန်းကျသော
အခါ ကောင်းစွာနားစေပြီး ကောင်းစွာ စားစေသည်။

ဤသို့ဖြင့် တန်ထင်ဟန်သည် အဘိုးရဲနန်းထင်၏ သင်ကြား
ပြသပေးမှုများကို အကုန်အစင် လိုက်နာနိုင်၏။

သူသည် သိုင်းပညာသင်ရာ၌သာ ဤသို့ ဝီရိယကောင်းသည်
မဟုတ်။ အဘိုးရဲနန်းထင်၏ ဝေယျာဝစ္စများကို လုပ်ကိုင်ပေးရာ၌
လည်း အလွန် ဝီရိယကောင်းသည်။

အဘိုးရဲနန်းထင်သည် သိုင်းပညာသင်ကြားပေးခြင်း အလုပ်ကို
သာ လုပ်ရသည် ကျန်သည့်အလုပ်အားလုံးကို တန်ထင်ဟန်ကလေး
က အောက်ခြေသိမ်း သိမ်းကျုံးလုပ်လေသည်။

(၄၅)

သိုင်းလောက ဝင်ခွင့်

တန်ထင်ဟန်သည် မှန်တိုင်းဓားသခင် ဆရာကြီးရဲနန်းထင်၏
တပည့်အဖြစ် ဆယ်နှစ်တိုင်မျှ သိုင်းပညာသင်ကြားခဲ့ရလေ၏။

ထိုသို့ သင်ကြားခဲ့သည့် ဆယ်နှစ်အတွင်း တန်ထင်ဟန်က
တပည့်ဝတ်ကို လုံးဝ မရွတ်ယွင်းအောင် စောင့်ထိန်းနိုင်ခဲ့သည်။

တပည့်ကောင်းတစ်ဦး ပီသခဲ့သည်။

အသက်အားဖြင့်လည်း နှစ်ဆယ်သို့ ရောက်ရှိလာသည်။

ဆရာအဘိုး ရဲနန်းထင်၏ ပညာများကိုလည်း သင်ကြားပေး
သလောက် အောင်မြင်စွာ ရယူနိုင်ခဲ့သည်။

သိုင်းပညာဆိုသည်မှာ ခြေ၊ လက်၊ တံတောင်၊ ဦးခေါင်း
သည်တို့ဖြင့် တိုက်ခိုက်နိုင်သောပညာ ဖြစ်သည်။

ထိုလက်နက်မဲ့ သိုင်းပညာသာမက ဓားပညာကိုပါ ထူးချွန်
စွာ သင်ယူနိုင်ခဲ့သည်။

ဆရာအဘိုး ရဲနန်းထင်၏အမည်မှာ မှန်တိုင်းဓားသခင် ဖြစ်
သည် မဟုတ်ပါလား။

ထို့ပြင် ဆရာအဘိုး ရဲနန်းထင်သည် အတွင်းအားပညာ၏ အရေးပါပုံကို သိရှိသဖြင့် အတွင်းအားပညာကိုလည်း လေ့ကျင့်သင်ကြားပေးခဲ့၏။

အတွင်းအား မြင့်မားလာအောင် တန်ထင်ဟုန်ကလေးသည် အဆက်မပြတ် လေ့ကျင့်ခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် တန်ထင်ဟုန်သည် အရွယ်နှင့်မမျှအောင် အတွင်းအားတွင် မြင့်မားခဲ့သည်။

ထို့အတူ အကြောပညာရပ်များတွင် ထူးချွန်အောင် လေ့ကျင့်သင်ကြားပေးခဲ့၏။ လူတိုင်း၌ အကြောပေါင်းများစွာရှိသည်။ တန်ထင်ဟုန်သည် ထိုအကြောပေါင်းများစွာကို သိထားသည်။

ထို့အပြင် အကြောပိတ်ပညာကိုလည်း သင်ကြားတတ်မြောက်ထားသည်။

လူတစ်ယောက်အား လက်ညှိုးတစ်ချက်ထိုးရုံဖြင့် ထိုလူသည် တောင့်တောင့်ကြီး ဖြစ်သွားရပေမည်။ အကြောပိတ်ပညာရပ်ဖြင့် အသုံးပြုပြီး လက်ညှိုးနှင့်ထိုးခြင်း ဖြစ်သည်။

အကြောဖွင့်ပညာမှာ ထိုတောင့်နေသောလူကို ပြန်လည်လှုပ်ရှားနိုင်စေခြင်း ဖြစ်သည်။

တစ်နေ့တွင် ဆရာအဘိုး ရဲနန်းထင်သည် တန်ထင်ဟုန်ကို ထူးခြားသောစကားကို ပြောဆိုလေ၏။

“ကဲ ... ငါ့တပည့် တန်ထင်ဟုန်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ပြောပါအဘိုး”

“မင်း တစ်ခုသတိထားမိသလား”

“ဘာများလဲ အဘိုးရယ်”

“မင်းရဲ့ ဓားသိုင်းပညာမှာ တစ်စုံတစ်ခုလိုနေသလားလို့ မင်း မထင်ဘူးလား”

“ကျွန်တော့်မိတ်ထင်တော့ လိုနေတယ်လို့ မထင်မိပါဘူး အဘိုးရယ်၊ သင်ရတာတွေများနေတော့ ပိုနေတယ်လို့တောင် ထင်မိပါသေးတယ်”

ဆရာအဘိုးသည် ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်လေ၏။

“အေး ... မင်းဟာ အရွယ်ငယ်သေးလို့ မုန်တိုင်းဓားသိုင်းကျွမ်းကို သင်ဇေးသင့် မပေးသင့် ငါ စဉ်းစားခဲ့တယ်၊ နောက်ဆုံး သင်ပေးသင့်တယ်ယူဆပြီး သင်ကြားပေးခဲ့တယ်၊ အခု မင်းဟာ မုန်တိုင်းဓားသိုင်းကျွမ်းတစ်ခုလုံးကို တတ်ကျွမ်းသွားပြီ”

တန်ထင်ဟုန်သည် အံ့သြသွားလေ၏။ မုန်တိုင်းဓားသိုင်းကျွမ်းတစ်ခုလုံးကို သူ တတ်ကျွမ်းပြီဆိုပါလား။

ဆရာအဘိုး ရဲနန်းထင်က ဆက်၍ပြော၏။

“အေး ... သိုင်းကျွမ်းတစ်ခုလုံး တတ်ပြီဆိုလို့ မင်း ဘဝမမြင်နဲ့၊ မင်းဟာ သိုင်းကျွမ်းကို သိသေးတာပဲရှိတယ်၊ မတတ်သေးဘူး”

တန်ထင်ဟုန်မှာ နားဝေတိမ်တောင် ဖြစ်နေလေ၏။

“မင်းဟာ အတွေ့အကြုံရဖို့ အများကြီး တိုက်ခိုက်ပြီးတဲ့အခါမှသာ မင်းဟာ သိုင်းပညာကို အကုန်အစင် တတ်မြောက်မှာ”

တန်ထင်ဟုန် နားလည်သွား၏။

“မင်း တကယ်တတ်သွားတဲ့ ပညာရပ်ကတော့ အကြောပညာရပ်တွေနဲ့ အတွင်းအားပညာရပ်တွေပဲ၊ ဒါတွေကို ထပ်ပြီး စမ်းသပ်ဖို့

မလိုတော့ဘူးလေ၊ ဒါပေမယ့် အတိုင်းအတာတစ်ခုအထိ အောင်မြင် ခဲ့လို့ပဲ မှတ်ပါ။ ပညာဆိုတာကတော့ ဘယ်တော့မှ ဆုံးခန်းတိုင်တယ် ဆိုတာ မရှိပါဘူး။”

“အဘိုးက စေတနာမေတ္တာနဲ့ သင်ပေးတဲ့အတွက် ကျွန်တော် တတ်မြောက်ရတာပါ အဘိုးရယ်”

“ငါ မင်းတို့ သားအဖအပေါ်ထားတဲ့ စေတနာဟာလည်း ပြည့်ဝသလောက်နီးနီး ဖြစ်ခဲ့ပြီ၊ ဒါကြောင့် မင်းဟာ ငါ့အရိပ်အာဝါသ အောက်စာ ထွက်သွားနိုင်ပြီ၊ မင်း ဆက်လက် ဆောင်ရွက်စရာရှိတာ တွေကို ဆောင်ရွက်ပေတော့”

ဖြုန်းခနဲ ပြောချလိုက်သည့်စကားကြောင့် တန်ထင်ဟုန် မှင် တတ်မိသွားလေ၏။ သူ့ဆရာအဘိုးသည် ဤသို့ ခွင့်ပြုလိမ့်မည်ဟု မထင်ခဲ့ချေ။

သူကတော့ ဓားသိုင်းပညာ တော်ရုံတတ်သည်နှင့် ဖခင်အား သတ်သွားသူ၊ သူ့ကိုလုပ်ကြံရန် ကြံစည်သူတို့ကို သွားရောက်စုံစမ်း လိုခဲ့သည်။ အခုတော့ ဆရာအဘိုးက ခွင့်ပြုခဲ့ချေပြီ။ သူသည် လွန်စွာ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်သွားလေ၏။

“ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုတဲ့အတွက် ဆရာအဘိုးကို ကျွန်တော် ဦးချကန်တော့ပါတယ်ခင်ဗျာ”

တန်ထင်ဟုန်သည် အဘိုးရဲနန်းထင်အား ဦးချကန်တော့လေ တော့၏။

အဘိုးရဲနန်းထင်က တပည့်ဖြစ်သူအား ကြင်နာစွာကြည့်နေ လေ၏။

“အေး... အေး... ငါ့တပည့်ဟာ သိုင်းလောကမှာ ကျင်လည် နှိုးမယ်၊ အကြိမ်ကြိမ် သတိပေးခဲ့တဲ့စကားတွေကိုလည်း ဘယ်တော့မှ မမေ့နဲ့”

“ကျွန်တော် အဘိုးကိုပေးခဲ့တဲ့ ကတိစကားတစ်ခွန်းကို ဘယ် တော့မှ မမေ့ပါဘူးခင်ဗျာ”

ထိုသို့ဆိုလျှင် ဆရာအဘိုးပြောခဲ့သည့်စကားများကို တန်ထင် ဟုန် မမေ့သည်မှာ မှန်နေချေပြီ။

“ကဲ... ရှေ့ကိုတိုးစမ်း တန်ထင်ဟုန်”

တန်ထင်ဟုန်သည် ရှေ့တိုးထိုင်လိုက်၏။

“ရှေ့... မင်းကို ပေးလိုက်တယ်၊ အဘိုးရဲ့ အမှတ်တရလက် ဆောင်လို့ပဲ သဘောထားကွယ်”

မုန်တိုင်းဓားသခင် ရဲနန်းထင်သည် ယခု ဆယ်နှစ်အတွင်း၌ သူပြုလုပ်ခဲ့သည့် လက်ကိုင်ရိုးအနက်နှင့် ဓားညီနောင်အား လက် ဆောင်ပေးလိုက်သည်။

တန်ထင်ဟုန်သည် ဓားညီနောင်ကို တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့် လက်ခံယူမိလေ၏။

သူသည် အလွန်တစ်ရာ ဝမ်းသာသွား၏။ ဆရာအဘိုး ရဲနန်း ထင်၏ဓား မရှိတော့ပြီ။ ဓားကိုချိုးပြီး လွှင့်ပစ်ခဲ့ပြီးပေပြီ။

ရဲနန်းထင်က ...

“ဓားသွားကတော့ အကောင်းဆုံးသံမဏိနဲ့ ပြုလုပ်ထားတာပဲ၊ မုန်တိုင်းဓားသိုင်းကျမ်းမှာ အဓိက ဓားနှစ်လက်ကို ကိုင်စွဲရတာဆို တော့ ဒီဓားနှစ်လက်ကို ဆယ်နှစ်အတွင်း ပြုလုပ်ခဲ့တာပဲ၊ ဒီဓားညီ

နောင်ဟာ မင်းရဲ့သိုင်းသမားဘဝကို အတွတ်အထိပ်ရောက်စေလိမ့်မယ်။ တစ်မျိုးက ဓားနှစ်လက်နဲ့ လူစွမ်းကောင်းတစ်ဦးဖြစ်ခဲ့တဲ့ မင်းအဖေကို မင်း သတိရပါ။ မင်းလည်း ဓားနှစ်လက်နဲ့ ကောင်းသူကိုကယ်၊ မကောင်းသူကိုပယ်တဲ့ သူရဲကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်ပါစေ၊ ကဲ ... သွားပေတော့”

တန်ထင်ဟန်သည် သူ၏ဆရာအဘိုး ရဲနှန်းထင်ကို နောက်ဆုံးအကြိမ် ဦးချကန်တော့လေတော့၏။ ထို့နောက် အဘိုးဆရာအား ကျောနှိုင်းထွက်ခွာခဲ့တော့သည်။

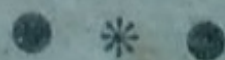
တန်ထင်ဟန်သည် ကောင်းကင်ကြီးကို မော်ကြည့်ပြီး လွန်စွာ ကျေနပ်နေသည်။ သူသည် သိုင်းလောကအတွင်းသို့ ဝင်ခွင့်ရခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလား။

ရန်သူများအား ရှာဖွေရမည်။ လက်စားချေရမည်။ ဤသည်မှာ သူ ဆောင်ရွက်ရမည့် တာဝန်များပင် မဟုတ်ပါလား။

တန်ထင်ဟန်သည် ဆယ်နှစ်တာ ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည့်ဘဝကို ပြောပြ နိဂုံးချုပ်သည်။

“ကျွန်တော့်ရဲ့ ဆယ်နှစ်တာကာလ ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့ အတွေ့အကြုံကတော့ ဒါပါပဲ ဦးရယ်”

တန်ထင်ဟန်သည် မြင်းစီးရင်း ပြောပြလာခြင်းဖြစ်၏။ ရွှလန်သည် သူ့ရင်ခွင်ထဲတွင်မှီလျက် ငြိမ်သက်စွာ နားထောင်နေသည်။

မကြာမီ ပန်းတစ်ပွင့်စားသောက်ဆိုင်၏ စားသောက်ဖွယ်ရာများ ရောက်ရှိလာတော့၏။

“ကဲ ... ကဲ ... စားကြ ... စားကြ၊ ခင်ဗျားတို့အားလုံး ဆာလောင်မွတ်သိပ်လာမယ်ဆိုတာ ကျုပ် သိတယ်၊ ဒီတော့ စားစရာတွေကို ကျုပ်က အဆင်သင့် စီစဉ်ထားတာ၊ ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက် ထွက်သွားကတည်းက ပြန်လာရင်တော့ သုံးယောက် ဖြစ်လာမယ်လို့ ထင်ထားတာ၊ အခု ကျုပ်ထင်ထားတဲ့အတိုင်း ဖြစ်လာတာပဲ၊ ကဲ ... စားလိုက်ကြပါဦး”

ကျင်းဟုတ်ကြီးသည် စားသောက်ဖွယ်ရာများကို ပြင်ဆင်ပေး၏။ ဆိုင်ရှင်ကိုယ်တိုင် ပြင်ဆင်ပေးသည်ကို အလုပ်သမားများ မမြင်ဖူးကြချေ။

ကျင်းဟုတ်ကြီးသည် လီဗူးယုံကို တကယ်ခင်မင်၍ ဤသို့ ပြင်ဆင်ပေးခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

တန်ထင်ဟန်က ...

“ဦးကျင်းဟုတ်ကြီး... ကျွန်တော်တို့ ရန်စီမြို့ကို ထွက်သွား
တုန်းက ကျွန်တော့်ကို ဘယ်သူများ လာမေးကြသေးသလဲ”

ကျင်းဟုတ်ကြီးသည် ထိုအခါမှ သတိရသွားသည်။

“ဪ... လာတယ်၊ လာတယ်၊ ပဟိုတစ်ခါ လူချူကီးနဲ့လာ
တဲ့ ဆောင့်ကြွားကြွားလူငယ်လေး လာတယ်”

တန်ထင်ဟုန်နှင့် လူချူကီးတို့ ခေါင်းမောမိကြ၏။ ချူလန်
ကတော့ ခေါင်းငုံ့၍ စားသောက်နေသည်။

“သူနဲ့ ဘယ်သူပါလာသေးသလဲ ဦးကျင်းဟုတ်ကြီး”

“အေး... ငါကလည်း အပြည့်အစုံတော့ မပြောနိုင်ဘူး၊
လူငယ် လေးတစ်ယောက်တည်း လာတာတော့ မဟုတ်ဘူးကွ၊ လင်
မယား နှစ်ယောက်နဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်လည်း ပါလာသေး
တယ်”

“ဘာလာလုပ်ကြတာပါလိမ့်”

တန်ထင်ဟုန်က တွေးတွေးဆဆ ပြောလေ၏။

ထိုစဉ် ချူလန်က ဝင်ပြောသည်။

“ကျွန်မစိတ်ထင်တော့ ဦးကျင်းဟုတ်ကြီးဆိုင်မှာ အစား
အသောက်ကောင်းတယ်ဆိုပြီး လာစားသောက်ကြတာပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်
ထင်ပါတယ်”

“ဖြစ်နိုင်ပါတယ်၊ အခြားအကြောင်းတွေကို အစ်ကို စဉ်းစား
နေတာကွ”

တန်ထင်ဟုန်က ပြောလိုက်လေ၏။

ကျင်းဟုတ်ကြီးက ...

“မင်း ဘာမှ မစဉ်းစားနေနဲ့ကွ၊ သူတို့လာမေးတာ လူချူကီး
ကိုပဲ၊ လူချူကီးကို တွေ့မိသလားတဲ့၊ ငါလည်း ခပ်တည်တည်နဲ့
မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ဘယ်က လူချူကီးလဲလို့ မေးလိုက်တယ်၊
လူငယ်က ဒီဆိုင်မှာ တစ်ခါက ရန်ဖြစ်ဖူးတဲ့ ထောင်ထောင်မောင်း
မောင်းလူကြီးလို့ ပြောတယ်။

ငါက ဒီဆိုင်မှာ ခဏခဏ ရန်ဖြစ်ကြတာပဲ၊ ရန်ပွဲတွေက
များလွန်းလို့ ငါ မသိဘူးလို့ ပြောလိုက်တယ်၊ အဲဒီလူငယ်နဲ့ ပါလာတဲ့
အမျိုးသမီးကြီးက စကားအများဆုံး ပြောတယ်၊ ဟိုမိန်းကလေးက
တော့ ငြိမ်နေတယ်လေ၊ အဝါရောင်အင်္ကျီနဲ့လူကတော့ ခေါင်းတညိတ်
ညိတ်နဲ့ နားထောင်နေတာပဲ”

“သူတို့ပြောတာ ဒါပဲလား”

“ဒါတင် မဟုတ်ဘူးကွ၊ စားသောက်ရင်း ပြောနေကြတာက
တော့ နဲ့လို့ပါပဲ၊ သူတို့ပြောတဲ့အကြောင်းထဲမှာ သံသေတ္တာအကြောင်း
လည်း ပါတယ်၊ လူကလေးဖခင်ရဲ့ ပစ္စည်းလို့ပြောနေကြတာပဲ၊
နောက်ပြီးတော့ မိန်းကလေးနဲ့ လက်ထပ်မယ့်အကြောင်းလည်း ပါ
တယ်၊ မိန်းကလေးကတော့ ခေါင်းငုံ့နေတာပဲကွ”

“အင်း... ဒါပဲလား”

“နောက်ပြီး မြားပစ်ပြိုင်ပွဲအကြောင်းလည်း ပြောတယ်”

“ဘာ... မြားပစ်ပြိုင်ပွဲ ဟုတ်လား”

“ဖြည်းဖြည်းမေးပါကွာ၊ ငါလည်း ပြောနေတာပဲ၊ ဒီအကြောင်း
က ဟိုမိန်းမက ပြောတာကွ၊ သူတို့ မကြာခင် နေပြည်တော်ကို

ပြန်မယ်တဲ့၊ နေပြည်တော်မှာ မြားပစ်ပြိုင်ပွဲ အကြီးအကျယ်လုပ်တော့ မယုံအကြောင်း ပြောတာပါ။

“ဒါဟာ စိတ်ဝင်စားစရာပဲ”

“ဘာ စိတ်ဝင်စားရမှာလဲ၊ ဒါ ဘာများလွှားဆန်းလို့လဲ၊ ဘာလဲ စားသမားစစ်ကုယောင်က နေပြည်တော်က မြားပစ်ပြိုင်ပွဲကို ဝင်ပြိုင် မလို့လား”

“အင်း ... ဝင်သင့်ဝင်ရမှာပဲ ဦးကျင်းဟုတ်ကြီးရယ်”

အားလုံး အံ့အားသင့်သွားကြ၏။

လူချူကီးကမူ တန်ထင်ဟုန်ကို အကဲခတ်နေလိုက်လေသည်။

ရွလန်ကလည်း တန်ထင်ဟုန်ကို ငေးကြည့်နေသည်။ သူမ

သည် ချက်ချင်းလိုလိုပင် စကားပြော၏။

“တကယ်ပြောတာလား အစ်ကို”

“တကယ်ပေါ့၊ ဒီဟာက နောက်နေရာမှာမှ မဟုတ်တာ”

“နေပြည်တော်ကိုသွားရင် ညီမလည်း လိုက်မယ်နော်”

“မြားပစ်ပြိုင်ပွဲ ဝင်၊မဝင်တော့ မသေချာဘူး၊ နေပြည်တော် ကို သွားတာကတော့ သွားမှာပဲ”

ထိုအခါ ကျင်းဟုတ်ကြီးက ရယ်၍ပြောသည်။

“ဘယ်သူတွေ ဘာပြောပြော မြားပစ်ပြိုင်ပွဲဝင်ရင် လီဖူးယုံ နိုင်မယ်ဆိုတာတော့ ကျုပ် ယုံတယ်”

“ကဲ ... ကဲ ... ခင်ဗျား ယုံတာမယုံတာက အကြောင်းမဟုတ် ဘူး၊ ဧည့်သည်သစ် ပါလာတယ်၊ ဒါကို အရင်လက်ခံလိုက်ပါဦး၊ သူက ဒီမှာနေမှာ”

“ရပါတယ်၊ မိတ်ဆွေရင်းတွေပဲ”

“ကျုပ်လည်း ဒီမှာနေချင်တယ်”

လူချူကီးက ပြောလေရာ တန်ထင်ဟုန်က ချက်ချင်း ဝင်ပြော လေ၏။

“ဟာ ... မဟုတ်တာ ဦးရာ၊ ချိုးငှက်သိုက်မြုံစံအိမ်မှာ ဘာ ပြန်နေတယ်ဆိုတာတော့ ဦးမသိဘဲ ဖြစ်သွားမှာပေါ့၊ ဦးအနေနဲ့ ချိုးငှက်သိုက်မြုံ စံအိမ်ကြီးမှာပဲ နေသင့်တယ်”

“အေးလေ ... အားလုံးအတွက် ငါ နေရမှာပေါ့”

အားလုံး စားသောက်ပြီးကြသောအခါ လူချူကီးသည် ချိုးငှက် သိုက်မြုံစံအိမ်ကြီးသို့ ပြန်သွားလေ၏။

ကျင်းဟုတ်ကြီးသည် ရွလန်အတွက် အခန်းတစ်ခန်းကို တန် ထင်ဟုန်အခန်းနှင့် ကပ်လျက်ရှိနေသည့်အခန်းကို ပေးလိုက်သည်။

တန်ထင်ဟုန်က ရွလန်ကို အခန်းတွင်းသို့ လိုက်ပို့၏။

“ညီမ ... အစ်ကို ဟိုဘက်အခန်းမှာ ရှိတယ်၊ အကြောင်းကြီး ငယ်ရှိရင် အခန်းကို သုံးချက်ခေါက်လိုက်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အစ်ကို”

တန်ထင်ဟုန်သည် သူ့အခန်းကို သူ ဝင်ရောက်သည်။

ကျင်းဟုတ်ကြီးသည် တန်ထင်ဟုန်ကို နှုတ်ဆက်၍အောက် သို့ဆင်းသွားလေသည်။

(၄၇)

ချိုးငှက်သိုက်မြုံ့ စံအိမ်ကြီး၌ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်။
အိပ်ချိန်ရောက်ပြီဖြစ်၍ အားလုံး အိပ်ပျော်နေကြလေပြီ။

ချိုးငှက်သိုက်မြုံ့ စံအိမ်ကြီးရှေ့တွင် ပန်းဥယျာဉ်ကြီး ရှိ၏။
ထိုပန်းဥယျာဉ်ကြီးတွင် အရောင်အသွေးစုံလင်သော ပန်းပင် သစ်ပင်
များ ရှိသည်။

လေပြည်လေညင်းက ကျီစယ်ဆော့ကစားသွားသော အခါ၌
လှုပ်ရှားယိမ်းကစားသွားလေ၏။

အိမ်ကြီး၏ တစ်ခုသောအခန်းတွင်းမှ မှန်အိမ်မီးထွန်းညှိထား
လေ၏။ တစ်ခန်းလုံး လင်းလင်းရှင်းရှင်း ရှိ၏။

တန်ထင်ဟုန်အတု၏ အခန်းတည်း။

တန်ထင်ဟုန်အတုသည် အိပ်မရဘဲဖြစ်နေသည်။ သူသည်
အိပ်ရာထက်၌ လူးလိမ့်နေသည်။

လှဝမ်းရင်းသည် အလွန်တစ်ရာ ရိုးသားဖြူစင်လှ၏။ ဤမိန်း

ကလေးအား သူ မကြည့်ရဲချေ။ မိန်းကလေးမှာ သူ အင်မတန်ချစ်ခင်
ကွယ်တာခဲ့ရသော တန်ထင်ဟုန်အစစ်ဟူသာ ထင်နေသည်။

အကယ်၍ သူ့ကို သူမတို့သားအဖအား ကောက်ကျစ်စွာ
လာ ရောက်လှည့်ဖျားနေသူတစ်ဦးဟု သိသွားပါက သူမတို့သားအဖ
သည် သူ့ကို ဤသို့ ရင်းနှီးစွာ နေထိုင်ကြမည် မဟုတ်ချေ။

သူတို့ တွတ်တီးတွက်တာနှင့် နေထိုင်ခဲ့သည်မှာ သူ့ကို တန်
ထင်ဟုန်အစစ်ဟု ထင်နေ၍သာ ဖြစ်၏။ သူက သူမကို မလုံမလဲ
ဆက်ဆံနေမိသည်သာ။

သူမက အဖြူ။

သူက အဖြူမဟုတ် အမည်း။

မည်းညစ်သောနှလုံးသားနှင့်လူ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် သူမ
နှင့်ဆုံတွေ့တိုင်း စိတ်ရိုင်းများကို ချိုးနှိမ်ဖယ်ရှားခဲ့ရသည်။ မည်သို့
ပင်ဖြစ်စေ သူ့ဘက်က အမြဲတမ်း အထိတ်တလန့် ဖြစ်နေရသည်
ကတော့ အမှန်ပင်။

“ခွမ်း...”

မီးအိမ်သည် ကွဲသွားလေ၏။

တစ်စုံတစ်ခုသည် မီးအိမ်ကိုလာမှန်ခြင်း ဖြစ်၏။

“ဟင်...”

တန်ထင်ဟုန်အတုသည် မှောင်ထဲ၌ လန့်သွားလေ၏။

သူသည် ပြတင်းပေါက်မှ ခြံထဲသို့ လှမ်းကြည့်၏။ ခြံထဲရှိ
ပန်းချဲ့တစ်ခုမှ မီးပွင့်လက်ခနဲ မြင်ရ၏။ သူသည် သက်ပြင်းချလိုက်
၏။ လာချေပြီ။

သူသည် ပြတင်းပေါက်မှ အောက်ထပ်သို့ ခုန်ဆင်းလိုက်၏။
ပန်းဥယျာဉ်ထဲရှိ စောစောက လက်ခံခဲ့ဖြစ်သွားသည့် ပန်းချီအနီး
သို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။

“အဟမ်း...”

စောစောက ပန်းချီအနီးမှ မည်သူမျှ ထွက်မလာချေ။ သို့သော်
သူ့အနောက်ဘက်ချုံထဲမှ အသံပေါ်ထွက်လာ၏။

“ဟေ့ကောင်... တန်ထင်ဟုန် ငါ ဒီမှာကွ”

ပန်းချီထဲမှ လူတစ်ယောက် ထွက်လာ၏။ မှောင်ရိပ်ထဲ၌
ဖြစ်သဖြင့် သူ၏မျက်နှာကို မမြင်ရချေ။

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာကြီး၊ ကျွန်တော်က ဆရာကြီး
ပထမပန်းချီထဲမှာရှိနေမယ် ထင်လို့ပါ”

“အပိုတွေ ပြောမနေနဲ့၊ မင်း အိပ်မပျော်ဘူးလား”

တန်ထင်ဟုန်အတုသည် တုန်သွား၏။

“အိပ်မပျော်ပါဘူးခင်ဗျာ”

“မင်း ငါခိုင်းတဲ့ကိစ္စကို ဘာဖြစ်လို့ ချက်ချင်းမလုပ်ဘဲ အချိန်
ဆွဲနေတာလဲ”

“ကျွန်တော် အချိန်မဆွဲပါဘူးခင်ဗျာ၊ သူတို့ဘာသာ ဆုံးဖြတ်
လို့ ကျွန်တော် နေ၊နေရတာပါခင်ဗျာ”

“မင်းပါးစပ်က ဖွင့်ပြောပါလား”

“ဒါ... ဒါဆိုရင် ကျွန်တော့်ကို သူတို့က ပစ္စည်းသိပ်မက်တယ်
လို့ ထင်သွားကြလိမ့်မယ်ခင်ဗျာ၊ အဲဒီလို ထင်သွားရင် ကျွန်တော်

လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေလို့ မရတော့ဘူးပေါ့၊ အနေအထိုင် ကျပ်တည်း
သွားလိမ့်မယ်လို့ ထင်လို့ပါခင်ဗျာ”

“အခုလည်း မင်း အနေကျပ်တာပဲ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်... ဟုတ်ပါတယ်”

“မင်းဟာ ငါပြောတဲ့အတိုင်း ခြေမြန်လက်မြန် မလုပ်ဘဲကိုး၊
အိမ်ကြီးထဲကိုရောက်ပြီး ဘာမှ အသုံးမကျဘူး၊ အူကြောင်ကြောင်
ဆာ့ မလုပ်နဲ့၊ သစ္စာဖောက်ဆိုရင် ငါတို့ ဘယ်လိုစီရင်တယ်ဆိုတာ
သိတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့၊ သိပါတယ်ခင်ဗျာ”

“အေး... ဒါဆိုရင် ငါပြောတဲ့အတိုင်း အမြန်ဆုံးလုပ်၊ တွန့်
ဆုတ်တွန့်ဆုတ် လုပ်မနေနဲ့၊ တွန့်ဆုတ်တွန့်ဆုတ် လုပ်နေရင်တော့
မင်း အိပ်ရာထဲမှာ မနီးသောအိပ်ခြင်းနဲ့ အိပ်ရလိမ့်မယ်၊ ကျပ်ကျပ်
သတိထားနေ”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာကြီး”

“ကဲ... ငါ သိပ်မပြောချင်ဘူး၊ ပြောတဲ့အတိုင်းလုပ်လို့ပဲ ပြော
ရင်တယ်၊ ငါ သွားမယ်”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ပါ ခင်ဗျာ”

မှောင်ထဲမှ အသံရှင်သည် ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

တန်ထင်ဟုန်အတုမှာ ပန်းချီဘေး၌ ငေးငိုင်းကျိန်ရစ်ခဲ့၏။

“သည် စိတ်အာရုံများ ထွေပြားနေသည်။

သူ ဘာလုပ်ရမည်မှန်း မသိတော့ချေ။ သူ့အထက်က တာဝန်

ကြီးလည်း ပီနေသည်။ သက်ဆိုင်သူများကလည်း သူ့ဆုံးဖြတ်ချက် နှင့်သူ ဖြစ်နေသည်။ သူ ဘာလုပ်ရမည်နည်း။

“ဟင်း...”

သူသည် သက်ပြင်းကြီးတစ်ချက် ချလိုက်၏။ သူသည် ချိုး ငှက်သိုက်မြို့ စံအိမ်ကြီးဆီသို့ လေးလံသောခြေလှမ်းများဖြင့် လျှောက် သွားတော့သည်။

သူ လျှောက်သွားသည်နှင့် ပန်းချုံကြီးတစ်ခုသည် လှုပ်သွား လေ၏။ လေမတိုင်ဘဲနှင့် အဘယ့်ကြောင့် လှုပ်ရသနည်း။ စောစော က တန်ထင်ဟုန်အတု၏ ဆရာကြီးသည် ပြန်လည်ရောက်ရှိလာပါ သလား။

မဟုတ်ပါ။

ပန်းချုံထဲမှ ခက်ရင်းခွကြီးကိုင်ထားသော လူချူကွီးသည် ထရပ်လာလေ၏။ သူသည် တန်ထင်ဟုန်အတုနှင့် ဆရာကြီးတို့၏ တွေ့ဆုံပွဲကို မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့မြင်ခဲ့ရလေပြီ။

အခန်း(၄၈)

“ဒီအတိုင်းဆိုရင် သူ့နောက်မှာ ကြိုးကိုင်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးဦး အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုခု ဒါမှမဟုတ် ဂိုဏ်းတစ်ခုခု ရှိနေတယ်ဆိုတာတော့ ဆရာကနေပါပြီ”

တန်ထင်ဟုန်သည် သူ၏ထင်မြင်ချက်ကို ပြောပြနေလေသည်။

လူချူကွီးကလည်း သူ့မြင်ခဲ့သည်ကို ပြန်ပြောပြပြီး ဖြစ်သည်။ သူတွေ့ခဲ့သည်များကို အပိုအလိုမပါဘဲ အရင်းအတိုင်း ပြောပြခဲ့သည်။

လူချူကွီးက သူ့ထင်မြင်ချက်ကို ပြောလေ၏။

“ငါကတော့ ဂိုဏ်းတစ်ဂိုဏ်းလို့ မထင်ဘူးကွ၊ ဂိုဏ်းတစ်ဂိုဏ်း ထက် လူတစ်ဦးဦးက ခိုင်းစေတာပဲလို့ ထင်နေတယ်”

ရှုကန်က ...

“ကျွန်မလည်း ဒီလိုပဲထင်တယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူတို့ လှုပ်ရှားမှုက အဖွဲ့အစည်းသဘောမှ မဆန်ဘဲ၊ ဒီတော့ လူပုဂ္ဂိုလ် တစ်ဦးဦးကပဲ ခိုင်းတာဖြစ်မှာပေါ့”

“အဲဒီလူဟာ ဒီချိုးငှက်သိုက်မြဲအိမ်ကြီးမှာ သူတို့လိုချင်ရာ တစ်ခုခုရှိနေလို့ ဒီလိုလုပ်တာပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ ဂိုဏ်းတစ်ခုခုက လိုချင် တယ်ဆိုရင် ဒီလိုဘယ်လုပ်မလဲ၊ အကြမ်းဖက် တိုက်ခိုက်ရင် ရတာ ပေါ့”

“ဒီလိုပြောလို့တော့ ဘယ်ရမလဲ၊ ဂိုဏ်းအဖွဲ့အစည်းတွေက အကြမ်းဖက်တာကလည်း အကြမ်းဖက်ရင် ဒီပစ္စည်းကို မရနိုင်ဘူးလို့ သူတို့ထင်လို့နေမှာပေါ့၊ နောက်ပြီး အစ်ကို သံသေတ္တာကလေးလည်း အိမ်မှာရှိနေတယ်လေ၊ သံသေတ္တာကလေးထဲမှာ ဖေဖေက ဘာတွေ လျှို့ဝှက်သိမ်းဆည်းထားခဲ့သလဲမှ မသိတာ”

တန်ထင်ဟုန်က တွေးတွေးဆဆ ပြောသည်။

လုချူကြီးက ...

“အေး... ဒါတော့ဟုတ်တယ်၊ ငါလည်း ဒီသေတ္တာကလေး ကြောင့်လို့ထင်တယ်၊ တန်ထင်ဟုန် အတုဟာ အဲဒီသေတ္တာကလေးကို ချောင်းနေတာဖြစ်မယ်၊ သူ့အထက်က လူကလည်း အဲဒီ သံသေတ္တာ ကလေးကို ယူခိုင်းနေတာပဲဖြစ်မယ်၊ သူဟာ ခုထိယူမပေးနိုင်သေးဘူး၊ ဆိုလိုတာက ခိုးယူလို့ရရင် ခိုးယူဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ပေါ့၊ ဒါကိုမကျေနပ် လို့ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်က လာဟိန်းဟောက်နေတာပေါ့”

“အဲဒါကို ဦးကြီး သေသေချာချာ မြင်သလား”

“မြင်တာပေါ့၊ ဟိုကောင်မျက်နှာ ဆီးရွက်လောက်ပဲရှိတာ လရောင်နဲ့ ငါမြင်နေရတာပဲ၊ ဟိုပုဂ္ဂိုလ်ကိုတော့ မမြင်ရဘူး၊ မှောင် ထဲမှာရှိနေတော့ ဘယ်မြင်ရမလဲ”

“မှောင်ထဲက ပုဂ္ဂိုလ်က အတော်ဩဇာရှိတာပဲ”

“မင်းတို့ကို ငါပြောပြတဲ့အတိုင်းပေါ့၊ ဟိုကောင်လည်း အတော် ကြောက်နေတဲ့ပုံပဲ၊ တို့ကလည်း သံသေတ္တာကို သူတို့ လုဝမ်ရင်း လက်ထပ်ပေးမှ ပေးအပ်မယ်ဆိုတော့ သူလည်း အခက်တွေ့နေတော့ တာပေါ့”

တန်ထင်ဟုန်က ...

“အင်း... ဒီအတိုင်းဆိုရင် လုဝမ်ရင်းအတွက် အန္တရာယ်ရှိနိုင် တယ်၊ သူက ကောင်မလေးကို အတင်းကပ်ပြီး လက်ထပ်အောင် ပြေးယောင်းနိုင်တယ်”

ဂ္ဂလန်သည် တန်ထင်ဟုန်ကို မျက်စောင်းထိုးသည်။

လုချူကြီးက ...

“ဒါကို ငါလည်းတွေးမိပါတယ်ကွ၊ ဒါကိုတော့ မပူပါနဲ့၊ ငါက အမြဲတမ်း အနီးကပ်စောင့်ရှောက်နေပါတယ်ကွ”

“အင်း... ငယ်ချစ်ကလေး ပါသွားမှာကို အစ်ကိုက စိုးရိမ် တယ်နဲ့ တူပါရဲ့”

တန်ထင်ဟုန်သည် ချစ်သူ၏ ခန့်စကားကို ရှင်းပြလေသည်။

“ဪ... ဂ္ဂလန်ရယ်၊ လူဆိုးနဲ့ လူကောင်းကို ဘယ်ပေါင်းစပ် စေချင်ပါ့မလဲ၊ လုဝမ်ရင်းဟာ အစ်ကိုရဲ့ နှမကလေးပဲကွယ်၊ အစ်ကို ကိုလည်း အင်မတန်ချစ်တယ်၊ ဟိုလူဆိုးနဲ့ ညားသွားရင် ဟိုကောင် ဟာ ငါ့ယောက်ဖဖြစ်သွားမယ်၊ ဆွေမျိုးတော်ရတော့မှာပေါ့ဟာ၊ မတော်ချင်လို့လည်း မရတော့ဘူးလေ၊ လူဆိုးကို ငါတို့ဆွေမျိုးထဲမှာ မပါစေချင်ဘူးလေ”

စူလန် ငြိမ်သွားသည်။ တန်ထင်ဟုန် ရှင်းပြသည်မှာ ကျိုးကြောင်းဆီလျော်သည်။

တန်ထင်ဟုန်က ...

“ဦးဟာ လာတွေ့တဲ့လူကို ဖမ်းလိုက်ဖို့ကောင်းတယ်”

“ဟ ... သူက အဓိကလူ ဖြစ်ချင်မှဖြစ်မှာပေါ့ကွာ၊ မင်း တန်ထင်ဟုန်အတုကို ဘာဖြစ်လို့ မဖမ်းတာလဲ၊ အဓိကလူကို ဖမ်းမိချင်လို့ ကြိုးရှည်ရှည်နဲ့ လှန်ထားတာ မဟုတ်လား၊ အဲဒီမှာတွေ့တဲ့လူကို သူ ဆရာကြီးခေါ်ပေမယ့် သူဟာ အဓိကလူ ဖြစ်ချင်မှ ဖြစ်လိမ့်မယ် ...

“ငါ အဲဒါကိုတွေ့ပြီး သူ့ကိုလွှတ်ပေးလိုက်တာ၊ တန်ထင်ဟုန် အတုဟာ သူ့အထက်လူတွေကို တကယ်ကြောက်တယ်ကွာ၊ ဒီကောင်ဖော်ကောင်မလုပ်နိုင်ဘူး၊ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

ထိုအခါ စူလန်က ...

“ကျွန်မကတော့ တန်ထင်ဟုန် အတုကိုရော သူ့ဆရာကြီးကိုပါ ဝုန်းခိုင်း ဝင်တိုက်ပစ်ချင်တယ်၊ စောင့်နေတာကို ကျွန်မ စိတ်မရှည်ဘူး”

စူလန်သည် တုံးတိုက်တိုက် ကျားကိုက်ကိုက် လုပ်တတ်သူ ဖြစ်သည်။ လာမည့်ဘေး ပြေးတွေ့တတ်သူဖြစ်သည်။

သူ့ချစ်သူ၏ အကျင့်ကိုသိပြီးဖြစ်၍ တန်ထင်ဟုန်သည် ဖြိုး၍ ပြောပြလေသည်။

“အဲဒီလိုလုပ်ရင် မှားသွားမှာပေါ့ ညီမရယ်၊ ပညာမဲ့ရာ က

သွားမှာပေါ့၊ သက်သေအထောက်အထား ခိုင်ခိုင်လုံလုံနဲ့ သိမှ ကောင်းတာပေါ့ ညီမရယ်”

လူချူကြီးသည် တူဖြစ်သူ၏ အမြော်အမြင်ရှိပုံကို ကြည့်၍ ကျေနပ်နေ၏။

တန်ထင်ဟုန်သည် ချိုးငှက်သိုက်မြုံအိမ်ကြီး၌ နေထိုင်ရင်း စိတ်လက်မချမ်းမြေ့ ဖြစ်နေရသည်။ သူ့တာဝန်ကို ကျေပွန်စွာ မထမ်းဆောင်နိုင်၍တော့ မဟုတ်ပါ။

တာဝန်သည် အသက်နှင့်အမျှ အရေးကြီး အရေးပါသည်ကို သိရှိပါသည်။ သို့သော် တာဝန်ကို စိတ်မဝင်စားနိုင်ပါ။ ဖြူစင်သန့်ရှင်းလှသည့် မိန်းမပျိုလေး လှဝမ်းရင်းကို တိတ်တဆိတ် ချစ်နေမိ၍သာ ဖြစ်လေသည်။

ကြိုးချင်းထား ကြိုးချင်းငြိ၊ အိုးချင်းထား အိုးချင်းထိဟူသည့် စကားကား အလွန်မှန်ကန်သည့် စကားပင်ဖြစ်တော့သည်။

သူတို့မှာ လူချင်းထား၍ လူချင်းငြိနေကြပြီ မဟုတ်ပါလော။ လှဝမ်းရင်းဘက်က မည်သို့ရှိမည်ကို မသိသော်လည်း သူ့ဘက်ကတော့ လှဝမ်းရင်းကို လွန်စွာ စွဲလမ်းနှစ်သက်နေမိတော့သည်။

လှဝမ်းရင်းကလည်း အလွန်ချစ်စရာကောင်းသည် မဟုတ်ပါလော။ ဒီမိန်းကလေးနှင့် အတူအနေကြာလျှင် မချစ်ဘဲနေနိုင်သူရှိမည် မဟုတ်ချေ။ မိန်းကလေးသည် စိတ်ထားအလွန်ဖြူစင်လှသည်။

၁၀၈ ◆ တက္ကသိုလ် နေလင်းအောင်

ချီးငှက်သိုက်မြို့ကြီးဆီသို့ လာခြင်းမှာ မသမာသော စိတ်ထား ဖြင့် လာခြင်းဖြစ်သည်။ ဒီမိသားစု ပျက်စီးရာ ပျက်စီးကြောင်းကို ကြံဆောင်ဖို့ လာခြင်းဖြစ်သည်။

တကယ်ဆိုရလျှင် ဤအိမ်ကြီးသို့ အကုသိုလ်တစ်ကောင် ဝင် လာခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

အကုသိုလ်သည် ဤအိမ်ကြီး၏ အေးချမ်းသာယာနေသည့် အဖြစ်ကို ဖျက်ဆီးတော့မည်ဖြစ်၏။ သူသည် ဤအိမ်ကြီးမှ တန်ဖိုး မသိရသေးသော ပစ္စည်းတစ်ခုကိုယူပြီး ဤအိမ်ကြီးကို ခြောက်ကပ် သွားအောင် လုပ်ပေလိမ့်မည်။

သူလိုချင်သည့် ပစ္စည်းကား အဘယ်ပစ္စည်းနည်း။

သူလိုချင်သည့်ပစ္စည်းမှာ ဤအိမ်ကြီး၏ အဖိုးတန်ရတနာများ မဟုတ်ပါ။ တန်ထင်ဟုန်၏ ဖခင် တန်ထင်လင်း ထားခဲ့သည့် သံ သေတ္တာကလေးပင် ဖြစ်ပါသည်။

ထိုသံသေတ္တာကလေးအား သိုင်းဆရာကြီးလုဂ္ဂဟုန်က အလွယ် တကူ မပေးအပ်လျှင် သမီးဖြစ်သူ လုဝမ်ရင်းအား အရယူပြီး သံ သေတ္တာကလေးအား အပိုင်းစီးရမည်ဖြစ်သည်။

သူတို့သည် လုဝမ်ရင်းအား လက်ထပ်ပြီး ဒီသံသေတ္တာကလေး အား လက်ဖွဲ့အဖြစ် ပေးအပ်ရန် ဆုံးဖြတ်ထားကြပြီ မဟုတ်ပါလား။

သူ့အလုပ်သည် ဤသားအဖတို့ တမျှော်တည်း မျှော်နေခဲ့ကြ သည့် တန်ထင်ဟုန်အဖြစ် အယုံသွင်းကာ ဤမိသားစုထဲသို့ ဝင်ပြီး ဂြိုဟ်မွေရန်ပင် ဖြစ်တော့သည်။

ခုတော့ သူ့သဘောထားသည် ပြောင်းလဲလှဖြစ်နေချေပြီ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် လုဂ္ဂဟုန်နှင့် လုဝမ်ရင်းတို့၏ နွေးထွေးသော သေတ္တာတရားကို ခံစားနေခဲ့ရ၍ ဖြစ်သည်။

သူသည် အတုအယောင်သာဖြစ်သည်။ သူတို့၏ ကြိုဆိုမှု ပြုမှုနှင့် ဧည့်ခံမှုတို့ကို အတုအယောင်ပင်လျှင် ဤမျှ ခံစားနိုင်လျှင် အစစ်ဖြစ်ပါက မည်မျှခံစား၍ ရရှိပါမည်နည်း။

သူသည် ရုပ်ရည်ရုပ်ကာနှင့် ပတ်သက်၍ ဘဝပေးကုသိုလ် ကောင်းခဲ့သည်။ အလွန်ချောမောသော ရုပ်ရည်ကို ပိုင်ဆိုင်ခဲ့သည်။

သို့သော် သူ့ဘဝ၌ ရုပ်ရည်သာရှိသည်။ အချင်းမရှိခဲ့ပေ။ ပေါက်ပွင့်ကဲ့သို့ ရုပ်ရည်ဆင်းပြင် အလွန်လှပြီး ရနံ့လုံးဝမရှိခဲ့ပေ။

သူသည် မိမိပမဲ့ ရော်ရွှင်ဝါကဲ့သို့ လေလွင့်နေခဲ့ရသည်။ ခြေသလုံးအိမ်တိုင် သိုင်းသမားတစ်ဦးသားတည်း။ သူသည် ညစ်မည်း နေသော သိုင်းသမားတစ်ဦးသာ ဖြစ်သည်။

သူကဲ့သို့သော် လူမျိုးသည် မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ရိုးသားဖြူစင် သည့် မိန်းကလေးမျိုးနှင့် မထိုက်တန်ကြောင်း သူ့ဘာသာသူ သိ သည်။

သူသည် ဤအိမ်ကြီး၌ နေနေရစဉ် စိတ်ချမ်းသာမှု မရှိခဲ့ပေ။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် စိတ်ဆိုး စိတ်ညစ်နှင့် ဟန်ဆောင် နေကြောင်း၊ လှည့်ဖြားနေကြောင်းသာ ဤသားအဖ သိရှိသွားခဲ့လျှင် သူ့အား မည်မျှ ရွံ့မုန်းသွားမည်နည်းဟု တွေးတော စိုးရိမ်နေမိသော ကြောင့်တည်း။

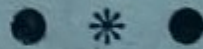
မည်မျှ ဝံ့ထားသည်ဖြစ်စေ အဖြစ်မှန်သည် လောကမည်သော
ဖြစ်၏။ ထိုအခါ ချစ်သူ၏ အချစ်ကိုမရရှိဘဲ အမှန်းကို ရရှိပေတော့
မည်။

ထိုအချိန်ကျရောက်လာမည်ကို လွန်စွာ စိုးရိမ်နေခဲ့၏။

နေ့စဉ် စိတ်ဆင်းရဲခဲ့ရသည်။

ရောက်စကလို မိန်းမပျို လှဝမ်းရင်းနှင့် ပျော်ရွှင်စွာ မနေနိုင်
တော့ပေ။ ခေါင်းပုတ် ထိပ်ပုတ် မကစားနိုင်တော့ပေ။ ဥယျာဉ်ထဲသို့
ထွက်၍လည်း မပျော်ရွှင်နိုင်တော့ပေ။

ထို့ကြောင့် သူသည် တုန်လှုပ်ချောက်ချားစိတ်ကြောင့် အလွဲလွဲ
အချော်ချော် ဖြစ်နေ၏။ အယောင်ယောင်အမှားမှားတွေ ပြုလုပ်မိ
သည်။ အယောင်ယောင်အမှားမှားတွေ ပြောဆိုမိသည်။

အခန်း(၄၉) ဝန်ခံစကား

ထို့ကြောင့် လှဝမ်းရင်းက သူ၏ပြောင်းလဲနေသော အမူအရာ
များနှင့် ပတ်သက်၍ မေးသည်။

“အစ်ကိုထန် ... ခုရက်တွေမှာ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲဟင်၊
အစ်ကိုကြည့်ရတာ တစ်ခုခုကို ကြောက်လန့်နေသလိုပဲ၊ နောက်ပြီး
တစ်ယောက်တည်းထိုင်ပြီး ငေးဝိုင်းနေတာပဲ၊ ဘာတွေ စဉ်းစားနေတာ
လဲဟင်၊ အစတုန်းက အစ်ကိုဟာ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ရှိတယ်၊ နောက်
တော့ မပျော်ရွှင်တော့ဘူး၊ အင်း ... အဲနဲ့ အ၊အကြီးတစ်ယောက်လို
ဖြစ်နေတော့တာပဲ”

“ဟင်း ... ”

တန်ထင်ဟုန်သည် ဟင်းခနဲ သက်ပြင်းချလိုက်လေ၏။ စိတ်
မောနေသည်။ လှဝမ်းရင်း ပြောသည်ကလည်း အမှန်ချည်းဖြစ်နေ
သည်။

“လှဝမ်းရင်း ... ညီမကို တစ်ခုမေးမယ်နော်”

“မေးပါ အစ်ကိုတန်”

“ညီမ အစ်ကိုတန်ကို သိပ်သံယောဇဉ်ရှိတာပဲလားဟင် ...”

လုဝမ်ရင်းကို မကြည့်ချေ။ အဝေးသို့ကြည့်ရင်း ငေးနေသည့် မျက်လုံးများသည် ဟိုအဝေးမှ အရာများကို မြင်ဟန်လည်း မရှိချေ။

လုဝမ်ရင်းသည် သူ့ကိုကြည့်လိုက၏။ ထိုစကားမှာ မထူးဆန်းသော်လည်း အလွန်ထူးဆန်းသလို ဖြစ်နေသည်။

“ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ အစ်ကိုရယ်၊ အစ်ကိုနဲ့ ညီမတို့ဟာ ဟိုး ငယ်ငယ်ကလေးတည်းက အတူတူနေလာခဲ့တဲ့သူတွေ၊ ဆော့ကစားလာတဲ့ သူတွေပဲ၊ နောက်ပြီး အစ်ကိုတန်ဟာ ညီမကို အမြဲတမ်း အလိုလုက်ခဲ့တဲ့ လူလေ”

လုဝမ်ရင်းသည် ချောမောသော တန်ထင်ဟုန်အတုကို ရွန်းလက်တောက်ပစွာ ကြည့်၍ပြောလိုက်လေ၏။

“ဘဘကြီးရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကို သိသလား ညီမ

“ဘာရည်ရွယ်ချက်လဲ”

“ညီမနဲ့ အစ်ကို အရွယ်ရောက်လာရင် လက်ထပ်ပေးမယ့် ရည်ရွယ်ချက်လေ”

“အင်း...”

သူမက မျက်လွှာချ၍ အင်းဟုဆိုသည်။

“ညီမ မငြင်းဘူးလားဟင်”

သူမသည် ဆတ်ခနဲ မော့ကြည့်သည်။ သူမ အံ့အားသင့်သလို ဖြစ်သွားသည်။

“ငြင်းစရာအကြောင်း ရှိလို့လား အစ်ကို”

“ဒါဖြင့် ညီမ လက်ခံတယ်ပေါ့”

“ဪ... အစ်ကိုတန်ရယ်”

သူမသည် တန်ထင်ဟုန်အတုကိုကြည့်လျက် ဒါပဲ ညည်းညူသည်။ လုဝမ်ရင်းသည် ကောင်းကင်ပြာကြီးကို မော့ကြည့်နေ၏။

တန်ထင်ဟုန်အတုကလည်း လိုက်ကြည့်သည်။ “တိမ်စုစုအုပ်အုပ်ကလေးများသည် လေနင်ရာ ပြေးလွှားနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

“ညီမ ဒီလို လက်ခံလိုက်တာဟာ ညီမနဲ့ ငယ်ငယ်က အတူတူခဲ့တဲ့ အစ်ကိုတန်ဖြစ်လို့၊ ငယ်ငယ်က ဆော့ကစားခဲ့တဲ့ အစ်ကိုတန်ဖြစ်လို့ ဒါတွေကြောင့် မဟုတ်လား”

လုဝမ်ရင်း နှုတ်ဖြင့်မဖြေ။

ခေါင်းညိတ်၍သာ ဖြေသည်။

တန်ထင်ဟုန် အတုက ...

“တကယ်လို့ အစ်ကိုဟာ ညီမထင်ထားတဲ့ အစ်ကိုတန် မဟုတ်ဘူးဆိုရင်ကောဟင် ...”

သူ့အသံ တိုးနေ၏။ အသံ၌ လုံးဝအားမပါချေ။ အားမရှိသော အသံသည် တိုးနေမည်မှာ မချုပ်ငြိမ်း။

လုဝမ်ရင်းက တန်ထင်ဟုန်အတု၏ မျက်လုံးများကို စူးစိုက်ကြည့်လေ၏။

သူမမူ လုဝမ်ရင်း၏အကြည့် သူ့ရင်ထဲအထိ ပျောက်စေချင်သည်။ သို့မှသာ သူ့အသည်းနှလုံးများ အဘယ်ပုံစံစားနေရမည်ကို

သူမ သိလိမ့်မည်။ သူ့အသည်းနှလုံးများသည် အကြီးအကျယ် ခံစားနေရသည်။

သူသည် လှဝမ်းရင်း၏ အဖြေကိုလည်း သိချင်သည်။ သူမ၏ နှုတ်ခမ်းကလေးများကို မျှော်လင့်ကြီးစွာ ကြည့်နေမိသည်။

“အို... ဒါကတော့”

သူမက ဒါပဲပြောသည်။

တန်ထင်ဟုန်အတု ရင်ထဲဟာသွားသည်။

“ဘာဖြစ်လဲ ညီမရယ်၊ ပြောစမ်းပါ”

“ဪ... အစ်ကိုရယ်၊ ညီမ ဘာပြောရမလဲ၊ အစ်ကိုကို ညီမမှ လက်ခံနေပြီပဲဟာ”

သူမအသံသည်လည်း တိုးတိတ်ညင်သာသည်။

“မဟုတ်ဘူး ညီမ၊ အစ်ကိုတန်ပြောတာကို ညီမ အသေအချာ နားထောင်ပါ”

“ဘာများလဲ အစ်ကိုရယ်... အခုလည်း ညီမက အသေအချာ နားထောင်နေတာပဲ”

“မဟုတ်ဘူးကွယ်၊ အခု အစ်ကိုတန်ပြောမယ့် စကားတွေကို ညီမကြားရင် ညီမ အင်မတန် လှုပ်ရှားသွားလိမ့်မယ်၊ ဒါကြောင့်မို့ အစ်ကိုက သတိပေးတာပါ”

လှဝမ်းရင်းက ပြုံးလိုက်၏။

“ညီမ မတုန်လှုပ်ပါဘူး အစ်ကိုရယ်၊ ပြောသာပြောပါ၊ ညီမကို ညီမ သိပါတယ်”

“ဟင်း... အစ်ကိုတန်ဟာ ညီမထင်သလို ညီမ ငယ်ငယ်လေး ခင်တွယ်ခဲ့ရတဲ့ အစ်ကိုတန် မဟုတ်ဘူးကွယ်၊ သူ့ကိုယ်စား အောင်နေခဲ့တဲ့ လူလိမ်တစ်ဦးပဲ ညီမရယ်”

လှဝမ်းရင်း ဘာမှမပြောချေ။

“ဟင်း... ညီမ မအံ့သြဘူးလားဟင်း”

သူသည် လှဝမ်းရင်း၏ အံ့သြထိတ်လန့်သည့် အမူအရာ၊ လှုပ်ချောက်ချားသွားသည့် အမူအရာများကို တွေ့ရလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ထားမိသည်။ ယခုတော့ ထိုအမူအရာများကို တစ်ခုမျှ မတွေ့ရချေ။

“ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း”

သူမက ခြေမပေးဘဲ တဟင်းဟင်း ရယ်နေသည်။

ထိုအခါ တန်ထင်ဟုန်အတု အံ့သြရတော့သည်။ သူ့အထင် အမြင် လွဲနေပြီ မဟုတ်ပါလား။ အဘယ်ကြောင့် လှဝမ်းရင်း ယုံနေရသနည်း။ သူ မစဉ်းစားတတ်တော့။

“ညီမ... ညီမလေး ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“ရယ်နေတာလေ”

“ဘာဖြစ်လို့ ရယ်နေတာလဲ”

ဒီတော့မှ သူမ အရယ်ရပ်သွားသည်။ သူမသည် သူ့ကို ညှိငြိမ်စွာ ကြည့်သည်။

“ညီမ သိနေတာပေါ့”

“ဘာကို သိနေတာလဲဟင်း”

“အစကတည်းက သိနေတာပဲ”

“အစ်ကိုဟာ တန်ထင်ဟုန် မဟုတ်ဘူးဆိုတာကိုပေါ့”

“ဘာ ...”

“ဟုတ်တယ် ... ဆွေ့ဆွေ့ချင်းတော့ မသိသေးဘူးပေါ့၊ နောက်တော့ တဖြည်းဖြည်း တင်ထင်ဟုန် မဟုတ်ဘူးဆိုတာကို ညီမသိလာ ခဲ့တယ်”

“အစ်ကိုကို လူလိမ်မှန်း သိနေခဲ့တယ်ပေါ့”

“သိတာပေါ့၊ ဘယ်လောက်ပဲ တူအောင် ဟန်ဆောင်နေနေ ညီမကတော့ သိနေတာပဲ၊ ကျန်တဲ့ လူကြီးတွေကတော့ ဘယ်သိနိုင်မှလဲ၊ သူတို့သိတာက အစ်ကို ရင်ဘတ်က အမှတ်မည်းပဲ၊ လူကြီးတွေက ညီမလို အစ်ကိုတန်နဲ့ ရင်းရင်းနှီးနှီးမှ မနေဖူးတာဘဲ”

တန်ထင်ဟုန်အတုသည် ထိုင်ခုံပေါ်မှ မြေကြီးထဲသို့ တိုးဝင်ပျောက်ကွယ်သွားချင်မိလေ၏။ တန်ထင်ဟုန် အတုသည် အရှက်ကြီး ရှက်သွားမိလေ၏။ ယခင်ကတော့ ဤသို့ မဟုတ်ပါ။ ယခုမူ မိန်းကလေးကို ချစ်မိနေပြီဖြစ်၍ သူရှက်သွားမိခြင်း ဖြစ်သည်။

“အစ်ကိုရဲ့ အမူအရာကွဲပြားတာဟေ့၊ စကားမတူဘဲ ကွဲပြားတာတွေကို သူတို့ မသိကြဘူး၊ အစ်ကိုက နှင်းဆီဖြူကြိုက်တယ်၊ အဖြူရောင်အဝတ်အစားတွေကို ကြိုက်တယ်၊ အစ်ကိုတန်က အရောင်နဲ့မှကြိုက်တယ်၊ အဖြူကိုမကြိုက်ဘူး၊ အဲဒါ အခြေခံကိုက ကွဲပြားနေတာပဲ၊ နောက်တစ်ခုက ...”

လုဝမ်းရင်းက ကွဲပြားမှုများကို ဆက်လက်ပြောပြနေ၏။

“နောက်တစ်ခုက အစ်ကိုတန်ဟာ သိုင်းပညာဆိုရင် အရူးအမူး သိုင်းပညာ လေ့ကျင့်ရမယ်ဆိုရင် မျောက်ရုံးအောင် လေ့ကျင့်နေတာပဲ၊ ညီမက စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးပြောမှသာ သိုင်းပညာလေ့ကျင့်တာကို ချစ်တာ၊ အထူးသဖြင့်ကတော့ သူတတ်မြောက်သွားတဲ့ သိုင်းကွက်တွေကို ညီမကို အမြဲကစားပြတာပဲ”

တန်ထင်ဟုန်အတုမှာ ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် နားထောင်နေရလေ၏။

လုဝမ်းရင်းက ...

“အို ... ကွာခြားမှုတွေ အများကြီးပါပဲလေ၊ အမြွှာချင်းတောင် ကွာခြားမှုတွေ ရှိနေတတ်တာပဲ၊ အစ်ကိုတို့က အမြွှာမှမဟုတ်တာ၊ လူစိမ်းတွေပဲ၊ ကွဲပြားခြားနားမှုတွေ ရှိနေတာပဲလေ”

တန်ထင်ဟုန်အတုသည် အံ့သြနေသည်။ သူနားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေတော့သည်။

အတန်ကြာမှ ...

“ဒါဖြင့် ဘကြီး သိသွားပြီပေါ့”

“ဟင်း ... ဟင်း ... ဟင်း ... ဖေဖေသာ သိသွားရင်တော့ အစ်ကို ဘယ်လိုအသက်ရှင်နေနိုင်တော့မှာလဲ၊ ဖေဖေ ... သိပ်စိတ်ဆိုးတာ၊ ဖေဖေစိတ်ဆိုးရင် သိပ်ကြောက်စရာကောင်းတယ်၊ ညီမက ဘယ်ပြောမလဲ”

တန်ထင်ဟုန်သည် အံ့သြပြီးရင်း အံ့သြနေရလေသည်။

“ဒီ... ဒီလိုသိလျက်သားနဲ့ ဘကြီး စိစဉ်ထားတဲ့အတိုင်း လက်ခံမယ်ဆိုတော့...”

“ဪ... အစ်ကိုက ခက်လိုက်တာ၊ ဒီကိစ္စကို ညီမကိုယ်တိုင် လက်ခံထားပြီဆိုနေမှ ဘာလိုတော့သလဲ”

“အို... အစ်ကို ဝမ်းသာလိုက်တာ၊ အစ်ကို ဝမ်းသာလိုက်တာ ညီမရယ်၊ ဘယ်လိုပြောရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး၊ အစ်ကို နားလည်ပြီ၊ အစ်ကိုသိပြီ”

တန်ထင်ဟုန် အတုသည် လုဝမ်ရင်း၏ လက်မောင်းကလေးကို အသာကိုင်လိုက်၏။ လုဝမ်ရင်းကလည်း မရုန်းချေ။ ငြိမ်နေသည်။

“ညီမဟာ အစ်ကိုရဲ့ စိတ်ရင်းကို ရှာဖွေတွေ့ရှိထားပါတယ်၊ အစ်ကိုလုပ်နေတဲ့အလုပ်ဟာ မသမာမှုတစ်ခု ဆိုပေမယ့် အခြေအနေတစ်ခုကြောင့် အစ်ကို စိတ်မပါဘဲလုပ်နေတယ်ဆိုတာ ညီမ သိပါတယ်၊ ညီမ ခွင့်လွှတ်နိုင်ခဲ့ပါတယ် အစ်ကိုရယ်၊ နောက်ပြီး...”

“နောက်ပြီး ဘာများလဲ ညီမရယ်”

“နောက်ပြီး ညီမအပေါ် အခွင့်အရေးယူလည်း ရနိုင်တယ်၊ ဒီအခွင့်အရေးကို အစ်ကိုသုံးရင် ရတာပေါ့၊ ညီမက အစ်ကိုဟာ အစ်ကိုတန် အစစ်မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိနေတာပဲ၊ အဲဒီမှာလည်း အစ်ကိုစိတ်ရင်းကို ညီမသိခဲ့ရတယ်”

“ဟင်း...”

သူသည် သက်ပြင်းကြီး ချလိုက်၏။

သူသည် သူ့ဘဝဇာတ်ကြောင်းကို အထုပ်ဖြည်ပြနေသည်။

“တကယ်တမ်းတော့ အစ်ကိုဟာ လူလိမ်တစ်ဦးပါပဲကွယ်၊ ဒါ့မျိုးငှက်သိုက်မြုံအိမ်ကြီးကို အစ်ကိုဟာ တန်ထင်ဟုန်ဆိုပြီး ရောက်လာတယ်၊ တကယ်တော့ အစ်ကို ရောက်လာခြင်းဟာ ကောင်းသောလာခြင်း မဟုတ်ပါဘူး...”

“အတုဆိုပြီး လာကတည်းက ဘယ်မှာကောင်းနိုင်တော့မှာလဲကွယ်၊ ဒီအိမ်ကြီးထဲက ပစ္စည်းတစ်ခုခုကို လိုချင်လို့ ရောက်လာတာပါ”

တန်ထင်ဟုန် အတုက ဆက်ပြောလေ၏။

“အဲဒါ တန်ထင်ဟုန်နဲ့ ဆိုင်တဲ့ပစ္စည်းပါ၊ ဘကြီးဟာ တန်ထင်ဟုန် အရွယ်ရောက်လာရင် ပေးအပ်ရမယ့် ပစ္စည်းပါ၊ တစ်ချိန်တုန်းက တန်ထင်ဟုန်ရဲ့ အဖေ တန်ထင်လင်းပေးခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းတစ်ခု ဖြစ်ပါတယ်၊ အဲ... ဘကြီးက တန်ထင်ဟုန်ကို မပေးသေးရင် အစ်ကိုသာ တစ်နည်းနည်းနဲ့ ယူရမှာဖြစ်ပါတယ်”

“အစ်ကို ယူရမယ့် နည်းလမ်းတွေထဲမှာ ညီမကို အရယူပြီး ပစ္စည်းကို အရယူရမယ့် နည်းလမ်းထဲ ပါပါတယ်၊ နောက်ဆုံးနည်းလမ်းကတော့ ဘကြီးကိုရော ညီမကိုပါ အသက်အန္တရာယ်ပေးပြီး ပစ္စည်းကို အရယူရမယ့် နည်းလမ်းပါပဲ”

လုဝမ်ရင်းက မျက်ခုံးကလေး ပင့်ကြည့်၏။

“ခုရောဟင်...”

“ရောက်စကသာ ဒီအကြံအစည်ရှိတာပါ၊ တစ်ရက် နှစ်ရက်

ကြာတော့ အကြံအစည်ဟာ တဖြည်းဖြည်း ပျော့လာပါပြီ။ သုံးလေး ရက်ကြာတော့ အကြံအစည်ကို အကောင်အထည်ဖော်ဖို့ တော်တော် ခက်လာပါတယ်။ ညီမတို့ သားအဖရဲ့ ဖြူစင်သန့်ရှင်းတဲ့ မေတ္တာ စေတနာတွေ ရောင်ပြန်ဟပ်တာပဲပေါ့ ညီမရယ်”

သူသည် စိတ်မကောင်းခြင်းကြီးစွာနှင့်ဆက်လက်ပြောပြနေ၏။

“လိမ်ညာဟန်ဆောင်နေရတဲ့ အစ်ကိုဟာ တဖြည်းဖြည်း ရှက် လာတယ်။ ညီမတို့ သားအဖအပေါ် ဒီလို မကောင်းကြံစည်မိတဲ့ အတွက်လည်း တဖြည်းဖြည်း တုန်လှုပ်ချောက်ချားလာခဲ့ရပါတယ်။ အစ်ကို့စိတ်ဟာလည်း အမြဲ မလုံမလဲ ဖြစ်နေရပါတယ်...”

“ဒါကြောင့် အစ်ကို့အမူအရာတွေ ပြောင်းနေရတာပေါ့။ ငါ လိမ်ညာဟန်ဆောင်နေတာကို သူတို့သိသွားရင်ငါတော့ ဒုက္ခပဲဆိုတဲ့ အသိက အစ်ကို့ကို အမြဲဖိစီးနှိပ်စက်နေခဲ့တယ်။ အစ်ကို့ရဲ့ ရင်ထဲမှာ မခံနိုင်တော့ဘူး။ ဒါကြောင့် ညီမကို ဖွင့်ဟပြောပြရတာပါ”

လှဝမ်းရင်းကတော့ ပြုံးပြုံးကလေး နားထောင်နေခဲ့ပါသည်။

အစ်ကိုပြောချင်တာတွေ ကုန်ပြီလား”

“ဟင့်အင်း... ကျန်ပါသေးတယ်”

သူမက အပြုံးကလေးဖြင့် မေးမြန်းနေသည်။ သူကလည်း အခုတော့ ပြုံးနိုင်လာသည်။ သူ၏လိမ်ညာမှုကို သူမက ခွင့်လွှတ် နေပြီ မဟုတ်ပါလော။

“ဒါဖြင့် ကုန်အောင်ပြော၊ ညီမ နားထောင်မယ်”

“ညီမကို အစ်ကို အချစ်စစ်နဲ့ ချစ်တာပါ ညီမရယ်။ ညီမကို အန္တရာယ်မဖြစ်စေချင်ဘူး။ အန္တရာယ်ကို ကာကွယ်ပေးချင်တယ်။ ညီမချစ်တဲ့ ဖေဖေကိုလည်း ကာကွယ်ပေးချင်တယ်။ ဒါ အစ်ကို့ စိတ်ရင်းပါ”

သူသည် စကားပြောရင်း လှဝမ်းရင်း၏ လက်ကို ဖျစ်ညှစ်နေမိ သည်။

လှဝမ်းရင်းက တိုးညှင်းစွာပြောသည်။

“အစ်ကို တန်ထင်ဟုန်ဟာ ညီမနဲ့ ငယ်ငယ်တန်းက အတူ နေခဲ့တဲ့ မောင်နှမ ဝမ်းကွဲတွေပါ။ ငယ်ငယ်က သံယောဇဉ် တွယ်တာ မိတာကော့ အမှန်ပါပဲ။ ဒါပေမယ့် အခုတွေ့တော့ လူတွေက အရွယ် ရောက်နေကြပြီလေ။ သူက ညီမ ရှစ်နှစ်လောက်က ပျောက်သွားခဲ့ တာပါ။ သေသလား၊ ရှင်သလား မသိနိုင်ခဲ့ဘူး။ ကြီးလာမှ တွေ့တဲ့ အခါကျတော့ ဖြူသလား၊ မည်းသလားလည်း မသိနိုင်ခဲ့ဘူး။ အဲဒီလို အချိန်မှာ အစ်ကိုနဲ့ တွေ့ရတာပဲ။ တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ အစ်ကိုဟာ ညီမအပေါ် အခွင့်အရေးမယူဘူး။ ကြင်နာတယ်။ ချစ်တယ်ဆိုတာကို ညီမသိတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း မေတ္တာရောင်ပြန်ဟပ်ခဲ့မိတာပါ။ ဒါကြောင့် ဖေဖေကိုလည်း မပြောဘူး။ ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း ဖွင့်မပြော ဘူး။ လက်ထပ်မယ့် အစီအစဉ်ကိုလည်း လက်ခံခဲ့တယ်။ ဖေဖေက ပြောတယ်။ သမီးတို့ချင်း နားလည်မှုရရင် ပြောတဲ့ ဖေဖေတို့က လက်ထပ်ပေးဖို့ စီစဉ်ပေးမယ်တဲ့”

တန်ထင်ဟန်သည် လွန်စွာ ဝမ်းသာသွားလေ၏။

“အခု အစ်ကိုတို့ လူငယ်ချင်း နားလည်မှု ရနေပြီလေ”

တန်ထင်ဟန် အတုသည် လှဝမ်းရင်း၏ လက်ကလေးကို ရင်ခွင်ထဲ ထည့်လေသည်။

“ဘာလဲ ... ဖေဖေဆီက ပစ္စည်းလိုချင်ပြီလား”

တန်ထင်ဟန်အတုသည် လှဝမ်းရင်း၏လက်ကို အလန့်တကြား လွှတ်ချ၏။

“အို ... အို ... မဟုတ်ပါဘူး ညီမရယ်၊ အစ်ကိုက ဝမ်းသာပြီး ရုတ်တရက် ပြောမိတာပါ။ အဲဒီပစ္စည်းလည်း အစ်ကို မလိုချင်ပါဘူး။ အစ်ကိုပစ္စည်းမှမဟုတ်တာ၊ အစ်ကိုလည်း မယူသင့်ပါဘူး။ အစ်ကိုနဲ့ ဒီပစ္စည်းက ဘယ်လိုမှ မဆိုင်တာပဲ ညီမရယ်”

“ခစ် ... ခစ် ... ခစ်”

“ညီမ ဘာကိုရယ်တာလဲဟင်”

“ညီမ အစ်ကိုစိတ်ဓာတ်ကို သိသားပဲ၊ သူများက ကျီစယ်လိုက်တာပါ”

သူသည် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွား၏။

လှဝမ်းရင်းက ...

“အစ်ကို လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စကို မြန်မြန်ဖြစ်စေချင်တယ်မဟုတ်လား၊ အစ်ကို ဆန္ဒစောနေရင် ဖေဖေအခန်းထဲသွားပြီး ပြောပြကြမယ်၊ ဟုတ်ပြီလား”

သူသည် တိတ်ဆိတ်မြဲ တိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် လှဝမ်းရင်း အံ့သြသွားသည်။

“ဘာလဲ ... စိတ်ထားပြောင်းသွားပြန်ပြီလား”

သူသည် အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်လိုက်၏။

“မဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ ညီမနဲ့ လက်ထပ်လိုက်တာနဲ့ အစ်ကိုဟာ ဒီချိုးငှက်သိုက်မြှစ်အိမ်ကြီးဆီက ထွက်ခွာသွားရတော့မှာပါပဲ”

“ဟင် ... ဘာလို့လဲ အစ်ကိုရယ်”

“အစ်ကိုက သူတို့ညွှန်ကြားချက်အတိုင်း လုပ်ရမယ့် လူပါ။ သူတို့ဟာ အစ်ကိုကို ဒီလိုပဲ ညွှန်ကြားထားတယ်၊ ညီမနဲ့ လက်ထပ်ပြီးတာနဲ့ ဒီအိမ်ကြီးက ခွဲသွားရမတဲ့”

“ဘယ်သူတွေကလဲဟင်”

“ဪ ... အစ်ကိုက အောက်လမ်းဂိုဏ်း တစ်ဂိုဏ်းကပါ။ အစ်ကိုကို ညွှန်ကြားသူတွေက အဲဒီအောက်လမ်းဂိုဏ်းက အကြီးအကဲတွေပေါ့ကွယ်”

သူသည် စိတ်မချမ်းမြေ့စွာ ပြန်လည်ပြောကြားလေ၏။

ထိုအခါ နှစ်ဦးစလုံး တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်စွာ ငေးနေကြလေသည်။

“ဟို ... ဟို ... ပစ္စည်းကိုပဲ သူတို့ကို ပေးလိုက်လို့ မရဘူးလားဟင်”

သူသည် စကားကို ချက်ချင်းမပြောချေ။ အတန်ကြာမှ တိုးညှင်စွာ ပြောသည်။

“အစ်ကိုဟာ လူကတော့ ကောင်းချင်မှကောင်းမှာပါ၊ ဒါပေမယ့် အစ်ကို တတ်နိုင်သမျှတော့ မျှမျှတတ တွေးပါတယ်၊ တန်ထင်

၁၂၄ ◆ တက္ကသိုလ် နေ့လင်းအောင်

ဟုန်ဘက်ကလည်း အစ်ကို ဆွေးမိတယ်။ သူနဲ့ သံယောဇဉ်မကင်းတဲ့ ညီမကိုလည်း ယူသေးတယ်။ သူ့ပစ္စည်းလည်းယူသေးတယ်ဆိုရင် တော့ အစ်ကို မတရားတော့ဘူးပေါ့ကွယ်”

လှဝမ်းရင်းလည်း တိတ်ဆိတ်သွားလေ၏။ သူပြောသည်မှာ မှန်နေပေသည်။

“အစ်ကိုပြောတာလည်း ဟုတ်တာပဲ။ ညီမက မစဉ်းစားမိဘဲ ရုတ်တရက် ပြောလိုက်တာပါ။ အင်း... အစ်ကိုတန်ထင်ဟုန် လာရင် လည်း အကောင်းသားပဲ။ သူ့ဆီက အဲဒီပစ္စည်းကို ညီမတောင်းရင် သူကပေးမှာ”

သူသည် သူမစကားကြောင့် ပြုံးလေ၏။

“ဘာပြုံးတာလဲ အစ်ကိုရဲ့”

လှဝမ်းရင်း မလုံမလဲ မေးလိုက်သည်။

“ဪ... ညီမပြောတာကို သဘောကျလို့ပါ။ ညီမ နှလုံး သားကို အစ်ကိုကို အပ်နှင်းပြီးပြီပဲ။ အခုလည်း တန်ထင်ဟုန်ရဲ့ ပစ္စည်းကို တောင်းပြီးပေးဦးမယ်ဆိုတော့...”

“ဟုတ်တယ်... အစ်ကိုတန်ထင်ဟုန်အကြောင်း အစ်ကို မသိ ပါဘူး။ သူက ညီမကိုအမြဲအလိုလိုက်တာပဲ။ ညီမ မှတ်မိသလောက် ပြောရမယ်ဆိုရင် ညီမလိုချင်တယ်ဆိုတဲ့ အရာမှန်သမျှကို သူ အကုန် ယူပေးတာပဲ။ သူ့ဆီမှာရှိနေရင်လည်း ပေးတာပဲ။ ဒီပစ္စည်းလောက် တော့ ဂရုစိုက်မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဘာပစ္စည်းမို့လို့ ဂရုမစိုက်ရမှာလဲ”

“မသိဘူးလေ။ သူငယ်ငယ်ကတော့ သူ့အဖေ ပေးခဲ့တဲ့ပစ္စည်း လို့ ပြောတာပဲ”

“ဘာကြီးတို့ကတော့ ဒီပစ္စည်းဟာ ဘာပစ္စည်းလဲဆိုတာ သိမှာပေါ့နော်။ သူတို့ လူကြီးတွေက အုပ်ထိန်းထားကြတာပဲ မဟုတ် လား။ သူတို့သိနိုင်ပါတယ်”

လှဝမ်းရင်းက ခေါင်းခါလေသည်။

“ဟင့်အင်း... သိနိုင်မယ် မထင်ပါဘူး အစ်ကိုရယ်။ အဲဒီ ဆော့က တစ်ခါတည်း ပွင့်လာတာမှမဟုတ်တာ။ ဆော့နဲ့ပိတ်ထား တဲ့ဥစ္စာ။ ဆော့တံကလည်း မရှိဘူး။ တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ ပွင့်ချင်ရင် ရိုက်ပွင့်ရင်တော့ ရနိုင်တယ်။ ရိုက်ပွင့်ပြီး ကြည့်ရင်တော့ ဖြစ်တာ ပေါ့”

သူသည် တန်ထင်ဟုန်အတုကို ချစ်ရည်ရွန်းလဲ့သော မျက်လုံး များဖြင့် ကြည့်သည်။

“နို့... အစ်ကိုတို့ကကော မသိဘူးလား။ သိဖို့ ကြံစည်တာပဲ မဟုတ်လား။ အကြံကတော့ သေးသေးကွေးကွေးအကြံ မဟုတ်ဘူး”

“မသိဘူးနဲ့တူတယ်။ အစ်ကိုကတော့ ဘာမှမသိဘူး။ သူတို့ ခိုင်းတာ လုပ်ရတာပဲ။ ထားရာနေ၊ စေရာသွားဆိုတာ အစ်ကိုဘဝပါ ကွာ”

“ခုတော့ အစ်ကို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“အဲဒီတာဝန် မကျေနိုင်တော့ဘူးပေါ့။ အစ်ကိုအနေနဲ့ သူတို့ ခိုင်းတာ မလုပ်နိုင်တော့ဘူး”

“အဲဒီလိုမတွေးနဲ့ အစ်ကို၊ သူတို့က ညီမကို ဖြားယောင်းသိမ်း
သွင်း လက်ထပ်ရမယ်ဆိုတာလေ၊ အခု အောင်မြင်နေပြီပဲ အစ်ကို
ရယ်”

တန်ထင်ဟန်အတူသည် လုဝမ်ရင်း၏ ကျီစယ်စကားကို
သဘောပေါက်သွားပြီး သူမအား ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲသွင်းလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ဥယျာဉ်တွင်းသို့ ဆင်းသက်လာသော လူရွှေဟန်
သည် ထိုမြင်ကွင်းကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ ချက်ချင်း နောက်ပြန်
လှည့်သွားလေတော့သည်။

သူတို့သည် ဥယျာဉ်ထဲ၌ အတန်ကြာ ပွေ့ဖက်ကြည်နူးနေကြ
သည်။ တန်ထင်ဟန်အတူကလည်း ချစ်သည်။ လုဝမ်ရင်းကလည်း
ချစ်သည်။ နှစ်ယောက် ချစ်နေခဲ့မှတော့ ဘာပြောစရာ ရှိတော့မည်
နည်း။

သူတို့နှစ်ဦးသည် နားလည်မှု ရရှိပြီးကြလေပြီ။ တစ်ဦးနှင့်
တစ်ဦး မေတ္တာမျှခဲ့လေပြီ။ သူတို့နှစ်ဦးသည် အိမ်ကြီးပေါ်သို့ ကြည်နူး
ရွှင်မြူးစွာ တက်လာခဲ့ကြသည်။

သူတို့၏ အိမ်ကြီးမှာ ကြီးမားလှသည်။ အဆောင်ဆောင်
အခန်းခန်းရှိသည်။ သူတို့သည် ဖခင်၏ စာဖတ်ခန်းရှေ့မှ လျှောက်
လာကြစဉ် အတွင်းမှ ခေါ်သံကြားလိုက်ရသည်။

“သမီးရေ... ခဏ”

လုဝမ်ရင်းသည် စာဖတ်ခန်းထဲသို့ ကြည့်လိုက်ရာ အခန်းထဲ၌
လူစုံတက်စုံ ရောက်ရှိနေကြောင်း တွေ့ရလေသည်။ အခန်းထဲ၌
ဦးဦးလီတာကျွေနှင့် ဇနီး၊ ဦးဦးလုချူကျီးတို့ ထိုင်နေသည်ကို တွေ့
ရသည်။

သူတို့သည် တစ်စုံတစ်ခုသော အကြောင်းအရာကို ဆွေးနွေး
နေပုံရသည်။

“တန်ထင်ဟန်ကိုပါ ခေါ်ခဲ့ပါ သမီး”

ဖခင်ဖြစ်သူက တန်ထင်ဟန်ကိုပါ လှမ်းခေါ်လိုသဖြင့် လူငယ်
နှစ်ဦးမှာ ရင်ခုန်သွားလေသည်။ သူတို့ နှလုံးခုန်သံကို သူတို့ကြား
နေကြရသည်။

သူတို့သည် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ကြည့်ကြသည်။ တန်ထင်ဟန်က
ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သောအခါ လုဝမ်ရင်း အခန်းတွင်းသို့ ဝင်သည်။

အခန်းတင်းသို့ သူတို့နှစ်ယောက် ရောက်သည်နှင့် လူကြီး
များ၏ မျက်နှာများမှာ ပြုံးရွှင်နေကြသည်ကို သူတို့ တွေ့ရှိကြရသည်။

“ကဲ ... ထိုင်ကြပါဦးကွယ်၊ ဖေဖေတို့က သမီးတို့ကို စောင့်
ကြည့်နေကြတာကွယ်”

လူရွှေဟန်က ပြုံးရွှင်စွာ ပြောသည်။ လုဝမ်ရင်းနှင့် တန်ထင်ဟန်
တို့သည် လူကြီးများရှေ့တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်လေသည်။

“ဘာကိစ္စများလဲ ဖေဖေရယ်၊ သမီးတို့ ရင်ထိတ်လိုက်တာ”

လုဝမ်ရင်းက ရင်ကလေးဖိကာ ပြောလေ၏။ လူရွှေဟန်က
ပြုံးလိုက်၏။

“တခြားကိစ္စတော့ မဟုတ်ပါဘူးကွယ်၊ သမီးတို့ လူငယ်တွေ ကိစ္စပါ၊ ဒါ ရင်ထိတ်စရာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အခြေအနေအရ ဆောင်ရွက်ကြရတာပါ”

နှစ်ဦးစလုံး တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ကြည့်မိကြ၏။ သူတို့နှစ်ဦး၏ အခြေအနေမှာ သာမန်အခြေအနေမဟုတ်ပါတကား။ ရင်ထိတ်စရာ အခြေအနေပင် ဖြစ်သည်။

ဤအခြေအနေကို သိထားသူ တစ်ယောက်မျှမရှိဟု သူတို့ ယုံကြည်ကြ၏။

သို့သော် သူတို့လူကြီးများထဲ၌ ဤအကြောင်းအရာကို သိထားသူ တစ်ဦးပါဝင်နေသည်။ ဤသူကား လုချူကွီးပေတည်း။ ဤသည်ကို လူငယ်နှစ်ယောက် မသိကြပေ။

တန်ထင်ဟုန်အတုက ဣန္ဒြေရစွာ ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ... ပြောပါ ဘာကြီး”

လုရှဟုန်က ...

“ဒီလိုကွယ် ... တန်ထင်ဟုန်ရဲ့ မင်းရဲ့အဖေရယ်၊ ဟောဒီက လိတာကျွေရယ်၊ ဟောဒီက လုချူကွီးရယ်၊ ဘာကြီးရယ်တို့ဟာ သွေးသောက် သိုင်းညီနောင် ဖွဲ့ခဲ့ကြတယ်၊ သိုင်လေးဖော်လို့ ခေါ်ကြတာတော့ မင်းသိမှာပေါ့”

တန်ထင်ဟုန်က ...

“သိုင်းညီအစ်ကိုတွေဆိုတာတော့ သိပါတယ်ဗျာ”

“အေး ... မင်းမသိတာကတော့ မင်းတို့ ကလေးတွေ အရွယ်

ရောက်လာတဲ့အခါ လက်ဆက်ပေးဖို့ မင်းအဖေနဲ့ ငါနဲ့ ကတိစကားထားခဲ့ကြတာပဲ၊ ဆွေမျိုးတွေ လက်ဆက်တာတော့ နည်းတာပေါ့ကွာ၊ ဒါပေမယ့် - ရှိတော့ရှိပါတယ်၊ ငါတို့လည်း အဲဒီအုပ်စုထဲကပေါ့”

လုရှဟုန်က အသေအချာသဘောပေါက်အောင် ရှင်းပြနေရသည်။

“အဲဒီ ကတိကစားကို အကောင်အထည်ဖော်ရမယ့် မင်းဖခင်လည်း မရှိဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကတိစကား ထားခဲ့ကြတုန်းက လိတာကျွေတို့၊ လုချူကွီးတို့လည်း ရှိနေတော့ သူတို့ရှိနေရင်ပြီးတာပဲ၊ အခု သူတို့လည်း ရှိနေကြပါပြီ၊ ငါတို့ လူကြီးချင်းတိုင်ပင်ကြတော့ မင်းတို့ လူငယ်ချင်း ရင်းနှီးပါစေ၊ နားလည်မှုရပါစေ၊ အဲဒီအခါမှ စိစဉ်သင့်တယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့ကြတယ်၊ အခု မင်းတို့ရဲ့ ဦးကြီးတွေကို ငါခေါ်ထားခဲ့ပြီ”

လူငယ်နှစ်ယောက်သည် ခေါင်းငုံ့လျက် နားထောင်နေကြသည်။ လိတာကျွေနှင့် ဇနီးကမူ ပြုံးလျက်ကြည့်နေ၏။ လုချူကွီးကမူ သုန်မှုန်စွာ ကြည့်နေသည်။

“အေး ... ခုအချိန်ဟာ မင်းတို့နှစ်ယောက်ကို နေရာချထားပေးဖို့ အသင့်တော်ဆုံးအချိန်လို့ သတ်မှတ်ကြတယ်၊ မင်းတို့ဘက်က ပြေစရာ ဆိုစရာများရှိရင် ပြောကြဆိုကြ၊ ငါတို့ကို ဘာမှအားနာနစရာ မလိုဘူး”

လုဝမ်ရင်းက ခေါင်းငုံ့လျက် ပြောသည်။

“သမီး ဘာမှပြောစရာမရှိပါဘူး ဖေဖေ၊ ဖေဖေတို့ စိမ့်ရာကိုပဲ နာခံပါ့မယ် ဖေဖေ”

လူဝမ်းရင်းသည် ဖခင်၏စကားကို နာခံကြောင်း သွက်လက်
စွာ ပြောကြားလေ၏။ သူမသည် ဤသို့ဖြစ်စေချင်သည် မဟုတ်ပါ
လော။

“တန်ထင်ဟန်ကကော ဘယ်လိုလဲကွယ့်”

“ဘဘကြီးတို့ စိမ့်ရာကိုပဲ နာခံရမှာပေါ့ ဘဘကြီးရယ်”

“အေး... အေး... လူငယ်တွေက လူကြီးတွေ စိမ့်ရာကို နာခံ
ကြတယ်ဆိုတော့ အားလုံး ဝမ်းသာကြရတာပေါ့၊ မဟုတ်ဘူးလား
လီတာကျွေ”

လူရွာဟန်မှာ သူတစ်ဦးတည်း ဒိုင်ခံပြောဆိုနေရသည့်အတွက်
ကောင်းပိုင်းထဲသို့ လီတာကျွေ ပါလာရန် ဆွယ်လိုက်သည်။

လီတာကျွေနှင့် သူ့ဇနီးတို့မှာ ငိုချင်ရာလက်တို့ဆိုသကဲ့သို့
စကားပြောချင်နေသူများဖြစ်ရာ လူရွာဟန်က တိုသို့ ဆွယ်လိုက်သော
အခါ ဝင်ပြောကြတော့သည်။

“နောင်ကြီး လူရွာဟန်ပြောတာ သိပ်မှန်တယ်၊ ငါတို့မှာ
ဒီတာဝန်ကြီးကို နှစ်ပါင်းများစွာ စောင့်လာရတာကွယ့်၊ အခုတော့
ဒီတာဝန်ကြီး ပေါ့သွားတာပေါ့ကွယ့်၊ စကားတစ်ခုတောင် ရှိသေး
တယ်၊ ဖိတ်ချင်းဖိတ် ကိုယ့်အိတ်ထဲဖိတ်ရတယ်ဆိုတဲ့ စကားလေး၊
အခု ကိုယ့်အိတ်ထဲ ကိုယ်ဖိတ်တာပေါ့ကွာ”

“မင်ရဲ့ဖခင် မသေခင်ကတည်းက ဒီကိစ္စကို ငါတို့ ဝိုင်းဝန်း
ဆွေးနွေးခဲ့ကြတာပဲ၊ လူအားလုံးကလည်း သဘောတူကျေနပ်ကြပါ
တယ်၊ ခုတော့ ဒီကိစ္စကြီး ပြီးမြောက်တော့မယ်၊ နှစ်ပါင်းများစွာ

စောင့်ဆိုင်းပြီး အကောင်အထည်ဖော်ရတဲ့ ကိစ္စဆိုတော့ အားလုံး
ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်ကြတာပေါ့ကွယ်”

ရွှေလုံပျံ လီတာကျွေ၏ စကားဆုံးသောအခါ ကျင်ရှာမွှေးက
ပြီးရယ်လျက် ပြောသည်။

“ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း... ငါ့တူကြီးနဲ့ ငါ့တူမကြီးဟာ
အင် မတန် ရှေ့သွားနောက်လိုက် ညီကြတယ်ကွယ့်၊ နှစ်ယောက်စလုံး
က အချောအလှတွေချည်းပဲ၊ မင်းတို့ မင်္ဂလာဆောင်ကျရင်တော့
အကောင်းဆုံး ပစ္စည်းတွေ လက်ဖွဲ့မယ်ကွ”

လူငယ် နှစ်ယောက်မှာ ဒေါ်လေး ကျင်ရှာမွှေး၏ အရွှန်း
ဆက်လိုက်သည့် စကားကြောင့် ရှက်ရှက်နှင့် ခေါင်းငုံ့မိကြလေ
သည်။

တို့အခါ လီတာကျွေက အရေးတကြီး ပြောလေ၏။

“ဪ... တာဝန်တစ်ခု ရှိသေးတယ်၊ ခုကတည်းက အဲဒီ
တာဝန်ကြီးကို ရှင်းလိုက်ရင် ကောင်းမယ်”

လူရွာဟန် ခေါင်းထောင်သွား၏။

“ဘာများလဲ လီတာကျွေရဲ့၊ မင်းဟာက အထိတ်အလန့်ချည်း
ပဲ”

လီတာကျွေအား လူရွာဟန်က ပြန်လှန်မေးလိုက်လေသည်။
လီတာကျွေက ...

“ဟိုဟာလေဗျာ၊ နောင်ကြီးလူရွာဟန်ကလည်း သူ့အဖေ ပေး
အားခဲ့တဲ့ သံသွေ့လေးလေ”

“အေးလေ ... ပေးမှာပေါ့ကွ၊ သူတို့ မင်္ဂလာဆောင်ကျမှ ငါက လက်ဖွဲ့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားတာကွ၊ သူတို့အားလုံး ဆုံးဖြတ်ချက် ကလည်း အဲဒီအတိုင်းပဲလေ”

“အို ... နောင်ကြီးကလဲ အခုပဲ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းပွဲ အထဲ မြောက်သွားပြီဦးစွာ၊ ဘာဖြစ်သလဲ အခုပေးလိုက်ရပြီးတာပဲပေါ့၊ ဟုတ် တယ်မဟုတ်လား”

လုလူဟုန်မှာ မငြင်းသာတော့ချေ။ သဘောတူလိုက်ရတော့ သည်။

“အေးလေ ... မင်းတို့သဘာပါပဲ၊ ငါတို့ သုံးဦးသဘောတူရင် ပြီးတာပဲ၊ ငါသွားယူလိုက်ဦးမယ်”

လုလူဟုန်သည် ထသွားလေတော့၏။

အခန်း(၅၀) နောက်ကွယ်မှ ပြဿနာ

ထိုအခါ တန်ထင်ဟုန်က လိတာကျွေအား လှမ်းပြီးပြောသည်။

“ကျွန်တော့်အဖို့ အဲဒီပစ္စည်းက အရေးမကြီးပါဘူး ဦးလိတာ ကျွယ်၊ ဘာကြီးကို အားနာစရာကောင်းပါတယ်”

ထိုအခါ လိတာကျွေ အားရပါးရ ရယ်လေတော့သည်။

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... မင်းက ယောက္ခမ စိတ်ကွက်မှာ ခိုမိနေပုံရတယ်၊ မစိုးရိမ်ပါနဲ့ကွယ်၊ ပေးစရာရှိတာကိုလည်း မြန် မြန်ပေးရသကွယ့်၊ ယူစရာရှိတာကိုလည်း မြန်မြန်ယူရသကွယ့်၊ ပေး စရာရှိတာကို မပေးဘဲ နှောင့်နှေးနေရင် ပြဿနာတွေ ပေါ်တတ် သကွယ့်”

“ဒါကြောင့် ပေးစရာရှိတာကို ပေးရတာ၊ ယူစရာရှိတာကို ယူရတာအတွက် မင်းဘာမှစိတ်အနှောင့်အယှက် မဖြစ်ပါနဲ့၊ မဟုတ် လား လုလူကြီး”

လိတာကျွေသည် လုလူကြီးအား အဖော်ညှိလိုက်လေသည်။

လုချူကွီးကား အခန်းထဲ၌ သုန်မှုန်စွာ ထိုင်နေသည့် တစ်ဦး တည်းသော မကြည်မလင်သူသာတည်း။

“မင်း မလိုချင်ရင်လည်း ရပါတယ်ကွ၊ မလိုချင်ရင် မယူနဲ့ပေါ့၊ နောင်ကြီး လုစွဟုန်ဆီမှာ ထားရင်လည်း လုံခြုံတာပါပဲ”

လုချူကွီးက ဤသို့ပင် ပြောဆိုလိုက်သည်။

လိတာကျွေသည် လုချူကွီးအား ဆတ်ခနဲ မော့ကြည့်လိုက်၏။

“ဟာ... မင်း ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ လုချူကွီးရဲ့၊ သူ့ ပစ္စည်း သူ့ပြန်ပေးလိုက်ရင် ကိစ္စမြန်မြန်အေးတာပေါ့ကွာ၊ နိမ့်ဆိုရင် ဒီပစ္စည်းဟာ နောင်ကြီး လုစွဟုန်မှာသာ တာဝန်ပိုနေမှာပေါ့”

“ဒါတွေဟာ သူ့ပစ္စည်းမှ မဟုတ်တာဘဲ နောင်ကြီး လိတာ ကျွေရယ်”

ထိုစကားမှာ သူထုတ်ဖော်ပြောလိုက်သည့် စကားမဟုတ်ပါ။ ရင်တွင်းမှ ပြောလိုက်သည့်စကားသာ ဖြစ်ပါသည်။ တကယ်တွင် သူသည် မည်သို့မျှ ပြန်မပြောချေ။ ငှူကြီးသာ ထိုင်နေတော့သည်။

ထိုစဉ် ကြယ်ပစ်ဝိစွာ လုစွဟုန်သည် ပြန်လည်ရောက်ရှိလာ လေ၏။ သူသည် ထိုင်ခုံတွင်ကိုင်သည်။ သူ့လက်ထဲ၌ သံသေတ္တာ ကလေးတစ်လုံး ပါလာသည်။ သူသည် ထိုသံသေတ္တာကို စားပွဲပေါ် သို့ တင်လိုက်၏။

“ကဲ... အားလုံး မြင်ကြတယ်နော်”

သူသည် လိတာကျွေနှင့် လုချူကွီးတို့ကို ပြောလိုက်၏။

လိတာကျွေနှင့် လုချူကွီးတို့က ခေါင်းညိတ်သည်။

“ကဲ... တန်ထင်ဟုန်၊ ဒါ မင်းအဖေရဲ့ပစ္စည်းပဲ၊ မင်းအဖွယ်

ရောက်ရင် ပေးရမယ်လို့ အမှာစကား ရှိထားပေမယ့် ငါတို့က မင်း မင်္ဂလာဆောင်မှ မဟုတ်တော့ဘူး၊ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းပြီးတာနဲ့ ပေးအပ်လိုက်ပါဆိုကြတော့ အားလုံး သံသတောတူတဲ့အတိုင်း အခု ပေးလိုက်ပါပြီ”

တန်ထင်ဟုန် အတုသည် ထိုသေတ္တာကလေးကို စူးစိုက် ကြည့်ရှု နေလေ၏။

ရွှေလုံပျံ လိတာကျွေနှင့် သူ့ဖနီး ကျင်ရှာမွေးတို့သည်လည်း ထိုသေတ္တာကို လွန်စွာ စိတ်ဝင်စားနေကြလေ၏။

သူတို့မျက်လုံးများသည် သံသေတ္တာအပေါ်၌သာ ရှိနေကြ၍

လုချူကွီးတစ်ယောက်သာ သံသေတ္တာအပေါ်၌ လုံးဝစိတ်

စားချေ။ သူသည် တန်ထင်ဟုန်အပေါ်၌သာ စိတ်ဝင်စားနေ-

သူတို့မျက်လုံးများသည် သံသေတ္တာအပေါ်၌သာ ရှိနေကြသည့်

လုချူကွီး တစ်ယောက်သာ သံသေတ္တာအပေါ်၌ လုံးဝ

မဝင်စားချေ။ သူသည် တန်ထင်ဟုန်အပေါ်၌သာ စိတ်ဝင်စားနေ၏။

သူသည် ဤသေတ္တာနှင့်ပတ်သက်၍ မည်သို့ဆုံးဖြတ်ရမည်လဲ

ဟု သူစိတ်ဝင်စားနေသည်။

လုချူကွီးကဲ့သို့ တန်ထင်ဟုန်အပေါ် စိတ်ဝင်စားနေသူ တစ် ယောက်ရှိသည်။

သူမကား လုဝမ်ရင်းပေတည်း။

သူမသည် သူမ၏ချစ်သူမျက်နှာကို စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။

အပြောနှင့်အလုပ် ညီမညီကို သူမ သိလိုနေသည်။

“ဒီသေတ္တာကလေးကို မင်းအဖေဆီက တို့ယူထားရတာပဲ၊

သေတ္တာကလေးပဲ ရဲခဲတာကွယ်၊ သော့တံတော့ မရခဲပါဘူး၊ ဖွင့်ကြည့်ချင်ရင်တော့ ရိုက်ချိုးဖွင့်ကြည့်မှ ရမယ်”

လူရွာဟုန်က တန်ထင်ဟုန်၏ မျက်နှာကို အကဲခတ်ပြီးပြောလိုက်၏။

တန်ထင်ဟုန်အတုသည် သံသေတ္တာကို စိတ်မဝင်စားသည့် အမူအရာဖြင့် ပြောသည်။

“နေပါစေ ဘာကြီးရယ်၊ ဒီအတိုင်းထားလိုက်ပါ၊ အဟောင်းအသစ် ဖြစ်နေပါ့မယ်ဗျာ”

“ကောင်းပြီလေ ... မင်းသဘောပဲ”

“လူရွာဟုန်က သံသေတ္တာကလေးကို ထိုးပေးလိုက်သည်။

နေပြည်တော်သူ ကျင်ရှာမွေးသည် စပ်စုလိုသူဖြစ်၏။

သူမသည် သံသေတ္တာထဲ၌ တာပါသည်ကို သိလိုသည်။

ကြောင့် သူမနှင့်မဆိုင်သည့် စကားကို ပြောလိုက်လေ၏။

“သံသေတ္တာထဲမှာ ဘာတွေများ ပါနေသလဲမသိဘူး၊ တို့များသိရအောင် ဖွင့်ကြည့်ပါလား တူမောင်ရဲ့”

“ဟုတ်သားပဲ၊ အဖိုးထိုက်တန်တဲ့ ကျောက်မျက်ရတနာတွေ

ပါနေရင် တို့များလည်းဝမ်းသာရတာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် သိသလောက်

တော့ ဓားနှစ်လက်ဟာ ဒီလို စုစုဆောင်းဆောင်း မရှိတတ်ပါဘူး”

လီတာကျွေသည် သူ့ဇနီးသည် စကားကို ထောက်ခံလိုက်၏။

သေတ္တာဖွင့်ရန်လည်း တိုက်တွန်းလိုက်သည်။

တန်ထင်ဟုန်က ...

“သည်းခံပါ ဦးတို့ရယ်၊ ဖေဖေရဲ့ တစ်ခုတည်းသော ပစ္စည်းဟာ ဒီပစ္စည်းပဲ ကျန်ရစ်ခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ ဖခင်ထားခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းကို မပျောက်ပျက်အောင်ဘဲ သိမ်းထားချင်ပါတယ်၊ အထဲက ပစ္စည်းကို မက်မောတွယ်တာလိုစိတ်နဲ့ မဖွင့်ချင်ပါဘူး၊ အမှတ်ကရ အနေနဲ့ပဲ သိမ်းဆည်းလိုပါတယ် ခင်ဗျာ၊ အမြတ်တနိုး သိမ်းထားချင်တဲ့ သဘောပါခင်ဗျာ”

တန်ထင်ဟုန်အတုသည် သေတ္တာကို မဖွင့်လိုကြောင်း လိမ္မာပါးနပ်စွာ ငြင်းဆိုလိုက်လေ၏။ လူဝမ်းရင်းမှာ ချစ်သူ၏ ငြင်းပယ်စကားကို ချိုးကျူးလိုက်မိသည်။

“အတော်လည်တဲ့ အတုကောင်ပဲ၊ ဟင်း...”

သူသည် ကျိန်ဆဲရေရွတ်လိုက်မိသည်။

လီတာကျွေတို့ လင်မယားမှာ သူတို့ စကားများ လုံးဝမအောင်မြင်သဖြင့် မကျေမနပ်ဘဲဖြစ်သွားကြသည်။ တန်ထင်ဟုန်အတုကိုလည်း စိတ်ကွက်သွားကြသည်။

သူတို့ ဖြစ်စေချင်သည်မှာ သူတို့၏ အလိုဆန္ဒအတိုင်း လိုက်လိုက်လျောလျော သံသေတ္တာကလေးကို ဖွင့်ပြစေလိုခြင်း ဖြစ်သည်။

လူရွာဟုန်က ...

“ကဲ ... ကဲ ... မင်္ဂလာရက်ကိစ္စကို နောက်မှ သတ်မှတ်ကြတာပေါ့၊ လူတွေပြေလည်ဖို့သာ အရေးကြီးပါတယ်၊ ရက်သတ်မှတ်တာကတော့ နောက်မှ ဖြည်းဖြည်းသတ်မှတ်လို့ရပါတယ်၊ အခု မင်းတို့လူငယ်နှစ်ဦးကို မေးမြန်းတာပဲရှိပါတယ်၊ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ချစ်ချစ်

ခင်ခင်နဲ့ နေကြ၊ သွားသွား... ကိုယ့်အခန်းသွားပြီး အနားယူကြပေ
တော့...”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဖေဖေ...”

တန်ထင်ဟုန်အတုနှင့် လှဝမ်းရင်းတို့ ချစ်သူနှစ်ဦးမှာ လူကြီး
များရှေ့မှ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးစွာ ထွက်ခွာသွားကြသည်။ သံသေတ္တာ
ကလေးကိုတော့ တန်ထင်ဟုန်အတုက ယူသွား၏။ သူ၏အတွင်း
ဝတ်ရုံထဲ ထည့်လိုက်သည်။

ချစ်သူနှစ်ဦး စာဖတ်ခန်းအပြင်သို့ရောက်ပြီး စာဖတ်အခန်း
တံခါး ပြန်ပိတ်သွားသောအခါ လှဝမ်းရင်းက တန်ထင်ဟုန်ကို ပြော
လိုက်သည်။

“ဟင်း... တော်တော် ဉာဏ်များတယ်၊ သူများပစ္စည်းတွေကို
သူများတကာ တွေ့သွားမှာစိုးလို့ ငြင်းလိုက်ရတာ အမောပဲ”

တန်ထင်ဟုန် အတုက မောပန်းနွမ်းလျှော့စွာ ပြော၏။

“အဲဒီလိုစိတ်ကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး ညီမရယ်၊ ဒါဟာ ကိုယ့်
ပစ္စည်းမှ မဟုတ်ဘဲကွယ်၊ သေတ္တာဖွင့်တယ်ဆိုတာ ပိုင်စိုးပိုင်နင်းလုပ်
ဘာ ညီမရယ်၊ ကိုယ့်ပစ္စည်းမဟုတ်ဘဲနဲ့ ဘာကြောင့် အဲဒီလို လုပ်
ရမှာလဲ၊ ကိုယ်ပိုင်နေရင်တော့ တစ်မျိုးပေါ့ကွယ်”

တန်ထင်ဟုန် အတု၏ လေသံကို ကြားလိုက်ရသောအခါ
လှဝမ်းရင်း စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည်။ သူ့ကျီစယ်လိုက်သည်မှာ
လွန်သွားပြီဟု သိလိုက်ရ၏။

“ညီမက သက်သက် ကျီစယ်တာ အစ်ကိုရဲ့၊ အစ်ကို စိတ်
မကောင်း ဖြစ်မနေပါနဲ့၊ ညီမ ကျီစယ်တာ လွန်သွားတယ်နော်”

တန်ထင်ဟုန်က ပြုံးလိုက်၏။

“မဟုတ်ပါဘူး ညီမရယ်၊ ညီမကို အစ်ကိုစိတ်ထဲက ဘယ်လိုမှ
မထင်ပါဘူး၊ အခု အစ်ကိုအဖြစ်က နှမလည်း ယူသေး၊ သူ့ပစ္စည်း
လည်း သိမ်းသေးဆိုတဲ့ အဖြစ်ကို ရောက်နေပါပြီ၊ အဲဒါကို အစ်ကို
စိတ်မချမ်းသာတာပါ၊ တကယ်တော့ အစ်ကိုဟာ ဖြူစင်ချင်ပါတယ်
ကွယ်၊ ဒါမှ ညီမနဲ့ ထိုက်တန်မှာ၊ ညီမက ဖြူစင်တယ် မဟုတ်လား”

တန်ထင်ဟုန်၏စကားသည် လှဝမ်းရင်းကို မသိမသာ မြှောက်
ပင့်ပေးသလို ဖြစ်သွားသည်။ သို့သော် လှဝမ်းရင်း မမြှောက်ရှာပါ။
တန်ထင်ဟုန်အတုကလည်း တမင် မြှောက်ပြောခြင်း မဟုတ်ပါ။

တန်ထင်ဟုန်အတုက ဆက်ပြောသည်။

“အစ်ကိုတန်ထင်ဟုန်အတွက် ကိုယ်ချင်းစာလို့ပါ၊ သူ့ပစ္စည်း
ကို အခု အစ်ကို မယူရက်တော့ပါဘူးကွယ်”

“အစ်ကို မယူတာကြောင်းမဟုတ်ဘူး၊ အစ်ကိုနောက်ကွယ်က
လူတွေကသာ အကြောင်းပါ၊ သူတို့ကို အစ်ကို ဘယ်လိုပြောမလဲ”
တန်ထင်ဟုန်အတုသည် သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“ဟင်း... မတတ်နိုင်ဘူးလေ၊ မရသေးဘူးလို့ပဲ ဘူးခံရမှာပဲ၊
အစ်ကိုမှာ ဒီနည်းလမ်းကလွဲပြီး အခြား မရှိတော့ဘူးလေ”

သူ၏မျက်နှာမှာ ပြောရင်း ညိုမှောင်သွားသည်။

လှဝမ်းရင်းက ...

“သူတို့သိနေရင်ကော ဘယ်လိုလုပ်မလဲဟင်”

သူမက စိုးရိမ်ပူပန်စွာ မေးလေ၏။

“သိသွားရင်တော့ အစ်ကိုမလွယ်ဘူးပေါ့၊ အစ်ကိုတို့ဂိုဏ်းဟာ

အောက်လမ်းဂိုဏ်းပါ။ သူတစ်ပါးကို အမြဲတမ်း ဒုက္ခပေးနေတဲ့ဂိုဏ်းပေါ့။ အဲဒီတော့ ကိုယ့်ဂိုဏ်းထဲကလူကိုလည်း ချမ်းသာမပေးပါဘူး။ ဂိုဏ်းသားတွေ သစ္စာဖောက်ရင် သတ်ပစ်တယ်။ အစ်ကို သေရမှာကို မကြောက်ပါဘူး။ ညီမရဲ့ ဖြူစင်နေတဲ့ဘဝကို အမည်းစက်ထင်မှာကို ကြောက်တယ်။ ဒါကြောင့် အစ်ကို သူ့သံသယတွေကို မလိုချင်တာပေါ့။ အတုနားကတော့ ဘာမှန်းမသိဘဲ လုပ်မယ်ဆိုပြီး တာဝန်ယူခဲ့ရတာပေါ့။ တာဝန်ပေးရင် ငြင်းပယ်ခွင့်လည်း မရှိဘူးလေ။ ဒါနဲ့ အစ်ကို ဒီကို ရောက်လာတာပါ။

လုဝမ်ရင်းမှာ အကြီးအကျယ် စိတ်ပျက်သွားတော့သည်။ သူ့ချစ်သူကို ဤအဖြစ်ဆိုးကြီးထဲမှ ကယ်တင်နိုင်မည်ဟု သူမထင်ခဲ့သည်။ ယခုတော့ သူထင်သလို မလွယ်လှပါတကား။

“ဟင်း ... ဒီလိုဆရင် ဒုက္ခပဲ။ အဲဒီ သေတ္တာကလေးကို ပေးလိုက်လို့ကော မရဘူးလား။ သူတို့ လိုချင်နေတာက သေတ္တာပဲဥစ္စာ၊ ကိုယ်လိုချင်တဲ့ပစ္စည်းရရင် တော်ရောပေါ့။”

တန်ထင်ဟုန်အတုက မချီပြီး ပြုံးသည်။

“ညီမက ပေးဖို့ချည်း ပြောနေတယ်။ အဲဒီသေတ္တာက ညီမရဲ့ သေတ္တာလား။ ညီမပစ္စည်းမှ မဟုတ်ဘဲကွယ်။ ဘယ်ပေးလို့ရမှာလဲ။ တန်ထင်ဟုန်ရဲ့ ပစ္စည်းပါ။ သူ့သဘောမယူရင် ဘယ်သူ့ကိုမှ ပေးပိုင်ခွင့် မရှိပါဘူး။”

“အင်းလေ ... ဒါလည်းဟုတ်တာပဲ။ ညီမပိုင်ပစ္စည်းမှ မဟုတ်တာ။ ညီမတောင်းရင် သူပေးမယ်လို့ ညီမကပြောခဲ့တယ်။ သူ့အပေက သူ့မျိုးနွယ်ရဲ့ အမှတ်တရပစ္စည်း ထည့်ထားရင် သူလည်း

ပေးဖို့ နှမြောမှာ။ ညီမအတွေးကတိမ်လွန်းပါတယ်လေ။ အစ်ကိုသာ ဒီပစ္စည်း လက်ဝယ်ထားရင် သတိဝီရိယနဲ့နေပေါ့ အစ်ကို။”

“မတတ်နိုင်ဘူးကွယ်။ ရင်ဆိုင်ရတော့မှာပဲ။”

ချစ်သူနှစ်ဦးသည် မပျော်ရွှင်နိုင်တော့ဘဲ အတွေးကိုယ်စီနှင့် ကိုယ့်အိပ်ခန်း ကိုယ်ဝင်သွားကြတော့၏။

ပန်းတစ်ပွင့်စားသောက်ဆိုင်သို့ လူချူကြီး ရောက်ရှိသွားသည်။

“ဒေါက် ... ဒေါက် ... ဒေါက်”

ဦးလူချူကြီး မဟုတ်လား၊ ဝင်ခဲ့ပါ။ တံခါးဖွင့်ထားပါတယ်။

စစ်ကုယောင်၏အသံပင်။

လူချူကြီးသည် အတွင်းသို့ ဝင်လိုက်၏။ အတွင်း၌ စစ်ကုယောင်နှင့် ရှုလန်တို့ရှိနေကြ၏။ ရှုလန်သည် သူ့ချစ်သူနားမှ မခွာတော့ပေ။

လူချူကြီးက ...

“ပြဿနာတော့ စပြီဟေ့”

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ဦး”

“ကောင်မလေးကို လက်ထပ်ပေးဖို့ နောင်ကြီး လူရှုဟုန်က သဘောတူ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီကွ။ မင်္ဂလာရက်တောင် မကြာခင် သတ်မှတ်ကြတော့မှာ”

“လုဝမ်ရင်းကကော မငြင်းဘူးလား”

“ဟင့်အင်း ... မငြင်းဘူးကွ။ မငြင်းတဲ့အပြင် ပိုပြီးတောင်

ပျော်ရွှင်နေပုံရနေသေးတယ်၊ သူက ဟိုအကောင်ထက်တောင် ပိုပြီး သွက်လက်နေသေးသဟေ့”

လုချူကွီးက ရွံ့မဲ့ပြီး ပြောလေ၏။

“မဟုတ်ပါဘူး ဦးရယ်၊ ညီမလေးဟာ သူ့ကို ကျွန်တော်ထင် လို့ လက်ခံတာဖြစ်မှာ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မိန်းကလေးကတော့ ပျော်ရွှင်နေတဲ့ပုံပဲ”

“မိန်းကလေးကိုး ဦးရယ်”

စစ်ကုယောင်မှာ လုဝမ်ရင်းကို ညီမလေးတစ်ယောက်အဖြစ် သာ ချစ်သည်။

ထို့ထက်မပိုပေ။ သူငယ်ငယ်က အလိုလိုက်ခဲ့ရသော ညီမလေး ကို မတန်မရာ လူဆိုးသူခိုးလက်ထဲ ထည့်ရမှာဖြစ်၍ နှမြောမိခြင်း ဖြစ်သည်။ သံဃာစဉ်မကုန်သေးသော်လည်း ညီမဖြစ်သူက တစ်ဖက် လူကို လက်ခံလိုက်သဖြင့် သူ့ခမျာ ပြောစရာမရှိတော့ပေ။ လုချူကွီး က နှစ်သိမ့်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဒါက အရေးမကြီးဘူးကွ”

“ဘာက အရေးကြီးသလဲ”

“မင်းရဲ့ပစ္စည်းတွေကို ဟိုကောင်လက်ထဲကို အပ်လိုက်ပြီ၊ ဟိုကောင်က လူလည်ကွ၊ မယူချင်သယောင် ပြောနေသေးတယ်၊ နောင်ကြီး လိတာကျွေတို့လင်မယားကလည်း တစ်မှောင့်ကွာ၊ သူတို့ က ပေးဖို့ပြောနေတာကွ၊ အခြေအနေလည်း သူတို့ဘာမှမသိဘူး”

“ဟင် ... အပ်လိုက်ပြီ ဟုတ်လား၊ မင်္ဂလာဆောင်မှ အပ်မယ် ဆို”

“နောင်ကြီး လိတာကျွေပေါ့ကွာ၊ မထူးပါဘူး၊ အခု စေ့စပ်ပွဲ ဆောင်မြင်နေပြီပဲ၊ နောင်ကြီးလုရှုဟုန်မှာ တာဝန်ကြီးနေတယ်၊ ခု ပေးလိုက်ရင်လည်း ပြီးတာပဲ၊ ဘာညာ ဝင်ပြောတော့ နောင်ကြီး လုရှုဟုန်လည်း မပေးရအခက် ဖြစ်သွားတာပေါ့”

“ဦးလိတာကျွေဟာလည်း တယ်ခက်တာပဲ၊ သူတို့ပဲ ဆုံးဖြတ် အားတာ မဟုတ်လား၊ မင်္ဂလာဆောင်မှ တစ်ခါတည်း ပေးလိုက်မယ် ဆိုပြီး ခုတော့ ခုစာကလေးကြော်၊ ခုဆီထမင်းမျိုး ဖြစ်နေတာပဲ”

စစ်ကုယောင်မှာ စိတ်ပျက်သွားမိသည်။ သံသေတ္တာအတု အယောင်လက်ထဲ ရောက်သွားလျှင် အတုအယောင်အိမ်ထဲမှ မထွက် နိုင်အောင် ပြုလုပ်ရတော့မည်။

“မင်္ဂလာဆောင်ဖို့ရက်ကို ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီလား”

“မင်္ဂလာဆောင်ဖို့ရက်ကတော့ မသတ်မှတ်ရသေးဘူး၊ ဒါပေ မယ့်အားလုံး ပြေလည်နေပြီပဲဥစ္စာ၊ မကြာခင် သတ်မှတ်တော့မယ် လို့ ထင်တယ်ကွ၊ နောက် မြန်မြန်ဖြစ်မယ်ဆိုတာက ဟိုနောင်ကြီး လိတာကျွေတို့ လင်မယားကြောင့်ကွ၊ သူတို့က ဝိုင်းပြီး ဘေးတီး နေကြတော့ မြန်မြန်ဖြစ်တော့မှာပေါ့ကွာ၊ တစ်ခုတော့ရှိတာပေါ့၊ သူတို့ ရိုးရိုးသားသား မြင်ချင်လည်း မြင်နေမှာပေါ့၊ ဒါကြောင့်လည်း မြန် မြန် ဖြစ်စေချင်တာ ဖြစ်မှာပေါ့ကွာ ...

“ဒါပေမယ့် အတုအယောင်ကတော့ ပစ္စည်းကို လုံးဝမတောင်း ဘူးကွ၊ မူရာဓာရာလုပ်တာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပေါ့”

“အများကြီး ဖြစ်နိုင်တာပေါ့၊ ဦးပဲ သူ့နေရာမှာဝင်ကြည့်လေ၊ ဘယ်တောင်းလို့ ကောင်းပါ့မလ၊ ဒါလောက်တော့ သူသိတာပေါ့”

“အေး... သေတ္တာလည်း ပေးပြီးရော လီတာကျွေးတို့ လင်
မယားက သေတ္တာဖွင့်ကြည့်ဖို့ တိုက်တွန်းကြတယ်။ ကောင်လေးက
ဒါတော့ ပါးနပ်စွာနဲ့ ရှောင်တိမ်းတယ်”

“ဘယ်လို ရှောင်တိမ်းတာလဲ”

“သူ့ဖခင်ရဲ့ ပစ္စည်းလေးတွေမို့ အမြတ်တနိုး သိမ်းထားချင်
တာတဲ့၊ ဒါကြောင့်မို့ မဖွင့်ချင်ဘူးလို့ ငြင်းလိုက်တာကွ”

“အင်း... တော်တော်ပါးနပ်ပုံပဲ”

“စကားပြောလည်း အင်မတန် လိမ္မာတယ်ကွ၊ အပိုမပြောဘူး၊
အမူအရာလည်း ကွက်တိလုပ်တတ်တယ်၊ ငါတောင် သူ့အမူအရာ
တွေကိုကြည့်ပြီး သူဟာ အစစ်၊ မင်းဟာ အတုလို့ ထင်သွားမိတယ်
ကွ”

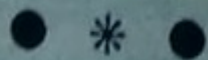
“ဟာ... အဲဒီလိုတော့ မထင်လိုက်ပါနဲ့ ဦးရာ”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီကောင် မှင်မောင်း သိပ်ကောင်းတာကွ၊
ကောင်မလေးဆိုရင် သူ့ကိုပဲ ငေးကြည့်နေဖို့ပဲ၊ သူက မင်းထက်
လည်း ချောတယ်လေ”

ထိုအခါ ရှုလန်က...

“ဦးကြီးက အစ်ကို စစ်ကုယောင်ကို မမြင်ဘူးသေးလို့ပါ၊
မှတ်ဆိတ်ကျင်စွယ်တွေ ပယ်လိုက်တဲ့အခါ ဘယ်လောက်ယောက်ျား
ပီသသလဲဆိုတာ ဦးကြီး တွေ့သွားမယ်”

လုချူကြီးက ခေါင်းညိတ်၏။

အခန်း(၅၁) သူတို့အကြံအစည်

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဟိုကောင် ချောတာ မိန်းမဆန်ပါတယ်၊
ကောင်ကို မိန်းကလေးတွေ ကြိုက်မယ်ဆိုရင်လည်း ကြိုက်စရာကွ၊
ကောင်မလေးနဲ့ အဲဒီကောင်နဲ့ ပွေ့ဖက်နေတာကို နောင်ကြီး လူရွ
ကုန်ကိုယ်တိုင် ပက်ပင်းမြင်ခဲ့တာကွ၊ အဲဒီတော့ သူ့ခမျာ လက်
ဆပ်ပေးဖို့ စီစဉ်ရတာပေါ့ကွာ”

စစ်ကုယောင်က စဉ်းစဉ်းစားစား ပြောလေ၏။

“အင်း... ဒီလိုဆိုရင်တော့ မဖြစ်တော့ဘူးပေါ့၊ လက်လွန်
မြဲလွန်မဖြစ်ခင် အားလုံး အဖြစ်မှန်တွေကို ထုတ်ဖော်ရတော့မယ်”

လုချူကြီးက...

“မှန်တာပေါ့ ငါ့လူရာ၊ လုဝမ်ရင်း ကိုယ်ဝန်ရှိမှ ထုတ်ဖော်
မင်းအများကြီး နောက်ကျနေမှာပေါ့၊ အဲဒီကျတော့ အများကြီး
ပုန်ကန်မှာပေါ့”

စစ်ကုယောင် စဉ်းစားနေ၏။ အတန်ကြာမှ လုချူကြီးကို
မကြည့်သည်။

“ဦးဦးလုချူကွီး... ဦး အထူးဂရုစိုက်ဖို့ လိုလာပြီနော်၊ အခု ဦးထွက်လာချိန်မှာ ဟိုကောင်က သံသေတ္တာလေးကို ထုတ်လိုက်ရင် ကျွန်တော်တို့ အများကြီး နောက်ကျသွားလိမ့်မယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ဟာ သူ့ကိုကြိုးကိုင်နေတဲ့လူကို မိမိဖြစ်တော့မယ်၊ ဒါမှ ဒီကောင် ဘယ်သူလဲ၊ ဘာကောင်လဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီပစ္စည်းကို လိုချင်တာလဲ ဆိုတဲ့ အကြောင်းရင်းတွေ သိကြရမယ်၊ ပေပေပစ္စည်းနဲ့ ပတ်သက် တာတွေကို ခြေရာခံနိုင်စရာရှိတယ်၊ ကျွန်တော့် ပေပေကို လုပ်ကြံခဲ့ တဲ့ အမှုလည်း ဆက်စပ်နေမယ်လို့လည်း စိတ်ထဲက ထင်နေတယ်”

လုချူကွီးသည် စစ်ကုယောင်၏ မျက်နှာကို ကြင်နာစွာ ကြည့် လိုက်သည်။

“အင်း... စိတ်ချပါကွာ၊ ဓားနှစ်လက်ဟာ ငါ့ရဲ့ညီပါ၊ သူ့ အမှုကိုလည်း ငါတို့ လိုက်စုံစမ်းပါသေးတယ်၊ လုံးဝ ခြေရာပျောက် နေလို့ စိတ်လျော့ထားရတာပါ၊ ငါ ချိုးငှက်သိုက်မြုံကြီးမှာ ရှိနေတဲ့ အချိန် ဒီကောင် ဒီပစ္စည်းကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ အပြင်မထုတ်စေရပါ ဘူး”

“ဦး အပြင်မှာ သိပ်ကြာကြာနေလို့ မကောင်းဘူးနော်၊ ပစ္စည်း က ဟိုကောင်လက်ထဲ ရောက်နေပြီ၊ ဒီတော့ ဦးပြန်မှကောင်းမယ်နဲ့ တူတယ်”

“အေးပါ... ပြန်ပါမယ်”

လုချူကွီးသည် စစ်ကုယောင်ကိုရော ဂ္ဂလန်ကိုပါ နှုတ်ဆက်၍ ကွက်စွာသွားသည်။

အခန်းယံ၌ စစ်ကုယောင်နှင့် ဂ္ဂလန်တို့သာ ကျန်ရစ်ခဲ့တော့၏။

စစ်ကုယောင်သည် စဉ်းစားရင်း ငေးနေသည်။

“ဘာတွေ စဉ်းစားနေတာလဲ အစ်ကို”

“ဪ... အတွေးတွေကတော့ ဟိုရောက်ဒီရောက်ပါပဲကွယ့်”

“အစ်ကိုပစ္စည်းကို ပေးလိုက်ပြီဆိုတော့ ညီမလို့ လှုပ်ရှားသင့် ပါ၊ ညီမတို့ ငြိမ်ကြည့်နေတယ်ဆိုရင် ဒီပစ္စည်း ပါသွားလိမ့်မယ်”

ဂ္ဂလန်သည် လုချူကွီးနှင့် ပြောနေစဉ်က လုံးဝ ဝင်မပါခဲ့ချေ။ အခုကျတော့မှ ပြောသည်။ ချစ်သူဖြစ်သဖြင့် ချစ်သူကိုတော့ ပြောရေး ခိုခွင့် ရှိသည်ဟု သူမ ယုံကြည်လေသည်။

စစ်ကုယောင်ကလည်း...

“ခုအတိုင်းတော့ ပစ္စည်းက အပြင်ထွက်မသွားသေးပါဘူး၊ နိမ့်ကြီးထဲမှာပဲ ရှိပါသေးတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီကောင်ကို ထွက်ခွင့် ပေးလိုတော့ မဖြစ်ဘူး၊ ဒီကောင် ထွက်သွားတာနဲ့ ပစ္စည်းက ပါသွား တယ်၊ သူ့ကို ဦးလုချူကွီးက စောင့်ကြည့်နေတယ်၊ သူ့နောက်ကွယ်က ခရာကြီးကို အမိပမ်းရမယ်၊ ဒါမှ အကြောင်းစုံကို သိနိုင်မယ်”

“ဟင်... အစ်ကိုလဲ ကိုယ့်ကိစ္စကို ဦးလုချူကွီးနဲ့ပဲ လွဲထား ပါရမလား၊ ဥစ္စာရင်လို ဥစ္စာရင်ခဲပေါ့၊ ကိုယ်တိုင်လုပ်မှ ဒီကိစ္စ အောင်မြင်မယ့်ဥစ္စာ၊ အခုပုံအတိုင်းဆိုရင်တော့ အစ်ကိုကောင်မလေး က အစ်ကိုပစ္စည်းရော ဟိုကောင်ဆီ ပါသွားမယ့်ပုံပဲ”

ဂ္ဂလန်က နောက်ပြောင်ကျီစယ် ပြောလိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

“အစ်ကိုကို ဒီလိုမပြောနဲ့ ဂ္ဂလန်၊ အစ်ကိုတို့က မောင်နှမ တွေပဲ”

“ဘာမောင်နှမလဲ၊ အခုတောင် လက်ထပ်ပေးဖို့ စီစဉ်နေကြပြီ မဟုတ်လား။”

“တော်စမ်း... ဂ္ဂလန်၊ ထပ်မပြောနဲ့၊ ကိုယ့်အခန်းကိုယ်ပြန် သွားတော့၊ စကားကောင်းကောင်းမပြောရင် ခွဲနေတာပဲ ကောင်း တယ်”

စစ်ကုယောင်သည် ဂ္ဂလန်ကို နှင်ထုတ်လေတော့၏။

ဂ္ဂလန်သည် စစ်ကုယောင် စိတ်ဆိုးသွားသည်ကို သိ၍ အပြုံး ကလေးဖြင့် ပြောသည်။

“အစ်ကိုရယ်... ညီမက စတာပါ၊ မိန်းကလေးက သူ့အခန်း ကို လာနေတာတောင် နှင်ထုတ်ရက်တယ်၊ အဲဒီလိုဆို ညီမသွား ပါတော့မယ်”

ထိုအခါ စစ်ကုယောင်က ...

“မသွားရဘူး”

“သွားမယ်”

“ဒီလိုဆိုရင်လည်း သွားကွာ”

“မသွားတော့ဘူး”

နောက်ဆုံး ချစ်သူနှစ်ဦးမှာ ဟန်ဆောင်ပြီး နှင်ထုတ်နေခြင်း သာ။ သူတို့သည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ရွှေ့လည်တွဲလိုက်ကြလေတော့ သည်။

အခန်း(၅) ရွေးချယ်ရမည့်လမ်း

တန်ထင်ဟန်သည် ကြယ်ပစ်ဝိဇ္ဇာ လုဂ္ဂဟန် ပေးလိုက်သော သံသေတ္တာကလေးကို အိပ်ရာပေါ် ပစ်တင်လိုက်၏။ သူ့အမူအရာမှာ သံသေတ္တာအပေါ် အရှင်းမြတ်နိုးခြင်း မရှိပေ။

သံသေတ္တာကို အရေးတကြီးပစ္စည်းဟုလည်း ယူဆပုံမရှိပေ။

သူသည် သံသေတ္တာကို လုံးဝမကြည့်ချေ။ အပြင်သို့သာ ငေး ငိုင်းနေသည်။

လှဝမ်းရင်းကို ချစ်မိခြင်းသည် သူ့အဖို့ သေမင်း၏ နှုတ်ခမ်း မွေးကို ဆွဲမိခြင်းပင်။ အရာရာကို ရင်ဆိုင်လာစေရန် ဖန်တီးလိုက် ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ့ဂိုဏ်းကလည်း သူ့ကို ခွင့်လွှတ်မည်မဟုတ်ချေ။

အပြင်လူများကို အရေယူသလို ဂိုဏ်းသားများကိုလည်း အရေး ယူမြဲသာ ဖြစ်သည်။ သူ့ဂိုဏ်းသည် အောက်လမ်းဂိုဏ်းဖြစ်၍ အရေး ယူပုံမှာလည်း ရက်စက်သည်။

သူ့ကို တာဝန်ပေးအပ်လိုက်သည်မှာလည်း သံသေတ္တာကလေး

ရရှိပင် ဖြစ်သည်။ ယခုတော့ သံသေတ္တာကလေး ရပြီ။ သူ့တာဝန် ပြီးဆုံးသွားပြီ ဖြစ်သည်။

ဒီသံသေတ္တာကလေးကို ယူပြီး ချိုးငှက်သိုက်မြဲအိမ်ကြီးဆီမှ ထွက်ခွာသွားရုံပင်။

သို့သော် သူက လုဝမ်ရင်းအား ထားခဲ့ပြီး ထွက်ခွာမသွားနိုင် ပါပေ။ လုဝမ်ရင်းအား ခေါ်သွားမည် ဆိုလျှင်လည်း သူ့ဂိုဏ်းမလိုက် နိုင်သော နေရာအထိ ပြေးရမည်ဖြစ်သည်။

လုဝမ်ရင်းက လိုက်နိုင်ပါမည်လော။

သူမ၏ဖခင် လုဂ္ဂဟုန်က သူမအား ထည့်နိုင်ပါမည်လော။ အဖေတစ်ခု သမီးတစ်ခုရှိသော အိမ်မှာ သမီးဖြစ်သူအား မည်သို့မျှ ထည့်လိုက်နိုင်မည် မဟုတ်ချေ။

ယခု သူစဉ်းစားမိသည်မှာ တန်ထင်ဟုန် ပိုင်ဆိုင်သော ပစ္စည်း ကို သူ့ဆရာကြီးအား ပေးအပ်ရန်ကိစ္စပင်။ တန်ထင်ဟုန် ပစ္စည်းကို သူ့ဆရာကြီးအား ပေးအပ်ခြင်းသည် တရားမျှတပါ၏လော။

ယခင်က သူသည် ဤသို့ တစ်ကြိမ်မျှမစဉ်းစားမိချေ။ ယခု လုဝမ်ရင်းကို ချစ်မိ၍သာ ဤသို့ စဉ်းစားနေမိခြင်း ဖြစ်သည်။

သူ ဘာလုပ်ရမည်နည်း။

သူ ဝေခွဲမရတော့ပေ။

ဤသံသေတ္တာကလေးကိုမပေးအပ်လျှင် ပေးဆပ်ရမည့် တန်ဖိုး ကတော့ ကြီးမားပေလိမ့်မည်။

သူ့အသက်လား။

သူ့ဘဝလား။

တစ်ခုခုတော့ ပေးဆပ်ရမည်မှာ သေချာသည်။ သူ့တွင် ကြီးမားသည့် အန္တရာယ်ကျရောက်တော့မည်ကို အသေအချာသိသည်။ ဤသည်မှာ လုဝမ်ရင်းကို ချင်မိသည့်အတွက်ပင်။ လုဝမ်ရင်းကို ချစ်မိသည့်အတွက် သူ့တွင် စိတ်ကောင်းဝင်ခဲ့ရသည်။ လူကောင်း ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

စိတ်ကောင်းဝင် လူကောင်းဖြစ်လျှင် အောက်လမ်းဂိုဏ်းနှင့် အံ့မဝင်တော့ပေ။ အံ့လွဲနေပေပြီ။ သက်ဆိုင်နေသူများကလည်း အံ့လွဲ နေသူကို လက်မခံတတ်ပေ။ ရှင်းပစ်မှာသေချာသည်။

အံ့လွဲနေသူများ၏ သွားရာလမ်းမှာ သေလမ်းပင်။ သူသည် ဆရာသို့သွားရမည်ကို မြင်ယောင်ဝံ့ကသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ထိုအန္တရာယ်ကို ရင်ဆိုင်တော့မည်ဟု သူ ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ၏။ ထိုအခါကျမှ သူ့စိတ်များ ပေါ့ပါးသွားသည်။ ဤသို့ မဆုံးဖြတ်ခင်က သူ့စိတ်မှာ နောက်ကျီနေလေသည်။

လာမည့်ဘေး ပြေးတွေ့လိုက်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည့်အခါ မှ သူ့စိတ်များ ပေါ့ပါးသွားခြင်း ဖြစ်သည်။

သူသည် သံသေတ္တာကလေးကို ကောက်ယူလိုက်၏။ ထို သံသေတ္တာကလေးထဲ၌ ဘာပါမည်ကို သူ့စိတ်မဝင်စားချေ။ ထို့ကြောင့် ခေါက်၍ပင် မကြည့်ချေ။

သူသည် သံသေတ္တာကလေးကို ခုတင်အောက်၌ထည့်လိုက်၏။ ဤသည်မှာ သိမ်းဆည်းခြင်းပင် ဖြစ်တော့သည်။

သူသည် ခုတင်ပေါ် လဲချလိုက်၏။ ထိုအခါမှ သူမ၏ မျက်နှာ နုနုကလေးသည် သူ့စိတ်မျက်စိထဲဝယ် ပေါ်လာလေတော့သည်။

သူမသည် သူ့ကို တကယ်ချစ်သူဖြစ်၏။ သူသည် တတ်နိုင်သမျှ တန်ထင်ဟုန်နှင့်တူအောင် ကြိုးစား၏။ ထိုကြိုးစားချက်များသည် ပင် လွဲနေ၏။ တန်ထင်ဟုန်က အနီရောင်ကို ကြိုက်၏။ သူက အဖြူကိုကြိုက်သည်။

တန်ထင်ဟုန်က သိုင်းပညာကို မပြတ်လေ့ကျင့်သည်။ သူက မလေ့ကျင့်။ သိုင်းကွက်တစ်ခု တက်ပြီးတိုင်း တန်ထင်ဟုန်က လှုပ်ရင်းကို ကစားပြ၏။ သူက ကစားမပြ။

ဤအရာများသည် အသေးအဖွဲဖြစ်သော်လည်း သူသည် တန်ထင်ဟုန် မဟုတ်ဆိုသည့် အချက်ကိုတော့ အသေအချာ ဖော်ပြနေ၏။

ဤကွဲလွဲချက်ကို လှုပ်ရင်းက အသေအချာသိသည်။ သို့သော် ကွဲလွဲချက်ကို သူ့ဖခင်အား ပြောမပြချေ။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် သူမက သူ့ကို ချစ်နေသောကြောင့်တည်း။

ဤအချက်ကို သူ ပြန်တွေးမိသောအခါ ရင်တသိမ့်သိမ့်ခုန်ပြီး အလွန်ကြည်နူးခဲ့ရသည်။ ဤသည်မှာ သူမ၏ မေတ္တာများပေတည်း။ သူသည် သူမ၏ ကိုယ်သင်းနံ့ကလေးကိုပင် ရလာခဲ့သည်။ သူမ၏ ရွှန်းလဲ့သော မျက်လုံးကလေးများကို မြင်ယောင်ခဲ့သည်။ သူ့ရင်သည် လှိုက်ဖိုမောခဲ့ရလေ၏။

သူသည် ချစ်သူ လှုပ်ရင်းကို မခွဲနိုင်မခွာရက် ဖြစ်လာသည်။

သူသည် ဤမိန်းကလေးကို သေမှသာ ခွဲခွာမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

သူသည် အိပ်ရာထဲနေသော်လည်း အိပ်မပျော်ပေ။ မျက်စိကြောင့်နေသည်။ ထိုစဉ် ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ ခဲတစ်လုံး လာကျသည်။

“ဒေါက် ...”

သူသည် လန့်ပြီးအိပ်ရာမှ ခုန်ထလေ၏။ အခန်းထဲ၌ အခြားသူများ မရှိ၍သာ တော်တော့သည်။ အခြားလူများရှိပါက ခဲကျရုံဖြင့် အဘယ်ကြောင့် ဤမျှထိတ်လန့်ရသနည်းဟု မေးမြန်းကြပေလိမ့်မည်။

“သူလာပြီ ...”

သူ့စိတ်များ နောက်ကျသွားရလေ၏။ ထိုသူကို တွေ့ရတော့မည်။ မတွေ့၍မရတော့ပေ။ သူသည် ဝရန်တာသို့ ထွက်လိုက်၏။ သို့သော် သူသည် ချက်ချင်းပင် အခန်းတွင်းသို့ ပြန်ဝင်လိုက်သည်။

သူအိပ်ပျော်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ထွက်မတွေ့ဟု အကြောင်းပြလိုက်မည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် အမှောင်ထဲ ငြိမ်သက်စွာကြည့်ရင်း အခန်းထဲ၌ ရပ်နေသည်။ အချိန်သည် ကြာမြင့်သည်ဟု ထင်မိလေ၏။

ထိုစဉ် ...

“ဒေါက် ...”

ခဲတစ်လုံးသည် ထပ်မံကျလာလေ၏။ သူ စိတ်ထင်သွားသည်။ ဆရာကြီးသည် ခဲများကို တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး ပစ်နေလျှင် ကြယ်ပစ်ဝိဇ္ဇာ လုဂ္ဂဟုန်၊ လီတာကျော၊ လုချူကြီးတို့ သိသွားပေလိမ့်မည်။

သူသည် ဈေးပြန်လာလေ၏။ သူဘယ်အချိန်အထိ တောင့်နေနိုင်မည်နည်း။ သူသည် ဇွဲနှင့်ပေ၍ အမှောင်ထဲ၌ ရပ်နေပြန်၏။ မကြာပါချေ ခဲတစ်လုံး ထပ်ကျလာ၏။

“ဒေါက်...”

သူ တောင့်မခံနိုင်တော့ချေ။ အိမ်သားများ အသံ မခံနိုင်ပါချေ။ သူသည် ဝရန်တာသို့ ထွက်လိုက်၏။ ထို့နောက် အောက်ထပ်သို့ နှုတ်ချလိုက်သည်။ သူသည် သွားနေကျ ပန်းချီတစ်ခုဆီသို့ သွားရလေ၏။

ထိုပန်းချီသည် အမှောင်ရိပ်ပိုကျသည်။

“ရပ်...”

တီးတိုးအသံတစ်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။ အမှောင်ထဲမှ ထွက်ပေါ်လာသော အသံ။ အသံက ခက်ထန်နေသည်။ ခဲဖြင့် သုံးကြိမ် သုံးခါ ပေါက်ရသဖြင့် စိတ်ကွက်နေမှန်း တန်ထင်ဟုန်အတူ သိသည်။ သူသည် ရပ်လိုက်၏။

“အမိန့်ရှိပါ ဆရာကြီး”

သူက တည်းညှင်စွာ ပြောသည်။

“ငါ သုံးခါ အချက်ပေးရတယ်၊ မင်း ဘာလုပ်နေသလဲ”

“ကျွန်တော် အိပ်ပျော်နေပါတယ် ဆရာကြီး၊ နောက်ဆုံးခဲကျမှ ကျွန်တော် နိုးလာတာပါ၊ နိုးနိုးချင်း ကျွန်တော် ဆင်းလာတာပါ”

ဆရာကြီးဆိုသူသည် အတော်စိတ်တိုနေသော်လည်း သူ့ဒေါသကို ထိန်းလိုက်သည်။

“မင်း ကောင်မလေးနဲ့ နားလည်မှု ရပြီးပြီလား”

“ကြိုးစားတုန်းပါပဲ ခင်ဗျာ”

“ဟင်း... ဟင်း... ဟင်း... မင်းဘာဖြစ်လို့ ညာချင်ရတာလဲ၊ ငါ့ကို ညာလို့ မရဘူး၊ လူကြီးတွေက မင်းတို့နှစ်ယောက်ကို ပေးစားဖို့စီစဉ်နေကြပြီဆိုတာ ငါသိတယ်”

သူ အဘယ်ကဲ့သို့ သိသနည်း။ သူသည် ရိပ်ဖမ်းသံဖမ်းဖြင့် ဖြိုးဖြန်းပြောလိုက်ခြင်းပေလော။ တကယ်သိ၍ ပြောခြင်းပေလော။ သူ မသိနိုင်ပါ။ သူတုန်လှုပ်သွားသည်ကတော့ အမှန်ပင်ဖြစ်ပါသည်။

“မင်း ပစ္စည်းကို ငါ့လက်ထဲအပ်ရမယ်၊ ဘာဖြစ်လို့ မအပ်တာလဲ”

“ခင်ဗျာ...”

“ဘာ ခင်ဗျာလဲ၊ အခုမှ ယောင်နုနုလုပ်မနေနဲ့၊ ဟိုပစ္စည်းကို ငါ့ဆီယူခဲ”

အမှောင်ထဲမှ ဆရာကြီးက ခက်ထန်စွာ အမိန့်ပေးလိုက်လေ၏။

“ကျွန်... ကျွန်တော် ပစ္စည်း... ပစ္စည်း မရသေးပါဘူးခင်ဗျာ”

“ဘာကွ...”

ဆရာကြီးဆိုသူသည် အလွန်ဒေါသထွက်သွားလေ၏။

သူသည် အမှောင်ထဲ၌ အသံမကျယ်လောင်ရအောင် ကြိုးစားပြောရသဖြင့် ဝမ်းခေါင်းသံကြီးဖြင့် ခြိမ်းခြောက် ဟိန်းဟောက်လိုက်သည်။

၁၅၆ ♦ တက္ကသိုလ် နေထိုင်အောင်

“ဆရာကြီးတို့ လိုချင်တဲ့ပစ္စည်း ကျွန်တော်လက်ထဲ မရောက်သေးပါဘူးခင်ဗျာ”

ဆရာကြီးသည် ညနေကပြောလိုက်သည့် သတင်းစကားကို သိနေပြီလားဟု တန်ထင်ဟုန်အတူ တွေးပြီး ဇွတ်မှိတ်ပြီးငြင်းလိုက်၏။

“ဟား ... ဟား ... ဟား”

ဆရာကြီးသည် ခပ်အုပ်အုပ်ရယ်လိုက်၏။

“မင်း နုပါသေးတယ်ကွာ၊ ငါတို့ဂိုဏ်းထဲမှာ မင်းထက်ရင့်တဲ့ လူတွေ အများကြီးရှိတယ်၊ မင်း ငါ့ကိုညာလိုမရဘူးကွာ၊ မင်း ငါ့အပေါ်မှာ သစ္စာဖောက်ပြီပေါ့”

“မဟောက်ဝံ့ပါဘူး၊ ကျွန်တော် ဂိုဏ်းအကြောင်းလည်း သိပါတယ်၊ ဆရာကြီးအကြောင်းလည်း သိပါတယ်”

“မင်း ငါ့အကြောင်း တကယ် မသိပါဘူး၊ မင်း သစ္စာမဟောက် ဝံ့ဘူးဆိုရင် ငါ့ဆီကို ပစ္စည်းယူခဲ့ပါ၊ ငါ ပစ္စည်းကို လိုချင်တယ်၊ မင်းက မရသေးဘူးဆိုပြီး ငါ့ကို ဖြောင်လိမ်နေတယ်၊ ဒီလိုလုပ်လို့ ဘယ်ရမလဲကွာ၊ ဟေ့ကောင် ...”

“ခင်ဗျာ ...”

“ငါ့အကြောင်း သိတယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဆရာကြီးအကြောင်း အသေအချာသိပါတယ် ခင်ဗျာ”

အတုမဲ့စားသမား (၅) ♦ ၁၅၇

“ဒီလိုဆိုရင် ပစ္စည်းကို သွားယူပေး”

“မရှိပါဘူး ခင်ဗျာ”

တန်ထင်ဟုန်အတူသည် ခေါင်းမာလိုက်၏။

“ဖြောင်း ...”

ဆရာကြီး၏ လက်သည် လှုပ်ရှားသွားလေ၏။ တန်ထင်ဟုန် အတူသည် လွင့်စဉ်ထွက်သွား၏။ တန်ထင်ဟုန်အတူသည် လုံးဝ မရှောင်နိုင်ချေ။ တိုက်ခိုက်မည်ဟု သိလျှင်လည်းသူ ရှောင်နိုင်မည် မဟုတ်ပါ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဆရာကြီးဆိုသူနှင့် တန်ထင်ဟုန် အတူသည် အလွန်ကွာခြားနေသောကြောင့်တည်း။

တန်ထင်ဟုန်အတူသည် လူးလဲထရန် ကြိုးစားလိုက်လေသည်။ ထိုအခါ အမှောင်ထဲမှ ဆရာကြီးဆိုသူသည် ခုန်ထွက်လာလေ၏။

“ဟဲ ... ဟဲ ... ဟဲ ... မင်းက မဆိုးပါဘူး၊ ငါ့ကိုတောင် ပြန် ခုခံဖို့ ကြိုးစားတဲ့ ကောင်ပဲ၊ ကဲ ... စမ်းကြည့်ပါဦး၊ ခုခံနိုင်သလား ဆိုတာ သိရအောင်”

အမှောင်ထဲက လူသည် အနည်းငယ် လင်းနေရာသို့ ရောက်လာပြီး တန်ထင်ဟုန်အတူအား ကြိမ်းမောင်းလေ၏။ သူသည် အပေါ်အနက် အောက်အနက်ကို ဝတ်ဆင်ထားပြီး မျက်နှာဖုံးအနက်ကို ဖွပ်ထားသဖြင့် မှောင်ထဲ၌ လုံးဝ မမြင်နိုင်ချေ။

အမှောင်ဖြင့် ကိုယ်ယောင်ပျောက်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ့ကိုယ်သူ မည်သူမည်ဝါဟု မသိနိုင်ချေ။

ကိုယ်နေဟန်ထားမှာ ပိန်ပိန်သွယ်သွယ် ဖြစ်သော်လည်း ခန္ဓာကိုယ် ကျစ်လျစ်ခိုင်မာသည်ဟု ယူဆရသည့် တန်ထင်ဟုန်အတုအထားကို ဆရာကြီးဆိုသူသည် စောင့်နေ၏။

တန်ထင်ဟုန်အတုသည် အခြေအနေမှန်ကို နားလည်သွားပေပြီ။ ဆရာကြီးသည် ညနေက လူကြီးချင်းစကားပြောကြသည့် အဖြစ်ကို အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် သိသွားပြီဟု ယူဆသည်။

ထို့ကြောင့် သူသည် ဆရာကြီးဆိုသူအား ခုခံရန် ကြံစည်ရတော့သည်။

တကယ်တော့ သူသည် ဆရာကြီးကို ခုခံနိုင်မည် မဟုတ်ပါ။ သို့သော် တတ်နိုင်သမျှတော့ ခုခံရပေလိမ့်မည်။ ကြက်ကလေးလို ငှက်ကလေးလို သူတို့သတ်ချင်သလို အသတ်မခံနိုင်ပါ။ သူသည် အသာထလိုက်သည်။

သူ အထတွင် မျက်နှာဖုံးစွပ် ဆရာကြီးသည် ဟိတ်ဟုအော်ကာ သူ့ဆီသို့ ခုန်ပျံဝင်လာ၏။

တန်ထင်ဟုန်အတုသည် ခုန်ဆတ်လိုက်၏။ သို့သော် သူ့ခုန်ဆုတ်ပုံမှာ မျက်နှာဖုံးစွပ်ဆရာကြီး၏ ခုန်အကန်နှင့်ဆိုလျှင် များစွာ နှေးကွေးပါသည်။ ဆရာကြီး၏ ခြေထောက်သည် သူ့ကို ကန်မိသွားသည်။

“ဝုန်း...”

“အား...”

တန်ထင်ဟုန်အတုသည် မြေပြင်မှပြန်ထရန် ကြိုးစားလိုက်

သည်။ သို့ရာတွင် ထ၍မရတော့ပေ။ ဆရာကြီးဆိုသူက လည်မျိုအား ခြေထောက်ဖြင့် ဖိနှင်းတား၏။

“အင့် ... အင့် ... အင့်”

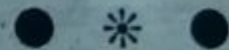
တန်ထင်ဟုန်အတုမှာ ဆရာကြီး၏ ခြေထောက်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဖယ်ရဟားနေ၏။ သို့သော် ကျောက်သားကျောက်စိုင်ကဲ့သို့ နိုင်မြဲလှသော ဆရာကြီး၏ ခြေထောက်ကို သူမဖယ်ရှားနိုင်ပါချေ။ ဟအင့်အင့်နှင့် ဖြစ်နေသည်။

“ဟား ... ဟား ... ဟား”

မျက်နှာဖုံးစွပ် ဆရာကြီးသည် ခပ်အုပ်အုပ် ရယ်သည်။

“မင်းကိုလည်မျိုနှင်းသတ်မယ်၊ ငါ့ကို သစ္စာဖောက်တဲ့လူကို ငါက ချမ်းသာမပေးဘူးကွ၊ ဟား ... ဟား ... ဟား”

သူသည် ပြောပြောဆိုဆို သူ့ခြေထောက်ကို ဖိနှင်းလေ၏။ အောက်မှ တန်ထင်ဟုန်အတုမှာ ထွန်ထွန်လူးခံစားနေရ၏။ ခြေထောက်ကို တွန်းဖယ်သော်လည်း မရချေ။ မျက်နှာမှာ ပြာနှမ်းနှမ်း ဖြစ်လာလေတော့သည်။

အခန်း(၅၃) အချစ်နိဂုံး

“ဘယ်မှာထားသလဲ၊ သံသေတ္တာထားတဲ့နေတာကို ပြောစမ်း”

“မ ... မ ... မသိ၊ အင့် ... အင့်”

သူသည် မပီမသနှင့် မသိကြောင်း ပြောနေသည်။

တိုအခါ ဆရာကြီးက ခြေထောက်ကို ဖိနင်းပြန်သည်။

“ဘာ ... မသိဘူးလဲ၊ မင်းယူသွားတဲ့ ပစ္စည်းကို မင်းသိရမှာပေါ့၊ မှန်မှန်ပြောစမ်း၊ မပြောရင် မင်းလည်မျိုကို ပြတ်သွားအောင် ငါနင်းပစ်မယ်၊ ဒီမှာကြည့် ...”

သူသည် ဖိနင်းလေတော့၏။

“အား ... အီး ... အီး”

တန်ထင်ဟုန်အတုမှာ လျှာထွက်မတတ် ခံစားနေရတော့၏။

သူသည် သေလုမြောပါး ဖြစ်နေချေပြီ။

“ပြော ... ပြော ... ပြော”

ဆရာကြီးသည် ခြေထောက်ကို အနည်းငယ် လျော့ပေးလေသည်။

“မြန်မြန်ပြောစမ်း၊ ဘယ်မှာလဲ ပစ္စည်း”

“ဟို ... ဟို ... ရွှေလုံပျံလီ ... လီတာကျွေဆီ ... ဆီမှာ အပ်အပ်ထား ...”

ဘာကွ ... ရွှေလုံပျံ လီတာကျွေဆီမှာ အပ်ထားတယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ် ... ဟုတ်”

ဆရာကြီးသည် သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်၏။

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... မင်းက ငါ့ကို သူငယ်နှစ်စားလေးများ မှတ်နေသလား၊ မင်းကိုသတ်ဖို့ လုပ်နေတာတောင် မင်းက ပမာမခန့်လုပ်ပြီး ငါ့ကို ညာနေသေးတယ်၊ ကဲ ... ညာဦးကွာ ညာဦး”

“အီး ... အား ... အူး”

ဆရာကြီးသည် အားကုန်ထုတ်၍ နင်းလိုက်ရာ တန်ထင်ဟုန် အတုခများ ပျော့ခွေသွားရှာသည်။ ထိုစဉ် လူရိပ်တစ်ခု ဖျတ်ခနဲ ရောက်ရှိလာ၏။

“ဝုန်း ...”

ထိုလူရိပ်သည် လက်ဝါးရိုက်ချက် တစ်ချက် ရိုက်ထုတ်လိုက်ရာ ဆရာကြီးသည် လွင့်စဉ်ထွက်သွားလေ၏။ သူသည် လူးလဲထပြီး သူ့အားရိုက်သူကို ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟာ ... ဓားညီနောင် စစ်ကုယောင်”

စစ်ကုယောင် ရိုက်ထုတ်လိုက်သော်လည်း ဆရာကြီးဆိုသူ ဖြန်ထလာနိုင်သည်။ ဆရာကြီးသည် သိုင်းကွက်ခင်းလိုက်သည်။

စစ်ကုယောင်က ခုန်ဝင်လာသည်။

ဆရာကြီးမှာ လွင့်စဉ်ထွက်သွားပြီး လက်များထုံကျည်သွားသည်။ သူသည် လန့်သွားလေပြီ။ စစ်ကုယောင်ကို မယှဉ်နိုင်မှန်း သူရိပ်မိသွားသည်။

ထို့ကြောင့် ဆရာကြီးသည် ပြေးလမ်းကို ကြည့်တော့၏။

သူ့အဖို့ ပြေးနိုင်မှလွတ်တော့မည် မဟုတ်ပါလား။

ဓားညီနောင် စစ်ကုယောင်က သူ့ကိုစိုက်ကြည့်နေသည်။

“အ ... အ ... အ”

မြေပြင်၌ လဲကျနေသည့် တန်ထင်ဟုန်အတုထံမှ တအအနှင့် အသံထွက်လာသဖြင့် စစ်ကုယောင်သည် အာရုံပြောင်းသွားလေ၏။

“ဟင် ...”

သူသည် တန်ထင်ဟုန်အတုဆီသို့ ကမန်းကတန်း ပြေးလာသည်။ သူ့ကိုဖွေထူလိုက်သည်။ သူသည် ငဲ့ကြည့်လိုက်လေသည်။

စစ်ကုယောင်ကဲ့သို့သော သိုင်းသမားအဖို့ တော်ရုံတန်ရုံ အမှောင်ထဲကို ကြည့်မြင်နိုင်သည်။ ထို့ကြောင့် လည်ပင်း၌ ညိုမည်းသော ခြေရာကြီးကို မြင်နေရသည်။

“တောက် ...”

စစ်ကုယောင် အလွန်ဒေါသထွက်သွား၏။ ထို့ကြောင့် တက်ခေါက်လိုက်ပြီး ဆရာကြီးဆိုသူကို မော့ကြည့်လိုက်၏။

“ဟင် ...”

မျက်နှာဖုံးစွပ် ဆရာကြီးမှာ ပြေးထွက်သွားလေပြီ။ သူသည်

စစ်ကုယောင်က တန်ထင်ဟုန်အတုကို သွားရောက် ပွေ့နေစဉ် အခွင့်အရေးယူပြီး လစ်ပြေးသွားခြင်း ဖြစ်သည်။

သူပြေးထွက်သွားသည်ကိုတော့ စစ်ကုယောင် မြင်လိုက်ရသည်။ ကိုယ်ဖော့ပညာသုံးပြီး လစ်ထွက်ပြေးသွားခြင်းဖြစ်သည်။

စစ်ကုယောင် မတတ်နိုင်ပါ။ သေမည့်လူကိုပစ်ပြီး ရန်သူနောက် မလိုက်နိုင်ပါ။

“မင်း ... မင်း သတိရရဲ့လား။”

တန်ထင်ဟုန်အတုသည် အသက်ပြင်းလှ၏။ သူသည် ပြန်လည် သတိရလာသည်။

“ခင် ... ခင်ဗျား”

“ဖြည်းဖြည်းပြောပါ ငါ့လူရာ”

“ခင် ... ခင်ဗျား စစ် ... စစ်ကုယောင်လား။”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ငါဟာ ဓားညီနောင် စစ်ကုယောင်ပါ”

“ကျွန် ... ကျွန် ... ကျွန်တော့်ကို ကူညီပါခင်ဗျား”

တန်ထင်ဟုန်အတုမှာ သေလောက်သည့် ဝေဒနာ ခံစားနေရသော်လည်း ခက်ခဲစွာ စကားပြောနိုင်သေးသည်။ အသံမှာ တိုးလွန်းလှသည်။

သို့သော် စစ်ကုယောင်မှာ အတွင်းအားကောင်းသဖြင့် ကောင်းစွာ ကြားနိုင်ပါသည်။

“မင်း ဘာမှမပူပါနဲ့၊ မင်းပြောချင်ရာ ပြောပါ၊ ငါ ကူညီမယ် လို့ ကတိပေးတယ်”

စစ်ကုယောင်က အားပေးစကားပြောပြီး ကတိပေးလိုက်သည်။

“ကျွန် ... ကျွန်တော့် ခုတင်အောက်မှာ သံသေတ္တာကလေး”

“သံသေတ္တာ ဘယ်မှာလဲ”

“ခု ... ခုတင်အောက်မှာပါ၊ အဲ ... အဲဒါကို ယူပြီး တန်ထင် ဟုန် အစစ်ကို ပေး ... ပေးပါ၊ ခင်ဗျား သူ့ကို ရှာ ... ရှာ ...”

“ကောင်းပြီ ... မင်း ဘာမှမပူပါနဲ့၊ ငါ တန်ထင်ဟုန်အစစ် ကို ရှာပြီး အဲဒီပစ္စည်းကို ပေးလိုက်ပါ့မယ်”

“တောင်းလည်း တောင်းပန်ပေးပါဗျာ”

“စိတ်ချ ... တောင်းပန်ပေးမယ်”

“ကျွန် ... ကျွန်တော် သူ့အဖြစ် ဟန်ဆောင်မိခဲ့တဲ့အတွက် ခွင့် ... ခွင့်လွှတ်ပါလို့”

“ဒါဖြင့် မင်းက ဘယ်သူလဲ”

“ခင်ဗျား သိမှာပါ၊ နဂါးပျံဂိုဏ်း”

“သိပြီ ... အောက်လမ်းဂိုဏ်း တစ်ဂိုဏ်းပဲ”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန် ... ကျွန်တော်က အဲဒီဂိုဏ်းက ဂိုဏ်းသားတစ်ဦးပါ၊ ကျွန်တော့် နာမည် ကျန်တိတ်လို့ခေါ်ပါတယ်”

“ဟုတ်ပြီ ကျန်တိတ်၊ ဟိုထွက်ပြေးသွားတဲ့ မျက်နှာဖုံးစွပ်လှ ဘယ်သူဆိုတာကို သိချင်တယ်”

“သူ ... သူက ကျွန်တော်တို့ ဂိုဏ်းချုပ်ပါ၊ နာမည်ကိုတော့ ဘယ်သူမှ မသိပါဘူး ခင်ဗျာ”

“မျက်နှာကိုကော ...”

“ဟင့်အင်း ... တစ်ခါမှမတွေ့ဖူးပါဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ ဂိုဏ်း အကြောင်း ...”

“ဟုတ်ပြီ ... မင်းတို့ဂိုဏ်းအကြောင်း ငါ သိချင်ပါတယ်၊ ကြိုးစားပြီး ဆက်ပြောပါ”

“ကျွန်တော်တို့ ဂိုဏ်းသားတွေဟာ တစ်ဦးကို တစ်ဦး မသိရ ပါဘူး၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကလည်း မျက်နှာဖုံးစွပ်နဲ့ပဲ အမြဲနေပါတယ်”

“ဟင် ...”

စစ်ကုယောင် စိတ်ဓာတ်ကျသွား၏။ တန်ထင်ဟုန်အတုသည် ဆာလုမြောပါး ဖြစ်နေသည်။ လိမ်လည်၍ ပြောမည်မဟုတ်ပါ။

စစ်ကုယောင် နဂါးပျံဂိုဏ်း၏ သဲလွန်စကိုလိုချင်၏။ သို့သော် တန်ထင်ဟုန်က မည်သို့မျှ သဲလွန်စ မပေးနိုင်ခဲ့ပါ။

တန်ထင်ဟုန်အတုသည် ကြိုးစားပမ်းစား ဆက်ပြောသည်။

“မိတ် ... မိတ်ဆွေကိုလည်း ကျွန်တော် ... ကျွန်တော် တောင်း ပန်ပါတယ်၊ တွေ့စတုန်းက ရန်သူလို ဆက်ဆံခဲ့တာ၊ ကျွန် ... ကျွန်တော်ရဲ့ အမြင်မှားမှုကြောင့်ပါ၊ စစ်ကုယောင်မှန်း မသိခဲ့လို ပါ၊ စစ်ကုယောင်မှန်း သိရတော့ ကျွန် ... ကျွန်တော် လေးစားပါတယ် ခင်ဗျာ”

စကားမဆုံးသေး။ သို့သော် မောနေသည်။

“ဖြည်းဖြည်း ပြောပါဗျာ”

စစ်ကုယောင်က အားပေးလိုက်၏။

“စစ် ... စစ်ကုယောင်မှန်းသိလို့ ကျွန်တော် အကူအညီတောင်းတာပါ”

စစ်ကုယောင်သည် တန်ထင်ဟုန်အတု၏ အကြောများကို မသိမသာ စမ်းသပ်ကြည့်သည်။ သေဆုံးတော့မှာပါလား။

“မောနေပါ့မယ်ကွာ၊ ဖြည်းဖြည်းချင်း ပြောပါ၊ မင်းမှာချင်တာကို မှာနိုင်ပါတယ်၊ မင်းကိုယ်စား ငါဆောင်ရွက်ပေးပါ့မယ်”

“ကျွန် ... ကျွန်တော် မနေရတော့ပါဘူး ခင်ဗျာ၊ ဒါကို ကျွန်ကျွန်တော် သိပါတယ်၊ နောက်ဆုံး တစ်ခု မှာချင်ပါတယ်”

“ပြောပါကွာ ... ငါ ဆက်ဆက်ပြောလိုက်ပါ့မယ်၊ စိတ်ချလက်ချသာ ပြောပါ၊ မင်း ဘယ်သူ့ကို မှာချင်သလဲ”

“လု ... လုဝမ်ရင်းဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကိုပါ၊ သူ ... သူ့ကို ကျွန်တော် ချစ် ... ချစ်”

စကားကိုဆုံးအောင် မပြောလိုက်နိုင်ချေ။ ဇက်ကျိုးကျသွား၏။ ကျန်တိတ်ကား သေဆုံးသွားရှာလေပြီ။

ကျန်တိတ်သည် သိသမျှတော့ သတင်းပေးသွားခဲ့ပါသည်။ သို့သော် ထိုသတင်းများက စစ်ကုယောင်အတွက် အရာမထင်ပါ။

စစ်ကုယောင်သည် လွန်စွာ စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည်။ မျက်လုံးကို မှိတ်လျက် စိတ်ကိုဖြေလျော့ချနေရ၏။

“ဟင်း ...”

သက်ပြင်းချလိုက်မိသည်။ ဪ ... လူတစ်ယောက် သေဆုံးဖို့ ဆိုသည် လွယ်လှပါတကား။ မျက်လုံးပြန်ဖွင့်လိုက်သည်။

သူ့ရှေ့၌ မီးဝင်းဝင်းတောက်သော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်နေသည့် မိန်းမပျိုတစ်ယောက်ကို တွေ့ရသည်။ လုဝမ်ရင်းသာတည်း။ မှန်ပါသည်။ ညီမငယ်ဖြစ်သော လုဝမ်ရင်းပင် ဖြစ်ပါလေသည်။

သူမသည် စစ်ကုယောင်ကို လက်ညှိုးငေါက်ငေါက်ထိုးသည်။

“ရှင် ... ရှင် ... ရှင် ကျွန်မ ... ကျွန်မ ချစ်သူကို သတ်ပစ်လိုက်ပြီး ရှင် ရက်စက်လှချည်လား၊ ရှင်ဟာ သွေးအေးတဲ့ လူသတ်သမားပဲ”

စစ်ကုယောင်မှာ သူမ၏ စွပ်စွဲပြောဆိုသည့် စကားများကို ကြားလိုက်ရသောအခါ တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွား၏။ သူ လက်ကာလျက် တွင်တွင်ငြင်းတော့၏။

“မ ... မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါ ... ငါမသတ်ပါဘူး၊ ငါ လူသတ်သမား မဟုတ်ဘူး”

“ရှင်မသတ်လို့ ဘယ်သူသတ်မှာလဲ၊ ဒီနေရာမှာ ရှင်နဲ့သူနဲ့ နှစ်ယောက်တည်း ရှိတယ်၊ ဒါကို ရှင်း ငြင်းချင်သေးလို့လား၊ ငြင်းရင်လည်း အဓိပ္ပာယ်ရှိရှိ ငြင်းရတယ် သူကကော ရှင်ကို ဘယ်စွပ်စွဲနိုင်တော့မှာလဲ၊ သူက သေနေပြီကိုး၊ ရှင် တော်တော်ရက်စက်တယ်”

“မင်း... မင်း မသိဘဲနဲ့ အဲဒီလိုမစွပ်စွဲပါနဲ့၊ ငါသတ်တာကို မင်း မြင်တာလည်းမဟုတ်ဘဲနဲ့၊ ညီမလေး လုဝမ်ရင်း စွပ်စွဲတယ် ဆိုတာ သေသေချာချာ မြင်မှကောင်းပါတယ်”

“ဪ... ရှင်က ကျွန်မနာမည်ကိုတောင် သိနေမှကိုး”

လုဝမ်ရင်းသည် လွန်စွာ စိတ်ထိခိုက်နေ၏။ စစ်ကုယောင်ကို လက်ညှိုးတထိုးထိုးဖြင့် စွပ်စွဲနေ၏။ လုဝမ်ရင်းက မျက်စောင်းထိုး ပြီး ပြောလိုက်လေ၏။

ထို့ကြောင့် စစ်ကုယောင်က ပြောလိုက်လေ၏။

“မင်းတင်မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါအားလုံးကိုသိပါတယ်”

“ရှင်က ဘယ်သူတွေကို သိနေလို့လဲ”

“မင်းအဖေ ဘာကြီးလုရှဟုန်ကိုလည်း ငါသိတာပဲ၊ ကြယ်ပစ် ဝိဇ္ဇာ ဘာကြီး လုရှဟုန်လေ၊ မင်းဘကြီး ရွှေလှံပျံလီတာကျေ၊ မင်းဦးကြီး လုချူကြီးတို့ အားလုံးကို သိပါတယ်၊ နောက်ပြီး တစ်ယောက်ကို သိပါသေးတယ်”

“ဘယ်သူလဲ...”

“ကွယ်လွန်သွားပြီဖြစ်တဲ့ မင်းရဲ့ ဦးလေး အငယ်ဆုံး ဓား နှစ်လက် တန်ထင်လင်းဆိုတာလည်း သိပါတယ်”

လုဝမ်ရင်းသည် အကြီးအကျယ် အံ့အားသင့်သွား၏။ လုဝမ်ရင်း အံ့အားသင့်သွားသည်ကို စစ်ကုယောင် ကောင်းကောင်းကြီး မြင်နေ၏။

ပါးစပ်ကလေး ဝိုင်းသွားသည်။ ဟသွား၏။ သို့သော် ဒေါသ

များကတော့ မပျောက်ချေ။ လုဝမ်ရင်းသည် စဉ်းစားဉာဏ်တော့ ရှိပါသေးသည်။ လုဝမ်ရင်း၏ ပြန်ပြောပုံကို ကြည့်ပါ။

“ဒါကတော့ မထူးဆန်းပါဘူးရှင်၊ ရှင်စုံစမ်းထားရင် ကျွန်မ ဦးကြီး ဦးလေးတွေကို သိနိုင်တာပဲ၊ ဒီဈာန်မှာ ကျွန်မတို့ရဲ့ ဦးကြီး ဦးလေးတွေကို မသိတဲ့လူ မရှိဘူး”

“မင်း အံ့သြသွားရမယ့် အချက်တစ်ချက် ငါ့ဆီမှာ ရှိပါသေး တယ် ညီမလေး လုဝမ်ရင်း...”

“ဘာရှိတာလဲ...”

“ငါ့ရင်ဘတ်မှာ အမှတ်မည်းကြီးတစ်ခု ရှိတာလေ၊ မင်းမှတ်မိ မှာပေါ့၊ ဟောဒီမှာကြည့်စမ်း...”

စစ်ကုယောင်က အင်္ကျီကို လှန်၍ပြလိုက်၏။ တန်ထင်ဟုန်၏ ရင်ဘတ်တွင် အမှတ်မည်းကြီးသည် ထင်ရှားစွာ တည်ရှိနေသည်။

လုဝမ်ရင်းသည် အမှတ်မည်းကြီးကို သေချာကြည့်နေ၏။ တည်ရှိပုံနေရာကလည်း မှန်သည်။ အမှတ်မည်းကြီးကလည်း အတု ဟုတ်ပုံ မရချေ။

ထို့နောက် စစ်ကုယောင်၏ မျက်နှာကို ကြည့်ပြန်၏။

အကြာကြီးကြည့်ပြီးမှ မဲပြုံး ပြုံးလိုက်၏။

“အင်း... ဟုတ်ပြီ... ဟုတ်ပြီ”

“မင်း မှတ်မိပြီမဟုတ်လား၊ ငါ မင်းရဲ့အစ်ကိုတန်လေ၊ ငါကမှ မင်းရဲ့အစ်ကိုတန်ထင်ဟုန် အစစ်ပါ”

“ဪ... ဪ... ကျွန်မသိပြီ၊ ကျွန်မ ကောင်းကောင်းကြီး

သိပါပြီ၊ ဒါကြောင့် အစ်ကိုတန်က သူ့ကို ရက်ရက်စက်စက် သတ်ပစ်လိုက်တာပေါ့ ဟုတ်လား”

စစ်ကုယောင်မှာ သူမ၏စကားကြောင့် ရင်ထဲ နှင့်သွားသည်။ ပိဿာလေးနှင့် ဘေးပစ်သလို ခံစားလိုက်ရသည်။

“ဘယ်လိုများပြောလိုက်တာလဲ ညီမလေးရယ်”

“အမှန်တွေကို ပြောလိုက်တာလေ၊ ဒါကြောင့် အစ်ကိုတန်က သူများကို လိုက်ချောင်းနေခဲ့တာကိုး၊ ကျွန်မ ကောင်းကောင်း မှတ်မိတာပေါ့၊ သူရောက်လာတဲ့ ပထမနေ့ကတည်းက အစ်ကိုတန် လိုက်ချောင်းနေခဲ့တာပဲ၊ သံတိုင်တွေတောင် ကွေးသွားတယ်လေ ...

“ဘာဖြစ်လို့ အစ်ကိုတန် လိုက်ချောင်းနေတယ်ဆိုတာ ကျွန်မ အခုတော့သိပြီ၊ အစ်ကိုတန်ဟာ မနာလိုဖြစ်နေတယ်၊ သူသာ လုဝမ်ရင်းကို ရသွားရင်တော့ ဒုက္ခပဲလို့ အစ်ကိုတန် တွေးနေတယ်၊ အစ်ကိုတန် မနာလိုဖြစ်နေတယ် မဟုတ်လား”

သူ့ချစ်သူ သေဆုံးသွားသဖြင့် လုဝမ်ရင်းမှာ အမှန်ကို မဆင်ခြင် မစဉ်းစားနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။ သူမထင်ရာကို စွတ်ပြောနေသည်။

သူမနှင့် ဆယ်နှစ်ကျော် ကွဲကွာနေသည့် အစ်ကိုပြန်လာသည်ကိုပင် ဝမ်းသာရမှန်းမသိဘဲ ဖြစ်နေသည်။ သူသည် ငယ်ပေါင်း အစ်ကိုကို မတွေ့ချင် မမြင်ချင်လောက်အောင် ဖြစ်နေမိသည်။

အခန်း(၅၄) မှားယွင်းသည့် အဖြစ်

စစ်ကုယောင်ကတော့ ဒီလိုမဟုတ်ချေ။ သူမနှင့် ဆန်ကျင်ဘက် ဖြစ်သည်။ သူသာ တန်ထင်ဟုန်ဖြစ်သည်ကို ပြောပြလိုက်လျှင် သူ့ ညီမငယ် လုဝမ်ရင်းသည် အလွန်ဝမ်းသာသွားလိမ့်မည်ဟု သူထင်မိသည်။

သူ့ကို ဖက်လဲတကင်း ကြိုဆိုလိမ့်မည်ဟု ထင်ခဲ့၏။ ယခုတော့ ဒီလိုမဟုတ်ပါလား။ သူ့အား လက်ညှိုးတငေါက်ငေါက်နှင့် ရန်တွေ နေလေပြီ။ စစ်ကုယောင် ဝမ်းနည်းမဆုံး ဖြစ်သွားလေ၏။

သူသည် တန်ထင်ဟုန်အတူနှင့် လုဝမ်ရင်းတို့၏အဖြစ်မှန်ကို တစ်စွန်းတစ်စ ရိမ်မိလာသည်။

“ဒါ ... ဒါဖြင့် မင်းက သူ ငါ့အယောင်ဆောင်နောက်ကို သိနေတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟင်း ... ဟင်း ... သိတာပေါ့”

“ဒီကောင်က လူလိမ်ပဲ၊ ငါ့အယောင်ဆောင်နေတယ် ဆိုကတည်းက ဖော်ထုတ်ဖို့ ကောင်းပါတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့ ဖော်ထုတ်ရမှာလဲ၊ သူက အစ်ကိုတန်လို့ ဟန်ဆောင်နေခဲ့တယ်၊ ဒါပေမယ့် သူဟာ လူကောင်းတစ်ဦးပဲ၊ ဘယ်သူ့အပေါ်မှ မကောင်းမကြံဘူး၊ အစ်ကိုတန် အပေါ်တောင် မကောင်းမကြံဘူး”

“ဒါတော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ သူ ဝန်ခံသွားလို့ ငါသိသွားပါပြီ၊ အဖြစ်မှန်ကို ငါက ပြောပြတာပါ၊ မင်းက သူ ဟန်ဆောင်နေတယ်ဆိုတာတော့ ဘကြီးကို ပြောသင့်တာပေါ့”

“မပြောဘူးလေ၊ ကျွန်မက သူ့ကိုချစ်နေတာကိုး၊ အစ်ကိုတန်က မနာလိုလို့ သတ်ပစ်တာ”

သူမ၏ စကားအဆုံးတွင် လူတစ်ယောက် ကြားဝင်လာလေ၏။ ထိုလူသည် ဒေါသနှင့် လှဝမ်းရင်းကို အော်ဟစ်လိုက်သည်။

“တော်စမ်းဟေ့ လှဝမ်းရင်း၊ နင့်စကားတွေ နားခါးလှတယ်၊ နင့်အကောင်ကို သတ်သွားတာ တန်ထင်ဟုန်မဟုတ်ဘူး၊ တခြားတစ်ယောက်၊ တန်ထင်ဟုန် စိတ်မချမ်းသာအောင် စွပ်စွဲမနေနဲ့၊ နင့်အကောင်ကို သတ်တဲ့အကောင်က ထွက်ပြေးပြီ၊ မြန်လိုက်တာလေကတောင် အစွဲပေးရတယ်၊ ငါလိုက်တာတောင် မမီဘူး”

“ဟင် ... ဦးဦး”

ဘီလူးကြီး လူချူကြီးသည် ပန်းခြံထဲသို့ ခုန်ကျော်ဝင်လာပြီး ပြောကြားလိုက်လေ၏။ လှဝမ်းရင်း အံ့အားသင့်သွားသည်။ လူချူကြီးသည် တန်ထင်ဟုန်ကို သိနေပုံရနေသည်။ ထိုအချက်ကို သူမအံ့သြနေသည်။

“ဦးက အစ်ကိုတန်ကို သိနေပုံပဲ၊ သူ တန်ထင်ဟုန်မှန်း ဦးက သိနေတာပေါ့ ဟုတ်လား၊ ဘယ်လိုသိနေတာလဲ”

သူမက တအံ့တသြမေးကိ၏။

လူချူကြီးက ...

“တန်ထင်ဟုန် ဒီရွာကို ရောက်နေခဲ့တာ ဟိုကောင်ရောက်တဲ့နေ့ကတည်းကပဲ၊ ဟိုကောင် ဒီအိမ်ကြီးကိုဝင်တော့ တန်ထင်ဟုန် အိမ်အပြင်မှာ ရှိနေတယ်၊ ဒါကို နင်လည်းမြင်တာပဲ”

သူမက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်ပါတယ် ... မြင်ပါတယ် ဦး”

“အေး ... တန်ထင်ဟုန်က အဲဒီတော့ အိမ်ထဲကို မဝင်တော့ဘူး၊ ဒီကောင် ဘာအကြံအစည်နဲ့ဝင်တာလဲလို့ စောင့်ကြည့်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး အိမ်အပြင်ကပဲ စောင့်ကြည့်နေတော့တယ်၊ ခုတော့ အားလုံးလွန်ကုန်ပြီကွယ်၊ သူ့ခမျာလည်း သေရရှာပြီ၊ နင် တန်ထင်ဟုန်ကို မပြစ်မှားနဲ့၊ သူက နင့်အကောင်ကို ကယ်ဖို့ကြိုးစားနေတာ၊ သူ့ကိုသတ်တဲ့လူက ထွက်ပြေးသွားတော့ သူနဲ့ နင့်အကောင်ပဲ ကျန်ခဲ့တော့တာပေါ့”

ထိုအခါ လှဝမ်းရင်းသည် စွပ်စွဲမှားသည့်အဖြစ်ကြောင့် ချုံးပွဲချါတော့သည်။ သူသည် တန်ထင်ဟုန်ကို စွပ်စွဲမိသည့်အတွက်လည်း ဝမ်းနည်းသည်။

သူ့ချစ်သူနှင့် မကြာမီ လက်ထပ်တော့မည်ဟု ရည်ရွယ်ပြီးမှ ချစ်သူ သေဆုံးရသည့်အတွက်လည်း ဝမ်းနည်းမိလာသည်။

ထို့ကြောင့် ချစ်သူ၏ ရင်ဘတ်ပေါ်၌ မျက်နှာမှောက်၍ ငိုကြွေးနေမိသည်။

ထိုအခါမှ စစ်ကယောင် နေသာထိုင်သာကျသွားသည်။ လှဝမ်းရင်း အထင်မှားနေသဖြင့် သူ မနေတတ် မထိုင်တတ်ဖြစ်နေသည်။

“မငိုပါနဲ့ ညီမရယ်... တိတ်ပါတော့၊ စိတ်ကို နည်းနည်းတင်းထားလိုက်၊ စိတ်လျော့လိုက်ရင်တော့ ဝမ်းနည်းစရာချည်းပဲ၊ လူ့ဘဝဆိုတာ ဒီလိုပါပဲ၊ တွေ့ကြုံဆုံကွဲ ဓမ္မတာပါပဲ ညီမလေးရယ်”

မိန်းမပျိုတစ်ဦး၏ အားပေးနှစ်သိမ့်သံသည် ရုတ်တရက် ပေါ်လာသဖြင့် လှဝမ်းရင်း အံ့သြပြီး မော့ကြည့်လိုက်မိသည်။

သူမမြင်လိုက်ရသည်က နက်မှောင်ထူထဲသော မျက်ခုံးများ၊ ကြည်လင်တောက်ပနေသည့် မျက်လုံးများဖြင့် အလွန်လှပသည့် မိန်းမပျိုတစ်ဦး။

သူမထက်တော့ အနည်းငယ် အသက်ကြီးပုံ ရသည်။ ကြီးလွှင်လည်း တစ်နှစ် နှစ်နှစ်မျှသာ။ ပုံစံက တိုက်မညှိခိုက်မညှိ ထိုးနှက်မညှိ ပုံစံမျိုး။ သိုင်းသမားတစ်ဦးမှန်း မြင်ရုံနှင့် သိသည်။

“အဲဒါ တန်ထင်ဟုန်ရဲ့ ချစ်သူပဲ လှဝမ်းရင်း၊ သံကျာပွတ်မယ် ဂ္ဂလန်လို့ခေါ်တယ်”

လှဝမ်းရင်းသည် သူမကိုယ်တိုင်က အလွန်ချောမောသူ တစ်ယောက်ပင်။

သို့သော် ထိုမိန်းမပျို၏ ချောမောပုံကိုတွေ့ရသောအခါ စကားမပြောနိုင်ဘဲ ငေးစိုက်ကြည့်မိလေသည်။

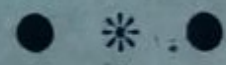
မည်သည့် ယောက်ျားသားမျှ ဂ္ဂလန်ကို နှစ်ခါမကြည့်ဘဲမနေနိုင်ချေ။

လှဝမ်းရင်းသည် ဂ္ဂလန်၏ လက်ထဲမှ ကျာပွတ်ကိုလည်း ကြည့်မိသည်။ သူမက တိုးညင်းစွာ ပြောလေ၏။

“ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ် မမရယ်၊ ကျွန်မလည်း ရင်နှင့် ရောတွေ စိတ်မချမ်းမြေ့စရာတွေ နဖူးတွေ၊ ခူးတွေ၊ တွေ့လိုက်ရတော့ ဘာမှ မဆင်ခြင်နိုင်တော့ပါဘူး မမရယ်”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး ညီမလေးရယ်၊ တခြားလူတွေမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ကိုယ့်မောင်နှမတွေပဲဥစ္စာ၊ ဒီလို အထင်မှားတတ်ကြတာပဲ၊ ချစ်သူတစ်ယောက်လုံး ဆုံးရှုံးနေမှတော့ ဘယ်အမှန်ကို မြင်နိုင်ပါ့မလဲ၊ ညီမကို မင်းရဲ့အစ်ကိုတန်က နားလည်ခွင့်လွှတ်နိုင်ပါတယ်၊ အခုပဲ ကြည့်... ညီမလေးကို သူကြည့်နေတာ ကရုဏာသက်တဲ့ မျက်လုံးတွေနဲ့ပါ”

သူသည် သံကျာပွတ်မယ် ဂ္ဂလန်၏ အားပေးနှစ်သိမ့်စကားကြောင့် သူ၏အစ်ကို တင်ထင်ဟုန်အား မော့ကြည့်လိုက်မိလေ၏။

ဂ္ဂလန်၏ စကားသည် မှန်၏။ လှဝမ်းရင်းက မော့ကြည့်လိုက်သောအခါ ကရုဏာသက်သော မျက်လုံးများဖြင့် ငဲ့ကြည့်နေသော တန်ထင်ဟုန်ကို မြင်တွေ့ရလေ၏။

တန်ထင်ဟုန်သည် ထိုအပြုံးကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ နေရ

ထိုင်ရ သက်သာသွားသလိုရှိသည်။ သူမသည်လည်း အစ်ကိုတန်၏ မျက်နှာကို သေချာစွာ ကြည့်မိသည်။

စောစောက သူမ စွပ်စွဲနေစဉ်အခါက သူမ၏ မျက်နှာသည် အလွန်အိုစာနေသည်။ သူမကို ရှင်းမပြတတ်သလို ဖြစ်နေသည်။

ယခုတော့ သူမကို ကရုဏာသက်စွာ ကြည့်နေသည့်အကြည့် မှ တစ်ပါး မျက်နှာမှာ ကြည်လင်နေသည်။

“ကဲ ... ကဲ ... ဒီအတိုင်း မှောင်ကြီးထဲမှာ နေလို့မဖြစ်ဘူး ဟေ့၊ အိမ်ထဲသွားကြရအောင်၊ အိမ်ထဲကျမှ ပြောကြဆိုကြတာပေါ့”

လူချူကွီးသည် ပြောပြောဆိုဆို ကျန်တိတ်ဆိုသည့် လုဝမ်ရင်း ၏ ချစ်သူအလောင်းကို မယူလိုက်သည်။ ကျန်တိတ် မျက်နှာတစ်ခု လုံး ပြာနှမ်းနေသည်။ လည်မျိုကို အနင်းခံလိုက်ရသည် မဟုတ်ပါ လော။

ရှုလန်ကား တိုက်ခိုက်သည့်အခါတွင် ရက်ရက်စက်စက် တိုက် ခိုက်တတ်သူ ဖြစ်သည်။ ကျန်သည့် အချိန်တွင်ကား နူးညံ့သိမ်မွေ့သူ ဖြစ်လေ၏။

သူမသည် လုဝမ်ရင်း၏ ပခုံးကလေးကို အသာကလေး ဖေးမ ခေါ်သွားလေသည်။

ရှေ့ဆုံးမှ အိမ်ထဲဝင်သွားသူမှာ ဘီလူးကြီး လူချူကွီးဖြစ်သည်။ သူသည် အလောင်းကို ပိုက်၍ ရှေ့ဆုံးမှဝင်သည်။ လုဝမ်ရင်း၏ ချစ်သူဖြစ်နေသဖြင့် သူသည် အလောင်းကို အိမ်ထဲသွင်းခြင်းဖြစ်သည်။

ကျန်တိတ်သည် အတိတ်ဘဝက လူဆိုးဖြစ်ခဲ့သော်လည်း ပစ္စုပ္ပန်ဘဝတွင် လူကောင်းသူကောင်းဖြစ်ရန် ကြိုးစားခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

သူသည် အသက်ကိုစွန့်၍ လူကောင်းဘဝကို ခံယူသွားသူဖြစ် သည်။ ထို့ကြောင့် ကျန်တိတ်၏ အလောင်းကို အိမ်ထဲသွင်းခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

သူ့နောက်မှ လုဝမ်ရင်းနှင့် ရှုလန်။

နောက်ဆုံးမှ လိုက်လာသူမှာ တန်ထင်ဟန်ဖြစ်၏။

တန်ထင်ဟန်မှာ အိမ်ကြီးကို ကြည့်လာသည်။ သူ့ခမျာ အဟောင်းတို့သည် အသစ်ဖြစ်လျက်ရှိသည်။

ထိုစဉ် ...

“အိမ်ထဲကလူတွေ ထကြဦးဗျို့၊ နောင်ကြီး လုရှုဟန်တို့၊ နောင်ကြီး လိတာကျွေတို့ ထကြ”

သူ့အော်သံကြီးသည် ညဉ့်နက်နက်၌ တစ်အိမ်လုံး ပဲ့တင်ထပ် သွား၏။ အော်မည်ဆိုကလည်း အော်လောက်၏။ ယခုအဖြစ်သည် တစ်အိမ်လုံး အုတ်အော်သောင်းနင်း ဖြစ်သွားနိုင်သည့်အဖြစ် မဟုတ် ပါလား။

ထိုအခါ လုရှုဟန်၊ လိတာကျွေနှင့် သူ၏ဇနီးသည် ကျင်ရှာမွှေး တို့သည် အိပ်ရာမှ နိုးလာကြလေ၏။

ကြယ်ပစ်ဝိဇ္ဇာ လုရှုဟန်က ...

“ဟေ့ ... ဘယ်လိုဖြစ်တာကြတာတုန်း”

လုရှုဟန်သည် အိမ်ထဲဝင်လာသည့် လူစုလူဝေးကိုကြည့်ပြီး အံ့သြသွားသည်။ ရှေ့ဆုံးမှ လူချူကွီးကလည်း အလောင်းကြီးကို ပိုက်လို့၊ သူမသိသေးသည့် မိန်းမပျိုတစ်ယောက်နှင့် လူငယ်တစ် ယောက်ကိုလည်း တွေ့နေရသည်။

“ဘာတွေလဲကွ၊ ရှင်းစမ်းပါဦး”

လုရှဟုန်သည် လုချူကွီးကို မေးလိုက်၏။

လိတာကျွေကလည်း ...

“ဟေ့ကောင် လုချူကွီး၊ ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲကွ၊ ကမ္ဘာပျက်လောင်အောင် အော်နေမှတော့ ငါတို့လည်း လန့်နိုးကုန်ကြတာပေါ့၊ ပြောစမ်းပါဦးကွာ”

သူ့စနီးကျင်ရှာမွေးကတော့ သူ့နောက်နား၌ မျက်လုံးအဝိုင်းသားဖြင့် ရပ်နေ၏။ လူဝမ်ရင်းက တရှုံ့ရှုံ့ငိုနေဆဲ။

ကျွန်တိတ်၏ အလောင်းမှာ အများ၏အလယ်တွင် စန့်စန့်ကြီးလဲလျောင်းနေသည်။ လည်မျိုမှ ခြေရာကြီးမှာ အညိုအမည်းစွဲလျက်ရှိသည်။

လုချူကွီးက ရှင်းပြလေ၏။

“ကဲ... နောင်ကြီးတို့၊ စိတ်ရှည်လက်ရှည် နားကောင်ပေတော့၊ ပြောရမှာကတော့ အရှည်ကြီးပဲ၊ ပြောရမှာကတော့ ဆယ်နှစ်စာလောက် ရှိတယ်”

လုရှဟုန်က မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး ...

“မင်းက ပြောမှာပြောတာမဟုတ်ဘူး၊ မင်း နိဒါန်းပျိုးနေတာက ကြားနေတယ်”

“ပြောပါမယ်ဗျာ... ပြောပါမယ်၊ ဟောဒါကတော့ တစ်ချိန်က ဒီအိမ်ကြီးက ပျောက်ဆုံးသွားတဲ့ တန်ထင်ဟုန်ပဲ”

လုရှဟုန်နှင့် လိတာကျွေတို့မှာ မျက်လုံပြူးသွားကြလေ၏။ လိတာကျွေ၏စနီး ကျင်ရှာမွေးလည်း အံ့သြသွားသည်။

“ဒါ ... ဒါဖြင့် ဟိုကောင်က ...”

လုရှဟုန်သည်သေဆုံးနေသော တန်ထင်ဟုန်အတု ကျွန်တိတ်ကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

လုချူကွီးက ...

“ဟုတ်တယ် ... သူက အတုပဲ”

“သူက ဘယ်နှယ် ငါတို့အိမ်မှာ ဝင်နေတာလဲ၊ ငါတို့ကလည်း သူ့ကို အတုမှန်းမသိကြဘူး၊ သူက ငါတို့ကို လှိမ့်နေတာပေါ့လေ”

လုရှဟုန်က စိတ်ပျက်လက်ပျက် ပြောလေ၏။

လုချူကွီးက ...

“ဟုတ်တယ် ... သူက အိမ်ကလူတွေကို အယုံသွင်းပြီး တန်ထင်ဟုန်ယောင် ဆောင်နေတာလေ၊ သူက နဂါးပျံဂိုဏ်းကပဲ၊ နဂါးပျံဂိုဏ်းဆိုတာ နောင်ကြီးတို့လည်း ကြားဖူးမှာပေါ့၊ သူ့ခမျာ သူ့ဂိုဏ်းက လာသတ်သွားတာ ခံလိုက်ရတာပေါ့၊ သူက သာမန်ဂိုဏ်းသားပဲ”

“အို ... ကျွတ် ... ကျွတ်”

ကျင်ရှာမွေးက စိတ်မကောင်းစွာ စုတ်သပ်မိလေ၏။

လိတာကျွေကမူ တန်ထင်ဟုန်ကို အသေအချာကြည့်နေသည်။

“သူက ဘယ်လို တန်ထင်ဟုန်ဖြစ်တာလဲ၊ ဓားညီနောင် စစ်ကုယောင်ဟာ သူမဟုတ်လား”

တန်ထင်ဟုန်က လိတာကျွေကို ပြုံးပြသည်။ လုချူကွီးက အားရကျေနပ်စွာ ပြောလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ် နောင်ကြီး လိတာကျွေ၊ တန်ထင်ဟုန်ဟာ ခု

တလော သိုင်းလောကမှာနာမည်ကြီးနေတဲ့ ဓားညီနောင် စစ်ကုယောင် ပါပဲဗျာ”

သူသည် ကျာပွတ်မယ် ရွလန်ဘက်ကို လှမ်းပြပြီး ...

“သူ ဘယ်သူလဲဆိုတာ ကြည့်စမ်းပါဦး၊ နောင်ကြီးလိတာကျွေး ကတော့ သိပြီးပြီပေါ့၊ နောင်ကြီး လုဂ္ဂဟုန်ကတော့ မသိနိုင်သေးဘူး”

“သူက ဘယ်သူလဲ”

လုဂ္ဂဟုန်က မေးလိုက်၏။

“သူကလည်း သိုင်းလောကမှာ စစ်ကုယောင်လို နာမည်ကျော် နေတဲ့လူပဲ၊ နာမည်ကတော့ သံကျာပွတ်မယ် ရွလန်ပါတဲ့ဗျာ”

“ဟာ ...”

လုဂ္ဂဟုန်မှာ အလွန်အံ့ဩသွားလေ၏။ သိုင်းလောက၌ ထူးထူးခြားခြား နာမည်ကျော်နိုင်ဖို့ဆိုသည်မှာ မလွယ်ချေ။ စစ်ကုယောင်နှင့် ရွလန်တို့သည် သိုင်းလောက၌ ဟိုးဟိုးကျော်နေသူများ ဖြစ်၏။

လုဂ္ဂဟုန်မှာ တဖြည်းဖြည်း ပြီးလာသည်။ သူတို့၏ သိုင်းညီနောင် လေးဖော်တွင် ဓားနှစ်လက် တန်ထင်လင်းမှာ နာမည်ကျော်ခဲ့သည်။ ယခု တန်ထင်လင်း၏ သား တန်ထင်ဟုန်သည်လည်း နာမည်ကျော် ဖြစ်နေပေပြီ။ ယခုဤအိမ်ကြီးထဲတွင် နာမည်ကျော်များလာရောက် ဆုံစည်းနေရပြီ။

သူသည် တန်ထင်ဟုန်ဆီသို့သွားကာ ဖက်ယမ်းနှုတ်ဆက်လေ၏။ ဤသည်မှာ လွန်စွာ ဝမ်းသာသဖြင့် ပြုမူသော အပြုအမူဖြစ်သည်။ လက်နှစ်ဖက်ဆုတ်၍ ဦးညွှတ်နှုတ်ဆက်ရုံမျှနှင့် နှုတ်ဆက်မှု လုံလောက်သည်။

မှတ်ဆိတ် ပါးမြိုင်းမွေးနှင့် စစ်ကုယောင်ကလည်း သူ့ဘကြီး လုဂ္ဂဟုန်အား ဖက်ယမ်းနှုတ်ဆက်သည်။

“အင်း ... သိုင်းလောကမှာ နာမည်ကြီးနေတဲ့ ဓားသမားကြီးဟာ ငါတူပဲဆိုတာ သိလိုက်ရတော့ ဘာဘကြီးဟာ ကြက်သီးတဖြုန်းဖြုန်း ထသွားတယ်၊ ဘာဘကြီးဂုဏ်ယူပါတယ်ကွယ်၊ ဘာဘကြီး သိပ်ကျေနပ်တယ်”

သူက ဆက်ပြောသည်။

“တန်ထင်ဟုန် ... မင်းအဖေ ဓားနှစ်လက် တန်ထင်လင်းဟာ သိုင်းလေးဖော်ရယ်လို့ နာမည်ကျော်ခဲ့တယ်၊ ပါပေမယ့် အခု မင်းသောက်တော့ နာမည်မကျော်ပါဘူး၊ မင်းဟာ သိုင်းလောကမှာ ဘားဘုရင် ဖြစ်နေတဲ့လူပဲကွယ်၊ အင်း ... မင်း ဒီလိုထွန်းပေါက်မယ်ဆိုတာ ငယ်ငယ်ကတည်းက ငါ ခန့်မှန်းနိုင်ခဲ့ပါတယ်ကွယ်”

လုဂ္ဂဟုန်မှာ မျက်ရည်များ လည်ရင်း ပြောလေ၏။ သူသည် တိတိဖြစ်လွန်း၍ ဤသို့ မျက်ရည်လည်နေခြင်းဖြစ်၏။

“သမီးကလည်း သံကျာပွတ်မယ် ရွလန်နော်”

“ဟုတ်ပါတယ် ဘာဘကြီး”

“သမီးလည်း နာမည်ကျော်ပဲကွယ်”

ရွလန်သည် ဘာမျှမပြောချေ။

သူသည် ကျန်တိတ်ဆီသို့ လှမ်းကြည့်ပြီး ...

“တော်သေးတာပေါ့ကွယ် ... ငါ့သမီးနဲ့ ဟိုကောင်ကို လက်ထပ်ပေးမိလို့ပေါ့၊ လက်မတင်လေး လွဲသွားတာ၊ နို့မို့ဆိုရင်တော့”

သူသည် ဆက်လက်ရှေ့ရွတ်နေသည်။

“အင်း... အခုတော့ ငါတို့က အချိန်မီ ရောက်လာလို့ တော်သေးတာပေါ့ကွာ”

သူသည် တန်ထင်ဟုန်၏ကျောကို ပွတ်သပ်၍ပြောလိုက်၏။
တန်ထင်ဟုန် ပြန်ရောက်သည့်အတွက် စိတ်အေးရပြီဟူသော အနေအထားမျိုး ပြောနေသည်။

လုချူကြီးသည် မျက်လုံးပြူးသွားလေ၏။ နောင်ကြီးလုရှုဟုန်သည် တန်ထင်ဟုန် ရောက်လာသည်နှင့် သူ့သမီး လုဝမ်ရင်း၏ ကိစ္စကို စိစဉ်ပေတော့မည်။ လုဝမ်ရင်း စိတ်ထား မည်သို့ရှိသည်ကို မသိပေ။

မသိဘဲလုပ်လိုက်လျှင် အားလုံး မျက်နှာပျက်ကွက်မည် ဖြစ်၍ လုချူကြီးက ဝင်ပြောလိုက်ရသည်။

“နောင်ကြီး လုရှုဟုန်၊ သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ သိုင်းလောကမှာ နာမည်ကျော်သလို ချစ်သူတွေလည်း ဖြစ်ကြပါတယ်။ အင်မတန် ဘက်စုံညီတဲ့ စုံတွဲပဲဗျာနော်”

“ဟေ...”

လုရှုဟုန်မှာ မျက်ခုံးကြီးမြင့်တက်သွားရလေ၏။ ထို့နောက် လုဝမ်ရင်းကိစ္စအတွက် စိတ်ပျက်သွားရလေတော့၏။ လူကြီးချင်း ထားသည့် ကတိ ပျက်ရလေပြီဟု စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသည်။

အခန်း(၅၅) ဇာတ်ကြောင်းပြန်

လုချူကြီး ဝင်မပြောလျှင်လည်း မဖြစ်ချေ။ လုဝမ်ရင်းက ကျန်တိတ်မှ ကျန်တိတ်ဖြစ်နေသည်။ တန်ထင်ဟုန်နှင့် ရှုလန်ကလည်း နေနှင့်လ ရွှေနှင့်မြ ဖြစ်နေသည်။

လုချူကြီး ပြောလိုက်သဖြင့် လုဝမ်ရင်းနှင့် တန်ထင်ဟုန်တို့ လက်ထပ်ရေးမှာ မဖြစ်နိုင်တော့မှန်း လုရှုဟုန် သိသွားသည်။

လုချူကြီးက ...

“ကဲ ... တန်ထင်ဟုန်၊ မင်းဘကြီးတွေကို မင်းပဲ ဆက်ပြီး ရှင်းပြလိုက်စမ်းပါဦးကွယ်”

လုချူကြီး၏ တိုက်တွန်းစကားကြောင့် တန်ထင်ဟုန် စတင် ပြောကြားရတော့သည်။

“အဟမ်း... အဟမ်း၊ ဒီလို ဘကြီးရဲ့၊ ကျွန်တော် ချမ်းမြေ့ သာယာဒေသကို ရောက်လာတဲ့အခါမှာ တိုက်တိုက်ဆိုက်ဆိုက် ဒီ ကျန်တိတ်ဆိုတဲ့လူလည်း ဒီဒေသကို ရောက်လာခဲ့ပါတယ်၊ ကျွန်တော်

ဒီစံအိမ်ကြီးကို ဝင်မလို့လုပ်တော့ သူက ဝင်နေပြီ။ အဲဒီတော့ ဒီလူဟာ ဘယ်လိုအကြံအစည်နဲ့ ဝင်လာလဲလို့ ကျွန်တော် စောင့်ကြည့်ရတော့တာပေါ့...

“အဲဒီအခါမှ ကံအားလျော်စွာ ဦးချူကွီးနဲ့ ကျွန်တော် တွေလိုက်ရတယ်။ အဲဒီမှာ ဦးနဲ့ ကျွန်တော် တိုင်ပင်မိကြတာပါပဲ”

တန်ထင်ဟုန်က လူချူကွီးကိုကြည့်၍ ပြောလာ၏။ လူချူကွီးက ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

တန်ထင်ဟုန်က ဆက်ပြီးပြောသည်။

“ကျွန်တော် တွေးကြည့်တယ်။ ဒီကောင် ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်တော့်လို လာဟန်ဆောင်ရတာလဲ။ ကျွန်တော်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး တစ်စုံတစ်ရာ အကျိုးရှိနိုင်တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် တွေးမိတာပဲ။ ဒီအိမ်မှာ ကျွန်တော့်လို ဟန်ဆောင်ရင် ဘာအကျိုးကျေးဇူး ရနိုင်မလဲလို့ စဉ်းစားတော့ ပေပေ ထားပစ်ခဲ့တဲ့ သံသေတ္တာကလေးပဲ ရှိတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော့် တွေးမိပါတယ်”

လူရှဟုန်မှာ ထိုအခါကျမှ မျက်လုံးပြူးသွားလေသည်။

“ဟိုက် ... ဒုက္ခပဲ”

“ဘာဖြစ်တာလဲ ဘာကြီး”

“မင်းပစ္စည်း ငါ့မှာမရှိတော့ဘူး၊ ဒီကောင်ကို ငါပေးလိုက်ပြီ။ သူ့ဆီမှာ ရှိမှရှိသေးရဲ့လား မသိပါဘူး”

“ရှိဦးမှာပါ ပေပေရယ်”

လုဝမ်ရင်းက ဝင်ပြောလေ၏။

တန်ထင်ဟုန်က ခေါင်းညိတ်ပြသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ... လုဝမ်ရင်း ပြောသလို သူ့ဆီမှာ ရရှိနေပါတယ် ဘာကြီး၊ သူမသေခင်က ကျွန်တော့်ကို အကုန်ဆုံး ဖွင့်ပြောသွားပါတယ်”

“ဘာတွေများ ပြောသွားသလဲကွယ်”

သူဟာ အောက်လမ်းဂိုဏ်းတစ်ဂိုဏ်းဖြစ်တဲ့ နဂါးပျံဂိုဏ်းသားပါ။ နာမည်က ကျန်တိတ်လို့ခေါ်တယ်။ သူတို့ဂိုဏ်းဟာ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ဘယ်သူဘယ်ဝါမှန်းမသိရတဲ့ ပုံစံနဲ့ ဖွဲ့စည်းထားတယ်။ ဂိုဏ်းချုပ် ဘယ်သူဆိုတာလည်း မသိရပါဘူး”

“ဪ ... အောက်လမ်းဂိုဏ်းဆိုမှတော့ ဘယ်လို လူကောင်း သူကောင်း ဖြစ်နိုင်တော့မှာလဲကွယ်”

ရွှေလုံပျံလီတာကျွေ မှတ်ချက်ချလိုက်၏။

“ရုပ်ရည်ကလေးက သနားကမားနဲ့နော်”

ကျင်ရှာမွေးကလည်း ဝင်ပြောလေ၏။ ထိုအခါ တန်ထင်ဟုန်က ...

“အဲဒီလို မထင်ကြပါနဲ့ ခင်ဗျာ၊ သူဟာ နဂါးပျံဂိုဏ်းသား ဖြစ်လို့ အရင်က မကောင်းတဲ့လူ ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်၊ ဒါပေမယ့် အခု သူဟာ လူကောင်းတစ်ဦး ဖြစ်နေပါတယ် ခင်ဗျာ”

ထိုအခါ လူရှဟုန်က ...

“ဟ ... သူများပစ္စည်းကို အချောင်ဝင်လုချင်တဲ့ကောင်က ဘယ်လိုလူကောင်း ဖြစ်မှာလဲဗျာ”

သူ့မှတ်ချက်သည် အလွန်ထိရောက်၏။ သို့သော် မှတ်ချက်က မှားနေသည်။ အတိတ်က လူဆိုးဖြစ်တိုင်း ပစ္စုပ္ပန်နှင့် အနာဂတ်မှာ လူဆိုးဖြစ်ရမှာလား၊ လူကောင်းမဖြစ်နိုင်ဘူးလား။

ကျွန်တိတ်သည် သူ့ကိုယ်သူ ပြုပြင်ပြီး လူကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်ရန် ကြိုးစားနေသူဖြစ်၏။ တန်ထင်ဟုန်က ဆက်ပြီး ရှင်းပြသည်။

“သူဟာ ချိုးငှက်သိုက်မြို့အိမ်ကြီးဆီကို ဝင်ရောက်နေထိုင်ရတာ တာဝန်နဲ့ လာရောက်နေထိုင်သူပါ။ တစ်ကိုယ်တည်း အလိုဆန္ဒအရ လာရောက်နေထိုင်တာမဟုတ်ပါဘူး။ တာဝန်ကတော့ ကျွန်တော့်ပေပေ ထားခဲ့တဲ့ပစ္စည်း သံသေတ္တာကလေးကို ဘာကြီးဆီက ရယူဖို့ပါပဲ။ ဒီသေတ္တာကလေးကိုရရင် တာဝန်ပြီးဆုံးသွားပါပြီ ...

“တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ ဒီပစ္စည်းသာ ရပါစေ၊ မင်းလုပ်ချင်ရာ လုပ်နိုင်တယ်လို့ နဂါးပျံကိုက်က ခွင့်ပေးခဲ့တယ်။ သူဟာ ဘာကြီးနဲ့ လုဝမ်ရင်းကို သတ်ချင်သတ်လိုရတယ်။ လုဝမ်ရင်းကို အရယူပြီး သံသေတ္တာကို အပိုင်ရအောင်လည်း လုပ်နိုင်တယ်။ သူဟာ ဘာတစ်ခုမှ မလုပ်ခဲ့ပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ လုဝမ်ရင်းနဲ့ သူဟာ မေတ္တာမျှသွားလို့ပါပဲ”

“ဘုရားရေ... ငါ့သမီးဟာ ဒီအတုအယောင်နဲ့ မေတ္တာမျှသွားတယ် ဟုတ်လား”

လူအားလုံး၏ အကြည့်များသည် လုဝမ်ရင်းအပေါ်သို့ ရောက်သွားမိလေသည်။ လုဝမ်ရင်းကလည်း မကွယ်မဝှက် ဝန်ခံသည်။

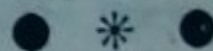
လှရွှဟုန်က ...

“သမီးဟာ ဒီကောင်ကို တန်ထင်ဟုန် မဟုတ်မှန်း မသိဘူးလားကွယ်”

တန်ထင်ဟုန်က ကြားဖြတ်ပြောလိုက်၏။

“လုဝမ်ရင်းဟာ သူ့ကို ကျွန်တော်မဟုတ်မှန်း သိပါတယ်ခင်ဗျာ၊ သူ့ရဲ့အပြောအဆို အမူအရာတွေဟာ ကျွန်တော် ငယ်ငယ်က ပြုမူပြောဆိုတာတွေနဲ့ ကွဲလွဲနေလို့ သိတာနေမှာပါခင်ဗျာ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တိတ်ကို သူ့ကိုယ်တိုင်က ချစ်နေမိတော့ လူကြီးတွေကို ဒီကောင်အတုအယောင်ဖြစ်ကြောင်း ထုတ်ဖော်မပြောဘူးပေါ့ ခင်ဗျာ ...

“ဟိုတစ်ယောက်ကလည်း သူ့ကို မေတ္တာစစ်နဲ့ ချစ်ရှာတာပါ။ သူရထားတဲ့ သံသေတ္တာကို သူဟာ ထုတ်ပေးပါဘူး။ အသေခံသွားတာ ကြည့်ပါတော့ခင်ဗျာ၊ နောက်ပြီး ဟိုက သံသေတ္တာကို ထုတ်ပေးဖို့ ပြောတော့ သူက လှီးလွှဲပြီး ပြောခဲ့တယ်။ ဟိုက လည်မျိုကို နင်းသတ်တာပါ”

လူကြီးများသည် ကျန်တိတ်၏ အလောင်းဆီ မျက်စိများ ရောက်ရှိသွားပြန်တော့၏။

“သူဟာ လုဝမ်ရင်းကို ချစ်မိပြီး သူ့ကိုယ်သူ လူကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်အောင် ပြုပြင်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ဟန်တူပါတယ်။ သူဟာ ကျွန်တော့်အပေါ် အလွန်ပဲ စာနာခဲ့ဟန်တူပါတယ် ...

“ကျွန်တော့် ကိုယ်စားလည်း ဝင်ရောက် ဟန်ဆောင်သေး

တယ် ကျွန်တော့် ညီမကိုလည်း ယူသေးတယ်၊ ကျွန်တော့်ပစ္စည်းလည်း ခိုးယူသေးတယ်ဆိုတဲ့ အဖြစ်မျိုး အရောက်မခံလိုဟန် တူပါတယ်”

“အင်း... စိတ်ဓာတ်ကတော့ မဆိုးပါဘူး”

“သူဟာ အဲဒီပစ္စည်းကို မမက်ပါဘူး၊ မအပ်ဘဲ ငြင်းကွယ်ခဲ့တယ်၊ သူ့အသတ်ခံသွားတယ်၊ ပစ္စည်းထားတဲ့နေရာကို ကျွန်တော့်ကို ပြောသွားပါတယ်”

“ဟာ... ပြောသွားသေးသလား၊ တော်ပါသေးရဲ့”

“ပြောသွားပါတယ်၊ ကျွန်တော့်ကိုလည်း တောင်းပန်သွားပါတယ်၊ ကျွန်တော် စိတ်အထိခိုက်ဆုံးကတော့ သေတော့မယ့်ဆဲဆဲမှာ ကျွန်တော့်နှမ လှဝမ်းရင်းကို သူချစ်တယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း ပြောပြသွားတာပဲ ခင်ဗျာ”

လှဝမ်းရင်းထံမှ ရှိုက်သံထွက်လာ၏။

လှစွဟုနသည် သမီးဖြစ်သူ၏ ကြေကွဲဝမ်းနည်းမှုကို မျှဝေခံစားရသည်။

တန်ထင်ဟုန်မှာလည်း ရှင်းသာရှင်းနေရသည်။ စိတ်ချမ်းမြေ့ဟန် လုံးဝမရှိချေ။

“သူ့ကိုသတ်သွားတဲ့ လူကို မမိလိုက်ဘူးလားကွယ်”

လှစွဟုန်က တန်ထင်ဟုန်အား မေးလိုက်၏။

“မမိလိုက်ဘူးလေ၊ မမိလိုက်တာကလည်း ကြည့်ဦးလေ၊ ကျွန်တော်က သူ့ဒဏ်ရာရနေတာကို မသိဘူး၊ အဲဒီလူကို တိုက်ခိုက်

တယ်၊ ဒဏ်ရာရနေတဲ့လူ ညည်းသံကြားတော့ပြေးကြည့်တယ်၊ အဲဒီအချိန်မှာ အဲဒီလူ ထွက်ပြေးသွားတာပဲ”

သူက ဘယ်လိုလူလဲကွယ်”

“အဆင့်မြင့်ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးပါပဲ၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သေတဲ့လူနဲ့ သိုင်းပညာအဆင့်ချင်းက အင်မတန်ကွာခြားတာပဲကိုး၊ နောက်ပြီး သူဟာ ကိုယ်ဖော့ပညာသုံးပြီး ထွက်ပြေးသွားခဲ့တာပဲ...”

“တကယ်ဆိုရင် ကျွန်တော့် လက်ဝါးနဲ့ ရိုက်လိုက်ရင် တော်ရုံတန်ရုံလူဟာ တစ်ချက်တည်းနဲ့ မှောက်သွားမှာပဲ၊ ဒီလူကတော့ ပြန်ထလာနိုင်တယ်၊ ဒါကြောင့် အဆင့်မြင့်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးမှန်း ကျွန်တော်သိတာပါ”

တန်ထင်ဟုန်က ပြောရင်း လိတာကျွေကိုကြည့်၏။ လိတာကျွေသည် ခေါင်းတညိတ်ညိတ် လုပ်နေသည်။ ပြီးမှ သူက တန်ထင်ဟုန်အား မေးသည်။

“မင်း သူ့ကိုတွေ့ရင် မှတ်မိမှာပေါ့”

“ဟာ... ဘယ်မှတ်မိမှာလဲ၊ သူက အနက်ရောင်ဝတ်စုံကြီးကို ဝတ်ဆင်ထားတာ၊ မျက်နှာဖုံးအနက်ကြီးလည်း စွပ်ထားသေးတယ်၊ မှောင်ထဲမှာ သူ့ကို ဘယ်မြင်နိုင်မှာလဲ”

“အေး... ဟုတ်သားပဲ”

“ကျန်တိတ် မသေခင်က ပြောသွားတယ်၊ သူတို့ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဟာ အမြဲတမ်း အဲဒီလိုပဲ နေတယ်လို့ ပြောသွားပါတယ်”

“ဒါနဲ့ သံသေတ္တာကလေးထားတဲ့ နေရာကိုတော့ မင်းကို ပြောပြသွားတယ် မဟုတ်လား”

လီတာကျွေးက မေးလိုက်၏။

“ဟုတ်ပါတယ် ... ပြောပြသွားပါတယ်။ သူ့အခန်းထဲက ခုတင်အောက်မှာ ရှိတယ်လို့ ပြောသွားပါတယ်။ ခက်ခက်ခဲခဲနေရာ မှာ ထားခဲ့တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။”

တန်ထင်ဟုန်သည် လှဝမ်းရင်းအား ကြည့်ပြီး ပြောလိုက်လေ သည်။

“လှဝမ်းရင်း ... သူ့အခန်းထဲက ခုတင်အောက်မှာ သံသေတ္တာ ကလေး ထားခဲ့တယ်လို့ သူကပြောခဲ့တယ်။ လှဝမ်းရင်း ယူပေးပါလား ကွယ်”

လှဝမ်းရင်းက ထိုင်ရာမှ ထသွားလေ၏။

လီတာကျွေးက တဟားဟားနှင့် အော်ရယ်ပြီး ...

“ဟား ... ဟား ... ဟား ... ကျွန်တော့် တူတော်မောင်က ကျွန်တော့်ကို ပန်းတစ်ရာ စားသောက်ဆိုင်ထဲမှာ ပညာပြသွားတယ် နောင်ကြီး လှူဟုန်ရဲ့”

လှူဟုန် အံ့သြသွားသည်။

“ဟုတ်လား ... မင်းတို့ ဆုံဖူးသလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဆုံဖူးပါတယ်”

“ရန်ဖြစ်ကြတာပေါ့ နောင်ကြီးရယ်၊ ကျန်တိတ်က ကျွန်တော် တို့ကို ဆွေးတာ၊ သူကတော့ ကျွန်တော့်ကို ဦးရီးဆိုတာ သိနေတော့ အလျော့ပေးတာပေါ့၊ ကျွန်တော်က အကြောင်းမသိဘဲ ပုန်းခိုင်းကြ မိတာပေါ့”

လုချူကြီးက တဟဲဟဲရယ်နေ၏။

လီတာကျွေးက ...

“ကုချူကြီး ... မင်းက ဘာရယ်တာလဲ”

“ရယ်တာပေါ့ဗျာ၊ အဲဒီတုန်းက ကျုပ်အပေါ်မှာ ရှိနေတယ် ဗျာ၊ တူဝရီးတွေ ဝိုင်းခိုင်းကြနေတော့ ပထမတော့ စိုးရိမ်မိတယ်၊ နောက်တော့ တန်ထင်ဟုန်က အလျော့ပေးနေမှန်း သိတော့ ကျုပ် လည်း စိတ်အေးပြီး ပွဲကြည့်ပရိသတ်ပဲ လုပ်ရတာပေါ့၊ နောက်ဆုံး တော့ နောင်ကြီးကိတာကျွေးတို့မှာထားပြီး တို့တောင် မတို့ရသေးတဲ့ စားပွဲကြီးကို ကျုပ်စားရတော့တာပဲဗျာ”

ကျင်ရှာမွှေးမှာ ထိုအချိန်က မကျေမနပ်ဖြင့် ပိုက်ဆံပေးခဲ့ရသူ ဖြစ်၍ လုချူကြီး ရယ်နေသောအခါ လုချူကြီးကို မျက်စောင်းထိုး နေလေ၏။

အခန်း(၅၆) အမွေသေသတ္တာ

လူချူကွီးသည် စားသောက်ဆိုင်က အကြောင်းများကို ရယ်၍
ပြန်ရှင်းပြနေ၏။

တန်ထင်ဟန်က သူ့ဦးကြီး လိတာကျွေကို တောင်းပန်သည်။

“ဦးလိတာကျွေ၊ အဲဒီတုန်းက အဖြစ်အပျက်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ
တယ်နော်၊ ကျွန်တော်က ဦးကို အသိပေးလို့ မဖြစ်ပါဘူး၊ ကျန်တိတ်
ပါနေတယ် မဟုတ်လား”

လိတာကျွေက ခေါင်းညိတ်၏။

“ငါနားလည်ပါတယ် တန်ထင်ဟန်ရာ၊ ငါကတောင် မင်းကို
တောင်းပန်ရမှာကွ၊ ငါ တစောက်ကန်းလုပ်လိုက်တာ မင်း ခုခံကာ
ကွယ်လိုက်ရတယ် မဟုတ်လား”

သူသည် ထိုအချိန်က လှံနှင့် ပစ်လိုက်သည့်အတွက် တန်ထင်
ဟန်ကို ပြန်တောင်းပန်နေသည်။ ထိုအခါ တူဝရီးအားလုံး ရယ်ရယ်
မောမောနှင့် ဖြစ်နေသည်။

သူတို့ အဖြစ်အပျက်ကို တကယ် မသိသူများကတော့ အ
ကြောင်ကြောင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် အလောင်း
ကြီးရှေ့၌ထားပြီး ရယ်နေသောကြောင့်တည်း။

ထိုစဉ် လုဝမ်ရင်း ပြန်ရောက်လာသည်။

သူသည် သံသေတ္တာကလေးကို ပြန်ယူလာ၏။

ဤသံသေတ္တာကလေးအတွက် ကျန်တိတ်သည် အသက်ပေး
သွားခြင်း ဖြစ်သည်။ သူမသည် သံသေတ္တာကလေးကို လူကြီးများ
ရှေ့၌ ချထားလိုက်၏။

လုရှူဟန်က ...

“အင်း ... တော်သေးရဲ့၊ စိတ်ကောင်းဝင်သွားသူနဲ့ တွေ့ပေါ့လို့”

“မှန်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ကျန်တိတ်ဟာ လူကောင်းဖြစ်ဖို့ ပြန်
ကြိုးစားနေတဲ့လူပါ၊ နို့မို့ရင် ဒီသံသေတ္တာဟာ အောက်လမ်းဂိုဏ်းက
ဂိုဏ်းချုပ်တစ်ယောက်ရဲ့ လက်ထဲရောက်နေပြီ၊ သူတို့ဟာ ဒုစရိုက်
အလုပ်တွေကို အားပေးအားမြှောက်လုပ်နိုင်တဲ့ ပညာတွေ မပါဘူး
မပြောနိုင်ဘူး”

လုရှူဟန်သည် သေတ္တာထဲ၌ သိုင်းကျမ်းများပါနိုင်သည်ကို
ရည်ရွယ်၍ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သိုင်းပညာရပ် တစ်ခုခုပါလျှင်
ထိုပညာပေါက်ရောက်အောင် သင်ကြားပြီး ပိုမိုဆိုးသွမ်းလှုပ်ရှား
နိုင်သည်။

“ဖေဖေ ... ကျန်တိတ်ဟာ လူကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်နေပါ
ပြီ၊ ဒါကို သမီးသိပါတယ်၊ ဒါကြောင့်လည်း သမီး သူ့ကို မေတ္တာ
မျှလိုက်တာပါ”

သူမသည် စကားဆုံးသောအခါ ကျန်တိတ်ကို သတိရပြီး
ငိုကြွေးပြန်လေတော့၏။ ရှုလန်က သူမကို ချောမောနှစ်သိမ့်နေရ၏။
တန်ထင်ဟုန်က ...

“ကျွန်တော် ဒီလိုတွေ့ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ဒီသံသေတ္တာကို သူတို့
လိုချင်တယ်ဆိုတာ သူတို့မှာ အကြောင်းရှိပါလိမ့်မယ်၊ ဒီသံသေတ္တာ
ထဲမှာ သူတို့ဂိုဏ်းအတွက် အကျိုးရှိမယ့် ပစ္စည်းတစ်ခုခု ရှိမယ်လို့
မျှော်လင့်ရပါတယ်”

“ဟုတ်တယ် ... ဖြစ်နိုင်တယ်”

လုချူကွီးက ထောက်ခံလိုက်၏။

တန်ထင်ဟုန်က ...

“ဒီအထဲမှာ ဘာပစ္စည်းရှိတယ်ဆိုတာ သူတို့ဟာ ဖေဖေရှိစဉ်
ကတည်းက သိနေပုံရတယ်၊ ဖေဖေလက်ထဲမှာဆိုတော့ သူတို့ဟာ
မကြံစည်ဝံ့ကြဘူး၊ ဒီတော့ သူတို့တွေဟာ ဖေဖေကို လုပ်ကြံကောင်း
လုပ်ကြံနိုင်တယ်၊ ဦးတို့ကော အဲဒီလို မတွေ့မိဘူးလားခင်ဗျာ”

ရွှေလုံပျံ လိတာကျွေမှာ မျက်မှောင်ကြုတ်သွားလေ၏။ ကြယ်
ပစ်ဝိဇ္ဇာ လုရှဟုန်မှာ ခေါင်းတညိတ်ညိတ် ဖြစ်နေလေသည်။

လုချူကွီးကမူ လိတာကျွေနှင့် လုရှဟုန်တို့ကို အကဲခတ်နေ၏။

ရှုလန်မူ သူ့အနားသို့ ကပ်မရသော ချစ်သူအနီး၌ နေနေရ
သဖြင့် ဝမ်းသာကြည်နူးနေသည်။ သူ့ချစ်သူ၏ ဦးဆောင်မှုစွမ်းရည်
ကိုလည်း သူမ ယုံကြည်သည်။

သူမသည် ချစ်သူဖြေရှင်းနေပုံကို ရွန်းလက်တောက်ပသော
မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်နေမိသည်။

လူဝမ်းရင်း တစ်ယောက်မှာ ရှိုက်နေလေသည်။

လိတာကျွေက ...

“ဓားနှစ်လက်ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ငါပြောချင်တယ်၊ မင်း
အကူအညီလိုရင် နေပြည်တော်သာ တက်လာခဲ့ပါ၊ ဦးလိတာကျွေ
အနေနဲ့ ရဲမက်စစ်သည်အင်အား အကူအညီပေးနိုင်ပါတယ်၊ ဦးဦးလိ
ပါမှာပေါ့ကွယ်”

သူ့ဇနီးက ဆက်ပြီးပြောသည်။

“လိုအပ်ရင် ဘုရင် ဧကရာဇ်ကြီးအထိတက်ပြီး လျှောက်ထား
ပေးမယ်၊ ဦးလိဟာ ဒီလောက်တော့ ပေါက်ရောက်ပါတယ်၊ ဒေါ်လေး
တို့ တတ်နိုင်သမျှ ကူညီပါ့မယ်ကွယ်”

တန်ထင်ဟုန်က ဦးခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်၏။

“မလိုအပ်သေးပါဘူး ဒေါ်လေးရယ်၊ လိုအပ်ရင် ကျွန်တော်
နေပြည်တော်ကို တက်လာခဲ့ပါ့မယ်”

တန်ထင်ဟုန်သည် အားလုံးကို ပြေလည်စွာဆက်ဆံနိုင်၏။

တန်ထင်ဟုန်သည် သံသေတ္တာလေးကို ကြည့်လိုက်၏။

“မင်း သံသေတ္တာကလေးကို ဖွင့်ကြည့်ဦးမှာလား၊ တန်ထင်
ဟုန်၊ ကျန်တိတ်ကတော့ ဖွင့်ပို့ငြင်းတယ်ကွ”

သူသည် တန်ထင်ဟုန်အား ပြောပြသည်။

တန်ထင်ဟုန်က ...

“သူကတော့ ဘယ်ဖွင့်ပါ့မလဲ၊ သူ့ပစ္စည်းမှမဟုတ်တာ၊ သူ့
ပစ္စည်းမဟုတ်တော့ သူ ဖွင့်မကြည့်ချင်ဘူးလေ၊ တကယ်တော့
ကျွန်တော်ကတော့ ကိုယ်တိုင်သေတ္တာပဲ၊ ကိုယ့်အဖေက အမွေပေး

ခဲတဲ့ သေတ္တာပဲ၊ ဒီတော့ ဖွင့်ကြည့်ရမှာပေါ့ဗျာ၊ နောက်ပြီး လူကြီး
စုံရာလည်း ရှိနေပြီမဟုတ်လား”

လီတာကျွေ၏ မျက်နှာ ဝင်းထိန်သွား၏။ သူသည် ယခင်က
လည်း ဖွင့်ကြည့်ရန် တိုက်တွန်းမိသည်။ ကျန်တိတ်က ငြင်းပယ်ခဲ့
သဖြင့် သူမကြည့်ခဲ့ရချေ။ ယခုတော့ တန်ထင်ဟုန် ဖွင့်ပေတော့မည်။

လူချူကြီးမှာ မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။ သူကတော့ သံသေတ္တာ
ကို တန်ထင်ဟုန် တစ်ယောက်တည်း ကြည့်စေချင်သည်။ ကိုယ့်
ဖခင်ပေးသည့် အမွေပစ္စည်းပေပဲ။

လူရှုဟုန်မူ သိပ်စိတ်ဝင်စားဟန် မပြချေ။ တူဖြစ်သူ တန်
ထင်ဟုန်ကိုသာ စိုက်ကြည့်နေခဲ့သည်။ အခြေအနေသည် အလွန်
စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းသော အခြေ အနေဖြစ်သည်။

ရှုလန်နှင့် လုဝမ်ရင်းတို့မှာမူ သေတ္တာထဲ၌ ဘာများပါမလဲဟု
စိတ်ဝင်စားနေကြ၏။

လူရှုဟုန်က ...

“ဪ ... မင်းကို ပြောရဦးမယ်၊ သော့ခလောက်က မရှိဘူးကွ၊
မင်းကို သော့ခ အစားတစ်ခုတော့ ငါပေးနိုင်ပါတယ်”

လူရှုဟုန်သည် နံရံ၌ ချိတ်ဆွဲထားသော ဓားကြီးတစ်ချောင်း
ကို ဆွဲယူလျက် တန်ထင်ဟုန်လက်ထဲသို့ ထည့်ပေးလေ၏။

“ဒါကြီးဆိုရင်တော့ မင်း အသုံးပြုလို့ရမှာပါ၊ ဒါနဲ့ ကန့်လန့်
ဖွင့်ချင်ဖွင့်၊ မဖွင့်ချင် ခုတ်ချ၊ ကြိုက်သလိုလုပ်လို့ ရပါတယ်”

တန်ထင်ဟုန်က ပြုံး၍ ပြောသည်။

“ရပါတယ် ဘကြီးရဲ့”

“ဟေ့ ... တန်ထင်ဟုန်၊ ငါ့လုံကိုယူမလား၊ လုံနဲ့ ကန့်လန့်
ဖွင့်ချင်လည်း ရတယ်၊ ထိုးချချင်လည်းရတယ်၊ မင်းကြိုက်သလို
လုပ်နိုင်တယ်၊ ငါ့လုံက သေးသေးကွေးကွေး မဟုတ်ဘူး”

“ဟင့်အင်း ... မယူပါဘူး ခင်ဗျာ”

“ဓားတွေ လုံတွေက ဖွင့်ရခက်ရင် ခက်နေဦးမယ်၊ ငါ့ခက်
ရင်းခွကြီးက တစ်ချက်တည်းနဲ့ သေတ္တာဖွင့်သွားနိုင်တယ်၊ ခက်ရင်း
ခွကြီး ယူမလား တန်ထင်ဟုန်”

“နေပါစေ ဦးလူချူကြီး”

တန်ထင်ဟုန်သည် သံသေတ္တာကို ကိုင်တွယ်ကြည့်ရှုလေ၏။
သော့ခလောက်ကိုကြည့်သည်။ သော့ခလောက်က လက်ဝါးသာသာ
ရှိသည်။

သေတ္တာနှင့်စာလျှင် သော့ခလောက်က ကြီးနေသည်။ ကြီး
သည်ဟု ထင်နေရသည်။ သူသည် သော့ခလောက်ကို ကိုင်တွယ်
ကြည့်ရှုနေသည်။

ရှုလန်က ပြုံးကြည့်သည်။

“ဒီသော့ခလောက်ကို ကျွန်တော် ဒီအတိုင်းပဲ ဖွင့်လိုက်ပါမယ်”

တန်ထင်ဟုန်သည် သော့ခလောက်ကြီးကို ဆုပ်ကိုင်၍ ဆောင့်
ဆွဲလိုက်၏။

“ချောက် ...”

သော့ခလောက်ကြီးသည် သူ့လက်ထဲ၌ ပြတ်ထွက်ပါလာ

သည်။ တန်ထင်ဟန်သည် ဤသည်ကို တမင်ပြခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

လူကြီးများက သူ့အတွင်းအားကို ခန့်မှန်းနိုင်ရန် ထုတ်ပြန်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

လူကြီးများ သူ၏အတွင်းအားကို အံ့သြနေကြသည်။

ဒီကောင်လေးရဲ့ အတွင်းအား ကြီးမားလှပါကလားဟူသော အကြည့်ဖြင့် ကြည့်နေကြသည်။ တန်ထင်ဟန်သည် သေတ္တာအဖုံးကို ဖွင့်လိုက်သည်။ နေပြည်တော်သူ ကျင်ရှာမွေးသည် သူမစိတ်ထဲ၌ ရတနာများသာရှိမည်ဟု ထင်နေခဲ့သည်။

သေတ္တာအဖုံးကို ဖွင့်လိုက်သောအခါ လင်းလက်တောက်ပြောင်သော အရာဆို၍ ပုလင်းကွဲမျှပင် မတွေ့ရချေ။

ကျင်ရှာမွေးသည် ရတနာများကို မတွေ့ရသဖြင့် စိတ်ပျက်သွားသည်။ လှဝမ်းရင်းကမူ မျက်လုံးကလေး အဝိုင်းသားဖြင့် ကြည့်နေသည်။

ကျန်သူအားလုံးမှာ သေတ္တာလေးကို စိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်ရှုနေမိကြလေသည်။ သေတ္တာအထဲ၌ သေတ္တာနှင့် ကွက်တိပြုလုပ်ထားသော စာအုပ်ကြီးတစ်အုပ် ပါရှိသည်။

စာအုပ်မှာ အနီရောင်ဖြစ်သည်။ အဖုံး၌ စာအုပ်အမည်ကို ရေးခြယ်ထားသည်။

သူတို့အားလုံးသည် စာလုံးကို ဖတ်ရှုလိုက်ကြသည်။

“မှန်တိုင်း ဓားစကြာ မဟာသိုင်းကျမ်း”

သူတို့အားလုံး ဖတ်ပြီးသောအခါ အားလုံးပင် ‘ဟာခနဲ’ဖြစ်သွားကြသည်။

“သိုင်းကျမ်းကြီးပါလား”

“အင်း ... ဒါဟာ တစ်ချိန်က နာမည်ကြီးခဲ့တဲ့ ဓားသိုင်းကျမ်းကြီးပဲ”

သူသည် သတိတရ ပြန်လည်ပြောပြလေသည်။ လိတာကျွဲမှာ ဓားသိုင်းကျမ်းကြီးကိုသာ မျက်တောင်မခတ်တမ်း ကြည့်ရှုနေသည်။

ထိုစဉ် လူရှုဟန်က လွမ်းတသသ တမ်းတမ်းတတ ပြောလေသည်။

“အင်း ... တန်ထင်လင်း ... တန်ထင်လင်း မင်းဟာ သားအတွက် ရည်ရွယ်ထားခဲ့ပုံပဲ၊ မင်းက သားကို ဓားသိုင်းသူရဲကောင်းကြီး ဖြစ်စေချင်တာကိုး”

“မင်း ဓားသိုင်းသူရဲကောင်း ဖြစ်စေချင်တဲ့ မင်းသားဟာ မင်းထားခဲ့တဲ့ ဓားကျမ်းကို မရခဲ့ရှာပါဘူး၊ မင်းထားခဲ့တဲ့ ဓားသိုင်းကျမ်းကို မလေ့လာနိုင်ခဲ့ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် သိုင်းလောကမှာ မင်းဖြစ်စေချင်တဲ့ ဓားဘုရင်တော့ ဖြစ်နေခဲ့ပါပြီ ...

“မင်းသားက အကူအညီမပါဘဲနဲ့ သိုင်းလောကရဲ့ ဓားဘုရင် ဖြစ်နေပါပြီ၊ မင်းမြင်စေချင်ပါတယ် ထန်ထင်လင်းရယ်”

ထိုအချိန်၌ တန်ထင်ဟန်သည် ဓားသိုင်းကျမ်းကြီးကို သေတ္တာထဲမှထုတ်ပြီး ဖြစ်နေသည်။ သူသည် စာရွက်တချို့ကိုပင် လှန်ကြည့်နေသည်။

အခန်း(၅၇) ရှေ့အစီအစဉ်

လူစုဟုန်၊ လီတာကျွေ၊ လူချူကွီ၊ ရှုလန်နှင့် လုဝမ်ရင်းတို့သည် ဝိုင်း၍ကြည့်နေကြသည်။ လူချူကွီက သတိပေးသည်။

“တန်ထင်ဟုန် ... မင်းကောင်းကောင်း သတိထားရတော့မယ်၊ နဂါးပျံဂိုဏ်းဟာ ဒီသေတ္တာထဲမှာ သိုင်းကျမ်းရှိနေတယ်ဆိုတာ သိနေပုံပဲ၊ သူတို့လိုချင်လို့ လုပ်ကြတာ ရမသွားခဲ့ဘူး၊ မင်းဆီကို မုန်တိုင်းတိုက်လာဦးမယ်လို့ ငါ ထင်တယ်”

မှန်သည်။ လူချူကွီပြောသည်မှာ မှန်သည်။ နဂါးပျံဂိုဏ်းချုပ်ကြီး လွတ်သွားသည် မဟုတ်ပါလား။ သူက တစ်စုံတစ်ခု တုံ့ပြန်မည်သာ ဖြစ်သည်။ သူ့လူ သံသေတ္တာကို ရထားပါလျက် သူ့ကို ပေးလိုက်သည့်အတွက် သူ တစ်ပူနာသွားရခြင်း ဖြစ်သည်။

သူ အခဲကျေနိုင်ပါမည်လော။

မုန်တိုင်း တိုက်လာပေလိမ့်ဦးမည်။

နဂါးပျံဂိုဏ်းမှာ အောက်လမ်းသိုင်းဖြစ်၍ တန်ထင်ဟုန်က ပူစရာမလိုဟု ယူဆသည်။ သူသည် အထက်လမ်းသိုင်းလောက၏ ဓားဘုရင် မဟုတ်ပါလော။

“ဒီကောင်တွေ ဘယ်လောက် မုန်တိုင်းတိုက်နိုင်မှာလဲ ဦးလူချူကွီ၊ အဲဒီမုန်တိုင်းကို ကျွန်တော်လက်ဝါးနဲ့ တားမယ်၊ ဒီမုန်တိုင်းကို ကျွန်တော်ရင်ဆိုင်မယ်၊ ဒါမှ ဖေဖေကို လုပ်ကြံတဲ့ သဲလွန်စတွေကို တွေ့မယ်၊ သဲလွန်စတွေမှ တရားခံတွေကို ဖော်ထုတ်နိုင်မယ်”

တန်ထင်ဟုန်သည် သူ့ရင်ထဲရှိသမျှကိုဖွင့်ဟထုတ်ဖော်ပြော၏။

“ဒါဖြင့် မင်း ဘာဆက်လုပ်မလဲ၊ ဘယ်လိုစိတ်ကူးသလဲ၊ ဒီသိုင်းကျမ်းကို ဘယ်မှာ ထိန်းသိမ်းထားမလဲ၊ ချိုးငှက်သိုက်မြို့အိမ်ကြီးဆီမှာပဲ ထိန်းသိမ်းထားမလား”

“အရင်ကတော့ သိုင်းလေးဖော် ခေါ်တာပေါ့ကွာ၊ အခု သိုင်းသုံးဖော်ခေါ်တဲ့ သိုင်းညီအစ်ကိုတွေက မင်းရဲ့သိုင်းကျမ်းကြီးကို စောင့်ရှောက်ပေးရမလား၊ မင်းရဲ့ဆန္ဒကို ပြော”

ရွှေလုံပျံလီတာကျွေက မေးမြန်းလာ၏။

တန်ထင်ဟုန်သည် စဉ်းစားနေ၏။ အတန်ကြာမှ ...

“ကျွန်တော်ကတော့ ဒီသိုင်းကျမ်းကြီးကို ဘကြီးတို့ဆီမှာ မထားခဲ့ချင်ပါဘူး၊ မထားချင်တာက ဘကြီးတို့ကို မယုံလို့မဟုတ်ပါဘူး၊ ဘကြီးတို့ဟာ သိုင်းသမား အရင့်အမာကြီးတွေပဲ၊ သိုင်းလောကအကြောင်း ကျွန်တော့်ထက် ပိုသိပါတယ်”

တန်ထင်ဟုန်သည် သူ့စကားကို ဆက်ရှင်းပြသည်။ ရှင်းပြမှုအားလုံး သဘာဝကျမှ သူ့အတွက် ကောင်းပေလိမ့်မည်။

“သိုင်းလောကဆိုတာ သိပ်ထူးဆန်းပါတယ်၊ ဘာဘကြီးတို့လည်း သိထားတာပဲ၊ ရတနာမြေပုံတစ်ခုခု အနံ့ရပြီဆိုရင် သိုင်းကျမ်းတစ်ခုခု အနံ့ရပြီဆိုရင် အားလုံး ဝိုင်းလိုက်ကြတော့တာပဲ၊ အခု သိုင်းကျမ်းတစ်ခုကို အနံ့ရပြီ၊ နဂါးပျံဂိုဏ်းက ဒီအနံ့နောက်ကို

လိုက်လာပြီး ...”

“ဒီပြင်ဂိုဏ်းတွေက အနံ့မရသေးဘူးနော်၊ ဘယ်ဂိုဏ်းမဆို အနံ့ရရင် လိုက်လာမှာပဲ၊ ဂိုဏ်းတစ်ရာ အနံ့ရရင် ဂိုဏ်းတစ်ရာ လိုက်လာမှာပဲ၊ ဒီအခါမှ စောင့်ရှောက်ရတဲ့လူအဖို့ အင်မတန် ဘေးအန္တရာယ်ကြီးလှပါတယ်၊ အထူးသဖြင့် ခုလို သိုင်းကျမ်းမျိုးကို သိုင်းသမားတွေ ပိုလိုချင်ကြတယ်၊ ပိုပြီး အလိုရမ္မက်ကြီးတယ်၊ ဒီလိုဒုက္ခတွေကို ဘာကြီးတို့ကို မကြုံစေချင်ပါဘူးဗျာ”

တန်ထင်ဟုန်က ပြေလည်စွာ ရှင်းပြ၏။

သူ့ဘကြီးများမှာ အားလုံး သဘောပေါက်ကြသည်။

လုရှဟုန်က ...

‘ဒါဆို မင်း ဒီသိုင်းကျမ်းကြီးကို တစ်နေရာမှာတော့ သိမ်းဆည်းရမှာပဲ၊ ဘယ်နေရာမှာ သိမ်းဆည်းထားဖို့ စိတ်ကူးသလဲ၊ ကိုယ်နဲ့မကွာ ယူသွားလို့တော့ ဖြစ်မယ်မထင်ဘူး”

တန်ထင်ဟုန်က ခေါင်းယမ်းသည်။

“ဘာကြီးထင်တာ မှားနေပြီ၊ ဒီစာအုပ်က ဒီလောက်ကြီးတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ဝတ်ရုံထဲထည့်လိုက်ရင် ပျောက်သွားတာပဲ ဥစ္စာ၊ ဒီတော့ ကျွန်တော်ကတော့ ဒီသိုင်းကျမ်းကို ကိုယ်နဲ့မကွာ သိမ်းထားမယ်လို့ စိတ်ကူးပါတယ်”

“ဟာ ... မင်းဟာကလဲကွာ”

လိတာကျွေမှာ မျက်နှာကြီး ရှုံ့မဲသွားသည်။ သူသည် ကိုယ်နှင့် မကွာ ထားမည်ဆိုသည့် အယူအဆကို သဘောမတူချင်ပေ။

များသောအားဖြင့် သိုင်းကျမ်းများကို လျှို့ဝှက်သည့် တစ်နေရာ၌ သိမ်းဆည်းထားတတ်ကြသည်။

လိတာကျွေက ...

“မင်း အယူအဆမှားနေပြီ တန်ထင်ဟုန်၊ မင်း ဒါကြီးကို ခိုက်ထားသမျှ မင်းမှာ ရန်သူတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတော့မှာပေါ့၊ စဉ်းစားပါဦးကွာ၊ ငါတို့ သိထားသမျှနဲ့တော့ မင်းအယူအဆဟာ ဆန့်ကျင်ဘက်ကြီး ဖြစ်နေတယ်”

ကြယ်ပစ်ဝိဇ္ဇာ လုရှဟုန်ကလည်း ဝေဖန်လိုက်သည်။

“မင်းဥစ္စာက မဟုတ်သေးပါဘူးကွာ၊ ကိုယ့်သေမင်းကို ကိုယ်ရင်ခွင်ပိုက်ထားသလို ဖြစ်နေတယ်”

ထိုအခါ တန်ထင်ဟုန်က ခေါင်းမာမာနှင့် ရှင်းပြ၏။

“ကျွန်တော် ရင်ဆိုင်ပါ့မယ် ဘာကြီး၊ အဲဒီ ရန်သူတွေထဲက ကျွန်တော့်ဖခင်ကို သတ်တဲ့လူတွေကို ကျွန်တော် စစ်ထုတ်ရမယ်၊ ဖေဖေကိုသတ်တဲ့ ဟရားခံတွေကို ကျွန်တော် ဖော်ထုတ်မယ်၊ တကယ်တော့ ကျွန်တော်ဟာ ဒီသိုင်းကျမ်းကြီးကို ငါးစာလုပ်ရမှာပါ ဘကြီး”

“မင်းဥစ္စာက မဟုတ်သေးပါဘူးကွယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ... ဖေဖေကိုသတ်တဲ့ တရားခံကို ဘာကြီးတို့ကလည်း လိုက်ပြီး စုံစမ်းကြသေးတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် တရားခံကို မမိဘူး၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဘာကြီးတို့ဆီမှာ ငါးစာမရှိလို့ပါ၊ ငါးစာရှိမှ ငါးလာဟပ်မှာပေါ့၊ ဒီတော့ ဒီသိုင်းကျမ်းကို ငါးစာအဖြစ်ထားမယ်၊ လာဟပ်တဲ့ ငါးတွေကြားမှာ တရားခံကို ရှာမယ်၊ ကျွန်တော့်အတွက် အခွင့်အလမ်းပါပဲခင်ဗျာ”

လုရှဟုန်နှင့် လိတာကျွေတို့ကမူ သဘောမယူကြချေ။

ခက်ရင်းခွ ကုချူကွီးကမူ တန်ထင်ဟုန်၏ စကားများကို

သဘောအကျကြီး ကျနေလေ၏။ အားရကျေနပ်နေ၏။

သူကလည်း သူ့တူဘက်မှ တရားခံများကိုရှာဖွေပေးရချေမည်။

ရှုလန်ကတော့ ချစ်သူမျက်နှာ တစ်ရွာထင်ထားသူဖြစ်၏။
ချစ်သူဘာလုပ်လုပ် နောက်ကလိုက်လုပ်မည့်သူ ဖြစ်သည်။

ဆင်ပြောင်ကြီးသွားရာ ဆင်မယဉ်သာ လိုက်ပါရစေမိဟု မှတ်
ယူထားသူဖြစ်၏။

သူသည် ချစ်သူ တန်ထင်ဟုန် ပြောနေသည့် စကားများကို
ပြုံး၍ ဂုဏ်ယူနေ၏။

ဓားညီနောင် စစ်ကုယောင်ဆိုသည်မှာ လာမည့်ဘေးကို ပြေး၍
ရင်ဆိုင်တတ်သူ ဖြစ်ပေသည်။ သူမသည်လည်း ဤသို့ပင် ကျင့်ကြံ
တတ်သည်။ ထို့ကြောင့် ချစ်သူပြောသမျှ စကားများသည် သကာ
ပျားကဲ့သို့ ချိုမြနေသည်။

လှဝမ်းရင်းမှာမှ သူနှင့် ငယ်ငယ်တုန်းကကစားဘက်ဖြစ်ခဲ့သော
တန်ထင်ဟုန်ကို ငေးကြည့်နေခဲ့၏။ ယခု တန်ထင်ဟုန်သည် ယခင်
တန်ထင်ဟုန် မဟုတ်တော့ပေ။

ယခင်က ငယ်ရွယ်လွန်သဖြင့် လူတောထဲမတိုးဟု ထင်ခဲ့ရ
သော်လည်း ယခုတော့ ပြဿနာကြီးများကို ကိုယ်တိုင်ဖြေရှင်းနေ၏။

သူ့ဘာကြီးများကိုပင် ဒုက္ခရောက်မည်စိုးရိမ်ပါသတဲ့၊ သူမ
သည် အစ်ကိုတန်ကိုကြည့်ရင်း မျက်ရည်လည်နေမိ၏။

လှရှုဟုန်က ...

“အေးလေ ... ငါတို့ကတော့ ဒီသိုင်းကျမ်းကြီးကြောင့် မင်းမှာ

အန္တရာယ်ကျရောက်မှာစိုးတာပါ။ အခက်အခဲ ကြုံလာရင်တော့ ငါတို့
ကိုပြော၊ မင်းရဲ့ ဦးကြီး ဦးလေးတွေဟာ မင်းအတွက် အကာအကွယ်
ပေးကြမယ့်လူတွေ၊ စောင့်ရှောက်မယ့်လူတွေ ဖြစ်တယ်ဆိုတာ မင်း
သတိရပါ။ တတ်နိုင်သမျှ ငါတို့ ဝိုင်းဝန်းကူညီပါမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဘာကြီးခင်ဗျာ”

လှရှုဟုန်က ဆက်ပြော၏။

“အင်း ... မင်းကလည်း မင်းအယူအဆနဲ့ မင်းဆိုတော့ တို့
ပြောရ တော်တော်ခက်တယ်။ မင်းရဲ့ သိုင်းကျမ်းကို ဘာကြီးတို့
ဆီမှာဆိုလည်း ဘာကြီးတို့က အန္တရာယ်ကြောက်မှာမဟုတ်ဘူးနော်၊
ဘာကြီးတို့က ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ရမှာ ဘာကြီးတို့ရဲ့တာဝန်
ဆိုတာ ဘာကြီးတို့ နားလည်တယ်”

တန်ထင်ဟုန်က ခေါင်းညိတ်၏။

“ဘာကြီးတို့ရဲ့ စေတနာကို ကျွန်တော် နားလည်ပြီးသားပါ
ခင်ဗျာ၊ ဘာကြီးတို့ဟာ ကျွန်တော်ရဲ့ ဖခင်အပေါ်လည်း စေတနာ
ရှိခဲ့တယ်၊ ကျွန်တော့်ကိုလည်း တတ်နိုင်သမျှ စောင့်ရှောက်ခဲ့တယ်၊
ဒါကို ကျွန်တော် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ တကယ်တော့ ဘာကြီးဟာ
သိုင်းလောကကထွက်ပြီး အနားယူတဲ့လူပါ။ ဒါကြောင့်မို့ ကျွန်တော်က
ဘာကြီးကို ဒုက္ခမပေးချင်တာပါ။ ကျွန်တော်ကတော့ သိုင်းလောက
ထဲ ကျင်လည်နေရတဲ့ လူဖြစ်လို့ ကျွန်တော့်အဖို့ ရန်သူနည်းတာဟာ
အကြောင်းမဟုတ်တော့ပါဘူး၊ အန္တရာယ်ပိုလာတယ် ဆိုတာလည်း
မရှိတော့ပါဘူး၊ ကျွန်တော်က သတိကို အမြဲတမ်းထားနေတာကိုး”

သူက ဆက်ပြောလေ၏။

“နောက်ပြီး ဒီသိုင်းကျမ်းကြီးကို ငါးစာအဖြစ် သုံးမယ်ဆိုရင်

တော့ မင်း ဒီသိုင်းကျမ်းကြီးကို အမြတ်တနိုး မလေ့ကျင့်တော့ဘူးလားလို့ မေးစရာရှိပါတယ်။ ကျွန်တော် လေ့ကျင့်မှာပါ ခင်ဗျာ။ ဒီသိုင်းကျမ်းကြီးကို ဘယ်သူ့လက်ထဲမှမပါအောင် ကျွန်တော် ကာကွယ်သွားမှာပါ။ ကျွန်တော် ဒီလိုကာကွယ်သားတဲ့အခါမှာ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်နဲ့အတူ သေအတူ ရှင်မကွာ ဒုက္ခတော အန္တရာယ်ထဲ လျှောက်လှမ်းနိုင်တဲ့ ဘဝကြင်ဖော် တစ်ဦးလည်းရှိပါတယ်။ ဘာကြီးတို့ ကျွန်တော့်အတွက်တော့ စိတ်ချပါခင်ဗျာ”

မျက်လုံးများသည် ရှုလန်ထံသို့ ရောက်ရှိသွားကြလေ၏။

ရှုလန်မှာ သူ့ကို သေအတူရှင်မကွာ ဘဝကြင်ဖော်သတ်မှတ်လိုက်သည့်အတွက် မျက်ရည်များလည်ပြီး ဂုဏ်ယူမိသည်။

လုဂ္ဂဟုန်က ...

“ကောင်းပြီလေ ... ဒါဆို မင်းတို့စုံတွဲက ဒီကနေ ခရီးဆက်ကြမယ်ပေါ့”

တန်ထင်ဟုန်က ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ချက်ချင်းတော့ မထွက်ကြသေးပါဘူး။ ဒီအေးချမ်းသာယာမြေဒေသမှာ ကျွန်တော်တို့ လုပ်စရာရှိတာလေးတွေကို လုပ်ကြရပါဦးမယ်။ လုပ်ပြီးရင်တော့ ခရီးထွက်မှာပေါ့ခင်ဗျာ”

“အေး ... အေး ... ဒါဖြင့်ရင် ညဉ့်နက်လှပြီဆိုတော့ လူနဲ့ခွဲကြရအောင်၊ မနက်မှ ဒီအလောင်းကို သဂြိုဟ်ဖို့စီမံကြတာပေါ့ကွယ်”

ထို့နောက် အသီးသီး အိပ်ရာဝင်သွားကြတော့၏။ နောက်ဆုံး ဧည့်ခန်းအတွင်း၌ ကျန်ရစ်သူသုံးဦးမှာ လုချူကွီး၊ တန်ထင်ဟုန်နှင့် လုဂ္ဂဟုန်တို့သာ ဖြစ်တော့သည်။

ကျန်တိတ်၏အလောင်းလည်း ကျန်သည်။

ရှုလန်သည် သူ့ကို တန်တင်ဟုန်က သေမတူ ရှင်မကွာဘဝ ကြင်ဖော်သတ်မှတ်လိုက်သည့်အတွက် အလွန်ပျော်သွားသည်။ သူ မည်သည့်သောကမျှ မရှိတော့ချေ။ ထို့ကြောင့် အိပ်ချင်လာ၏။ တဝါးဝါး သမ်းနေသည်။

“ဟ ... ဒီကောင်မလေး အိပ်ချင်နေပြီလား”

လုချူကွီးက မေးလိုက်၏။

ရှုလန်က ...

“ဟာ ... ဦးကြီးကလဲ အိပ်ချိန်တန်တော့ အိပ်ချင်တာပေါ့”

“ဒါဖြင့်ရင် အခန်းတစ်ခန်း ဝင်အိပ်လိုက်၊ ဒီမှာ အခန်းလွတ်တွေ အများကြီးပဲ၊ တို့တူဝရီးနှစ်ယောက်ကို နင်ဘာမှအားမနာပါနဲ့၊ တို့က ဒီအလောင်းကို စောင့်ရင်း မနက်မိုးလင်းတဲ့အထိ စကားပြောနေကြမှာ၊ နင်သွားအိပ်ချည်”

လုချူကွီးက ရှုလန်အားပြောလိုက်သဖြင့် ရှုလန်သည် ဟန်မဆောင်နိုင်တော့ဘဲ အခန်းလွတ်တစ်ခုထဲသို့ ဝင်ရောက်သွားလေတော့၏။ သူမသည် သိုင်းသမားတစ်ဦးဖြစ်သည်။ သိုင်းသမားတစ်ဦးသည် ဒေါင်ကျကျပြားကျကျ နေနိုင်သည်။

ချူးငှက်သိုက်မြစ်အိမ်ကြီးမှာ ကြီးကျယ်လှသဖြင့် အခန်းပေါင်းများစွာ ဖွဲ့စည်းထားသည်။ အခြံအရံ ခြောက်ယောက်မျှရှိသော်လည်း အိမ်ကြီးနှင့်စာလျှင် နည်းပါးလှသဖြင့် တချို့အခန်းများမှာ ပိတ်ထားခဲ့ရသည်။

အိမ်ကြီးက ကြီးကြီး၊ နေထိုင်သူက နည်းသဖြင့် တစ်ခါတစ်ရံ ချောက်ချားစရာပင် ကောင်းနေသေးတော့သည်။

ယခုလည်း လုစုဟုန်သည် အိမ်ဖော်တစ်ယောက်မျှ မနိုးဘဲ အခြေအနေကို ထိုက်သင့်သလို ဖြေရှင်းလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

လူအများစုမှာ ကိုယ်စီ ကိုယ်စီ ဝင်ရောက် အိပ်ပျော်သွားပြီ ဖြစ်၍ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ ကျန်ရစ်တော့သည်။

သို့သော် နဂါးပျံဂိုဏ်းသား ကျန်တိတ်၏ အလောင်းဘေးတွင် တော့ တန်ထင်ဟုန်နှင့် ဦးလေးဖြစ်သူ လုချူကွီးတို့ တီးတိုးတိုင်ပင် နေကြသည်။ သူတို့ ဘာတွေ တိုင်ပင်နေကြသနည်း။

လျှို့ဝှက်သော အကြောင်းအရာများ ဖြစ်နေသည်မှာ သေချာ သည်။ သူတို့နား၌ မည်သူမျှမရှိသည်ကိုပင် သူတို့သည် နားနားကပ်၍ တိုင်ပင်နေကြသည်။ လျှို့ဝှက်သော အကြောင်းအရာသည် လျှို့ဝှက် ရမှပင် ကောင်းလေ၏။

လုချူကွီးနှင့် တန်ထင်ဟုန်တို့ ဆက်ပြောနေစဉ် ချိုးငှက်သိုက် မြို့အိမ်ကြီးဆီသို့ အနက်ရောင်ဝတ် လူရိပ်လေးရိပ် ကပ်လာလေ၏။

သူတို့သည် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အချက်ပေးပြီးနောက် ခြံထဲသို့ ခုန်ဝင်လာကြသည်။ သူတို့သည် အားလုံး တစ်စုတစ်စည်း တည်း မလာပေ။ အိမ်ကြီးဆီသို့ လေးဘက်လေးတန်မှ ချဉ်းကပ် ကြ၏။ သူတို့၏ ချဉ်းကပ်မှုမှာ ညင်သာလှသဖြင့် တန်ထင်ဟုန်တို့ လုံးဝ မရိပ်မိကြပေ။

တန်ထင်ဟုန်တို့၏ စိတ်ထဲတွင်လည်း မည်သည့် ရန်သူမျှ မလာရဲတော့ဟု ထင်နေသည်။ နဂါးပျံဂိုဏ်းသည် သူတို့ဂိုဏ်းဘေး တစ်ဦးကို အဆုံးစီရင်ပြီးပြီ မဟုတ်ပါလား။

ခုတိယပိုင်း ပြီး၏

တက္ကသိုလ်နေလင်းအောင်